GAIL DOUGLAS
Vreme furtunoasă

ALCRIS

Capitolul 1

Tiffany Greer se uită şocată în jos, spre pământul îndepărtat. Toate acele glume de rămas-bun ale prietenilor şi colegilor să-i nu mai păreau acum atât de nostime.

— S-a întâmplat ceva? întrebă femeia în vârstă care stătea lângă ea.

Tiffany se uită în sus.

— Aveai respiraţia întretăiată, explică femeia zâmbind la figura întrebătoare a lui Tiffany. Te-ai uitat pe fereastră şi ţi-a scăpat un sunet şocat.

Pentru o clipă, Tiffany îşi muşcă buza de jos, apoi pur şi simplu nu se putu abţine:

— Doamnă Holt, acolo jos totul este alb, spuse ea în şoaptă, fiindu-i parcă frică să nu provoace panică. Mă întrebam dacă nu erau doar nori, dar văd nişte lumini minuscule. Cred că pământul este acoperit de zăpadă. O mulţime de zăpadă.

Doamna Holt râse, dar reuşi totuşi să pară înţelegătoare.

— Hawaii pare a fi foarte departe acum, nu-i aşa? Tiffany dădu din cap.

— Groaznic de departe. M-am născut şi am crescut în Honolulu. Am plecat din Pacificul de Sud o singură dată, şi atunci, pentru o vacanţă în

Mexic. N-am văzut niciodată zăpadă, decât în filme sau pe vederi, sau în acele mici igluuri din globurile de sticlă.

— Zău? Nu ai fost în Hawaii doar în vacanţă? Doamne fereşte, draga mea, de ce o persoană care locuieşte în paradis ar alege să vină într-un loc ca Winnipeg? Şi în ianuarie?

— N-a fost alegerea mea, răspunse Tiffany oftând adânc. Am fost trimisă. Lucrez pentru o companie care comercializează alimente cu conţinut numai din substanţe naturale, care are sediul în Hawaii, dar îşi extinde orizonturile. Sunt aici pentru a verifica o firmă din Winnipeg în vederea unei posibile cumpărări de acţiuni. Dacă se va face o înţelegere, s-ar putea să fiu nevoită să rămân pentru a ajuta la tranzacţie, spuse ea zâmbind slab. S-ar putea să rămân aici câtva timp.

— Nu aveai idee de ce te putea aştepta aici când ai acceptat această însărcinare? întrebă doamna Holt, închizând cartea şi strecurând-o în geantă.

Tiffany scutură din cap.

— Când eşti la baza piramidei comitetului executiv, nu discuţi ordinele, ci doar începi să împachetezi. Bineînţeles, m-am interesat şi eu în legătură cu câteva amănunte.

— Excelent, spuse doamna Holt, cu un ton didactic, dar amuzată. Te-ai interesat şi în legătură cu ce te-ai putea aştepta de la climă?

— Am… a… renunţat la citit când am ajuns la acel capitol, spuse Tiffany. Câteodată, e bine să nu ştii prea multe. Va trebui pur şi simplu să mă acomodez, bănuiesc. Şi în plus, acolo chiar

locuiesc oameni. Dumneavoastră locuiţi acolo. Cât de frig poate fi?

Doamna Holt deschise gura pentru a răspunde, ezită, iar în cele din urmă bătu uşor mâna lui Tiffany.

— Poate că ai dreptate, draga mea. Câteodată e mai bine să nu ştii.

*

* * *

Mitch Canfield îşi scoase mănuşile de lână şi se desfăcu la jachetă în timp ce se îndrepta grăbit spre terminalul aeroportului din Winnipeg, uitându-se de-a lungul etajului principal în speranţa de a repera persoana cu care trebuia să se întâlnească. De vreme ce nu văzu pe nimeni care să corespundă descrierii, se opri la cel mai apropiat monitor al sosirilor, pentru a afla dacă avionul aterizase.

Trecându-şi degetele prin părul închis la culoare, Mitch cercetă lista şi înjură încet. Avionul ajunsese la timp, dar el întârziase 15 minute.

Se duse spre zona bagajelor. Banda rulantă era goală, iar singurii pasageri rămaşi erau doi bărbaţi asiatici, în costume, care purtau o discuţie aprinsă cu bărbatul de la bagaje, pe a cărui faţă se citea suferinţa îndelungată şi care încerca să-i convingă pe cei doi să completeze un formular pentru bagajele pierdute.

Hotărât să-şi anunţe pasagerul, Mitch era pe punctul de a se îndrepta spre biroul de informaţii, când se întoarse spre biroul de închiriat maşini şi observă o pereche de picioare lungi şi armonioase încălţate în nişte cizme lungi până la genunchi,

complet nepotrivite. Privirea lui urcă mai departe trecând peste haina galbenă care era drăguţă, dar nefolositoare pentru clima din Winnipeg unde temperatura cobora sub zero grade, şi ajunse cu ochii la un nor încântător de păr negru răvăşit.

Zâmbi în timp ce mergea grăbit spre biroul de închirieri.

Doamna trebuia să fie cea pe care o căuta. Cu siguranţă ea nu-şi petrecuse prea mult timp în nord.

— Sunteţi cumva Tiffany Greer? întrebă el imediat ce ajunse lângă ea.

Ea îşi ridică privirea de pe harta pe care tocmai o studia, iar pulsul lui Mitch o luă razna de parcă ar fi fost la o cursă de Formula 1. Ochii ei migdalaţi aveau culoarea verde a valurilor înspumate ale mării, încadraţi de gene dese negre, iar sprâncenele erau blând arcuite. Pometii proeminenţi dominau trăsăturile delicate, şi o bărbie hotărâtă încerca din răsputeri să nege vulnerabilitatea sugerată de buzele pline, moi şi apetisante.

Dându-şi seama că ea nu-şi confirmase identitatea, el mai încercă o dată:

— Sunteţi Tiffany Greer? întrebă el cu vocea răguşită. Tiffany dădu din cap, dar nu vorbi. Captivată de ochii lui căprui calzi şi de zâmbetul care ar fi topit toată zăpada din America de Nord, se trezi stăruind asupra unui singur gând: „Păcat că este căsătorit”. Era cu siguranţă căsătorit. Soţia lui îl ajuta să conducă ferma familiei şi compania alimentară.

— Dumneavoastră sunteţi domnul Canfield?

întrebă ea în cele din urmă, cu privirea pironită la gropiţa discretă din bărbia lui.

— Exact, spuse el întinzând mâna. Dar noi nu ne formalizăm, pe aici. Numele meu este Mitch.

Tiffany acceptă strângerea de mână cu un zâmbet reţinut.

— Trebuia să fie Peter.

— Peter este fratele meu. M-a rugat să te iau eu şi să te duc la fermă. A intervenit o mică problemă care l-a împiedicat să vină el însuşi să te ia.

Mitch, repetă Tiffany în şoaptă. Poate totuşi era necăsătorit. Nu purta verighetă, observă ea. De asemenea, mai observă că el îi ţinea mâna mai mult decât era necesar. Strângerea lui era fermă, dar blândă iar mâna lui emana o căldură care urcă pe braţul ei dispersându-se cu repeziciune şi inundându-i întregul trup. Chiar şi cu ochii plecaţi, ea îi simţea privirea pătrunzătoare. Oare el îi citea gândurile? Ştia el oare că era tentată să se apropie de el pentru a-i simţi parfumul? Că septul puţin proeminent al nasului, care de altfel era perfect, o intriga?

— Cum m-ai recunoscut din mulţime? întrebă ea străduindu-se să pară cât mai detaşată.

Mitch clipi.

— Glumeşti? în hainele astea? Tiffany îşi retrase brusc mâna.

— Nu, nu glumesc, spuse ea abordând un zâmbet calm ca el să nu-şi dea seama că fusese atinsă de cuvintele lui. Că doar nu port o fustă multicoloră şi nici nu am o ghirlandă de flori în jurul gâtului.

O scânteie periculoasă apăru în ochii lui, dându-i lui Tiffany impresia că el şi-o imagina deja într-o fustă multicoloră şi purtând acea ghirlandă de flori. Oricât de iritată ar fi fost, îşi dorea ca lui să-i placă imaginea.

Pentru o secundă, el închise ochii. Îşi trase fermoarul la jachetă, îşi puse mănuşile, luă valizele lui Tiffany şi porni spre ieşire, fiind sigur că ea îl va urma fără ezitări sau întrebări.

La început, chiar asta a şi făcut. Apoi, dându-şi seama de ceea ce făcea, înjură în surdină. Dacă va avea aerul acela autoritar necesar acestei însărcinări, ar fi mai bine să înceapă să arate ceva mai multă hotărâre. Era cam târziu să se oprească şi să-i ceară lui Mitch Canfield să o invite politicos ca ea să-l urmeze, aşa că încercă altă metodă.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi reaminti ea. Cum ai ştiut cine sunt?

— Hainele alea pe care le porţi sunt ideea de haine de iarnă a vreunui designer insular, aşa cred. Sunt perfecte pentru o doamnă cu numele de Tiffany… dar…

— Deci acum, după ce spui că hainele mele sunt nepotrivite, mai este ceva în neregulă cu numele meu?

— Absolut nimic, răspunse Mitch zâmbindu-i larg, peste umăr.

Dintr-un anume motiv, îşi dădu seama că nu se putea abţine să nu o necăjească pe Tiffany Greer. Îi plăcea felul în care ea îşi ridica bărbia aceea mică şi încăpăţânată.

— E un nume foarte drăguţ, continuă el fără a o lăsa să-l întrerupă. Ţi se potriveşte perfect. La

fel şi îmbrăcămintea. Din păcate, în secunda în care vei ieşi afară, îţi va îngheţa. Se opri şi râse. Să spunem doar că nu te vei simţi bine, decât dacă temperatura va urca subit la călduţele minus zece grade.

Se întoarse spre ea aruncându-i o privire întrebătoare.

— Prea frig pentru tine?

Strălucirea provocatoare din ochii lui o lăsă pe Tiffany perplexă. Oare dorea s-o sperie? Nu avea nicio logică. Proprietarul Fermei Canfield căuta un partener. Nu Paradise Foods fusese cea care iniţiase proiectul, ci Peter Canfield. De ce ar fi încercat fratele lui să o pună pe fugă prin exagerarea condiţiilor meteorologice?

— Presupun că şi ninge? spuse ea zâmbind şi simţindu-se mândră de nonşalanţa pe care o arăta. Încă puţină zăpadă este exact lucrul de care era nevoie, nu-i aşa?

— E prea frig ca să ningă, răspunse Mitch voios. Zâmbetul lui Tiffany se stinse.

— Prea frig ca să ningă, repetă ea monoton. Şi cam cât de frig ar însemna asta?

— Cam de minus 30 de grade, poate minus 32, şi cu un vânt care ar coborî temperatura la aproximativ minus 45 de grade.

Nu mai încape îndoială, se gândi Tiffany. El îi întindea o cursă. Foarte bine. Ea pur şi simplu refuza să cadă în aceasta.

Rămase acolo studiindu-l, încercând să decidă dacă să-l întrebe verde-n faţă care era problema lui. Intrase ea oare pe un teritoriu masculin? Oare el se aşteptase să se întâlnească cu un bărbat?

Puţin probabil, se gândi ea. O recunoscuse din mulţime şi îi ştiuse numele. Deci care era problema lui?

— Putem merge mai departe? întrebă el cu exagerată răbdare. Am parcat în dreptul unui taxator automat, aşa că nu pot lăsa maşina acolo mult timp.

— De ce mă zoreşti? întrebă Tiffany hotărâtă să pună piciorul în prag. Dacă mă gândesc mai bine, de ce aş merge undeva cu tine? De unde ştiu că eşti într-adevăr fratele lui Peter Canfield? Ai putea fi un… un răpitor.

Se simţi ca o proastă de îndată ce făcu acea afirmaţie stupidă. În loc să pună piciorul în prag, se făcea de râs!

— Arăt eu a răpitor? întrebă el dorindu-şi ca ea să nu fi fost atât de atrăgătoare.

Tiffany se hotărî să depăşească acel moment penibil şi să-şi dea seama cum era el de fapt. Nu o prea liniştea faptul că îi plăcea ceea ce vedea. Părul lui şaten, destul de scurt, despre care ea credea că era veşnic răvăşit, reprezenta tentaţia unei atingeri, pielea sa era strălucitoare şi aurie datorită bronzului, care înmuia trăsăturile dure ale feţei sale marcate de vremea rece. Pe sub jacheta albastră groasă şi sub blugii care îi veneau ca turnaţi, se ascundea în mod evident un corp bine făcut, şi nu numai că se mişca cu graţia unui atlet, dar emana o energie nestăvilită chiar şi când stătea pe loc.

Bărbatul acesta era periculos de atrăgător. Tiffany îşi activă sistemul defensiv interior care de trei ani încetase să mai lucreze.

— De fapt, semeni mai mult cu un pierdevară, spuse ea pe un ton dispreţuitor pe care se străduise din răsputeri să-l simuleze.

Singura lui reacţie fu încă un zâmbet.

— Ai ghicit. Dar eziţi, Sweet Leilani, şi amândoi ştim că acest lucru se datorează faptului că ţi-e teamă să ieşi afară, şi nu din cauza îndoielii asupra identităţii mele. Nu te condamn, dar ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai urma ca o fetiţă curajoasă, pentru ca eu să nu primesc o amendă pentru parcare.

Şi continuă apoi să meargă spre uşă.

— Ai face bine să aştepţi înăuntru până aduc eu maşina. O voi face primitoare, caldă şi confortabilă pentru tine.

Tiffany îi aruncă o privire descurajatoare şi trecu pe lângă el îndreptându-se spre ieşire.

— Voi merge cu tine. Îţi mulţumesc, dar nu trebuie să faci nimic mai plăcut pentru mine.

Mitch făcu un pas în faţa ei, blocându-i drumul.

— Ascultă, maşina aia va fi ca un congelator până dau drumul la căldură. N-am nevoie de bravură din partea unei persoane care nu are nici cea mai vagă idee despre ceea ce va urma.

El se întoarse şi porni din nou spre uşă. Iar lui Tiffany îi venea să arunce cu ceva după el, dar îşi reaminti că îndată ce va ajunge la ferma familiei Canfield, nu va mai trebui să aibă de-a face cu fratele lor.

— Ce maşină? strigă după el, şi nu se putu abţine să nu adauge: Sau voiai să spui o pereche de husky?

El îi aruncă o privire şi spuse:

— Este un Jeep Cherokee. Unul roşu. Totuşi să nu te repezi să ieşi imediat ce mă vezi pornind maşina. Rămâi aici. Voi intra eu să te iau.

— De ce nu laşi aici valizele mele, în loc să te care cu ele până la maşină?

El se întoarse şi îi făcu cu ochiul în timp ce ieşea.

— Consideră-le ostatice. N-am vrea să-ţi vină vreo idee năstruşnică să ne abandonezi deoarece ţi se va părea că vremea e prea rea pentru tine, nu-i aşa? Pete şi Jackie de-abia aşteaptă să-ţi prezinte planurile.

Tiffany deschise gura, dar o închise la loc dându-şi seama că n-ar face altceva decât să vorbească cu geamul gros al unei uşi închise. Şi era nelămurită. De fapt, Mitch nu încerca să o pună pe fugă.

Cu toate acestea, oricare ar fi fost jocul lui, răbdarea ei ajunsese la limită.

Până când Jeep-ul roşu fu tras în faţa uşii ea repetase un discurs satisfăcător pentru a-i da de înţeles că nu va accepta ca el s-o mai enerveze prin comportamentul lui. Şi nu va aştepta înăuntru ca el să intre şi s-o ajute să ajungă la maşină, de parcă ea n-ar putea să meargă singură trei metri.

În timp ce el coborî din maşină, Tiffany ieşi sfidătoare pentru a-l întâmpina, ţinând capul sus trufaş. Dar aerul rece o izbi ca un perete de gheaţă în vreme ce o rafală de vânt îi tăie respiraţia, iar un petic alunecos de trotuar îi veni de hac. Era ca şi cum cineva îi trăsese de sub picioare covorul pe care călca. Începu să dea

frenetic din mâini, încercând cu disperare să se agaţe cu degetele de ceva, dar reuşind să prindă doar aer. Fu recunoscătoare, deşi nu voia să admită acest lucru, braţelor puternice care o cuprinseră şi o susţinură. Îşi simţi corpul relaxându-se, mulându-se după formele puternice ale corpului lui, în ciuda veşmintelor sale groase.

— Ştiam că aveam un motiv întemeiat să apreciez această zi urâtă, spuse Mitch, iar în timbrul vocii sale se simţea o tentă de umor ce răspândea vibraţii stranii în corpul ei.

Şocată de corpul ei care o trădase, Tiffany îşi propti palmele pe pieptul lui Mitch şi încercă să se îndepărteze de el. Văzând că el nu-i dă drumul, îşi înclină capul pe spate şi privi în sus spre el.

— Ce crezi că faci?

— Profit de o ocazie de aur, răspunse el cu neruşinată onestitate. Şi te sprijin ca să nu cazi pe funduleţul ăla drăguţ. Cizmele tale nu au striaţii pe tălpi.

— De unde ştii? pufni ea.

Mitch râse şi o trase încă şi mai aproape.

— Ce? Că ai un funduleţ drăguţ, sau că cizmele tale nu au striaţii pe tălpi? în ambele cazuri, poţi să o numeşti bănuială.

— Eşti… eşti… eşti incredibil! protestă Tiffany, dar nu se desprinse din braţele lui. Se afla sub influenţa unei ciudate moleşeli care o reţinea exact acolo unde era.

— Întâi râzi de mine, apoi îmi dai ordine de parcă ai fi un sergent, iar eu un soldat în timpul instrucţiei, şi apoi… apoi începi să mă pipăi, bombăni ea.

— Nu te pipăi, te strâng în braţe. Îmi place felul în care te cuibăreşti. Şi în plus, cine în braţele cui a căzut?

Fir-ar să fie! Avea dreptate. Ea chiar se cuibărise.

— A fost un accident nefericit, spuse ea, încordându-se.

— Un accident care nu s-ar fi întâmplat dacă ai fi aşteptat înăuntru, aşa cum ţi s-a spus, conchise Mitch.

Tiffany închise ochii şi numără până la zece.

— Nu ştiu exact cu ce fel de femei, care stau sluj în faţa dumitale, ai de-a face, domnule Canfield, spuse ea în cele din urmă silabisind, de parcă ar fi vorbit cu cineva care nu cunoştea bine limba, dar această femeie pe care o ai în faţă nu face întotdeauna tot ce i se spune.

— Ştii, bănuiam că aşa este.

Mitch o îmbrăţişă şi mai tare, ceea ce era o adevărată insolenţă.

— Dar ar fi mai bine să înveţi să accepţi sfaturi, cel puţin până vei stăpâni arta de a sta pe propriile picioare şi de a nu intra în necazuri prin părţile astea. De exemplu, lecţia numărul unu: Nu mai merge cu nasul pe sus, când ar trebui să te uiţi pe unde mergi. Şi numărul doi: Când un domn îţi salvează fundul de la a fi vătămat, ar fi drăguţ din partea ta să-i mulţumeşti.

Tiffany se simţea cu adevărat jenată, aşa cum era şi cazul. El avea dreptate din nou.

— Îţi mulţumesc că m-ai salvat de la… o căzătură zdravănă, spuse ea supusă. Dar chiar trebuie să mă priveşti aşa, de sus?

El râse şi o eliberă, ţinând-o totuşi de cot cu o mână, pentru a o susţine în timp ce o conducea spre maşină.

— Ai dreptate, şi îmi cer scuze. Cu toate acestea, trebuie să-ţi spun – fără să te privesc de sus, bineînţeles – că trebuie să fii mai bine echipată pentru vremea de aici, de preferat înainte de a merge la fermă. Cizme adecvate şi haine mai groase ar trebui să fie în capul listei de priorităţi. Nici măcar nu ai o pălărie.

— Nici tu.

— Am o şapcă în buzunar. Acum nu o port, dar o ţin întotdeauna la îndemână. Acelaşi lucru este valabil şi în ceea ce priveşte mănuşile. Acele mănuşi ale tale, care nu sunt din piele, sunt la fel de nefolositoare împotriva frigului precum acele cizmuliţe negre lucioase şi acea hăinuţă galbenă de culoarea narciselor.

Tiffany nu avu încotro şi fu de acord cu el. Fără braţele lui ţinându-i cald şi fără corpul lui adăpostind-o de frig, îngheţa – urechile, faţa, degetele de la mâini şi de la picioare, întregul ei corp suferea de frig. Şi nu-şi dăduse seama cât de netedă era talpa cizmuliţelor ei. Poate ar trebui să asculte ce avea el de spus, cel puţin până se acomoda.

Ajunseră la maşină, iar el îi deschise uşa.

— Urcă, ordonă el.

— Da, domnule! replică Tiffany, gândindu-se că scuzele lui erau folositoare ca frecţia la un picior de lemn. Ce credeai că aveam de gând să fac? Să mă sui şi să merg pe bara din faţă?

Se aplecă pentru a se asigura că haina ei nu

va fi prinsă în uşă.

— Poţi fi o sarcastică micuţă, nu-i aşa?

Tiffany nu mai fusese numită „micuţă” de la vârsta de şase ani. Era prea surprinsă pentru a-i arăta cât de sarcastică ar putea fi, dacă s-ar pune la mintea lui.

— Pune-ţi centura de siguranţă, spuse Mitch când se îndreptă. Avem nişte legi pe-aici.

— Oricât ţi-ar fi de greu să crezi, şi prin alte locuri există legi, spuse ea pe un ton dulce. Întotdeauna folosesc centura.

— Asta-i bine. Înseamnă un obicei în minus pe care ar fi trebuit să ţi-l însuşeşti, spuse el, apoi zâmbi către ea şi închise uşa.

Tiffany însăşi se trezi cu un surâs pe buze, surâs ce ameninţa a se transforma într-un zâmbet în toată regula. Bărbatul era neobişnuit şi imposibil, dar ea ştia că merita ca el să o cicălească. Ea era un soldat proaspăt înrolat, care fusese prea laş pentru a afla cu exactitate la ce treabă se înhăma. Dacă poziţiile lor unul faţă de celălalt ar fi fost rezervate, nu era sigură că ar fi fost în stare să reziste tentaţiei de a glumi cu el.

— Aproape uitasem că astăzi este duminică, spuse ea când Mitch se urcă la volanul Jeep-ului. Există magazine deschise pentru a-mi putea cumpăra mai multe haine potrivite? Am primit permisiunea de a-mi cumpăra orice am nevoie, iar cheltuielile vor fi suportate de firmă. Şi de vreme ce pari grăbit, ai putea să mă laşi într-un supermarket. Voi lua apoi un taxi pentru a ajunge la ferma fratelui tău.

— Acum nu mă grăbesc. Pur şi simplu nu

voiam o amendă de parcare.

Mitch porni motorul.

— Te voi duce la un magazin de unde îţi vei putea lua lucrurile la preţuri de en-gros. De îndată ce vei fi bine îmbrăcată, ne vom îndrepta spre fermă.

Tiffany fu plăcut surprinsă.

— Eşti foarte amabil, spuse ea, abia apoi dându-şi seama că rostise aceste cuvinte pe un ton mirat.

El râse fără rea-intenţie, apoi îi zâmbi încet şi sexy.

— Cu plăcere.

Cuvintele, tonul lui, întregul lui comportament îi aminti lui

Tiffany momentele în care fusese în braţele lui, şi un fior neaşteptat o fulgeră pe şira spinării. Ea bănuia că asta şi fusese intenţia lui. Era evident că Mitch Canfield ştia ce impact avea asupra femeilor. Bărbaţii de genul lui erau întotdeauna conştienţi de acest lucru.

— Zău, nu m-aş supăra dacă aş lua un taxi, spuse ea cu o uşoară panică în glas. Sunt sigură că ai lucruri mai importante de…

— Nici nu discut, i-o reteză el hotărât.

Tiffany scutură din cap. Oare se vor termina vreodată afirmaţiile lui categorice? Deschise gura pentru a-i arunca nişte comentarii directe dar întârziate în legătură cu tendinţele lui dictatoriale.

— Apropo, spuse el înainte ca ea să poată articula vreun cuvânt, ce făceai la biroul de închiriat maşini?

Ea se încruntă la el, scoasă din sărite.

— Ce se face de obicei la un birou de închiriat maşini? De vreme ce nu apăruse nimeni pentru a mă întâmpina, m-am hotărât să închiriez o maşină.

— Aveai de gând să conduci singură până la fermă?

— De ce nu? Ştiu să citesc o hartă. Aş fi găsit drumul.

— Te-ai confruntat vreodată cu şoselele pe timp de iarnă?

— Nu, dar am avut şi eu parte de dune de nisip pe plajă, şi m-am descurcat. Cât de diferit poate fi de troienele de zăpadă?

Mitch râse de parcă ea spusese ceva amuzant.

— Tiffany, scuteşte-i pe neştiutorii conducători auto din Winnipeg. Nu-ţi testa teoria.

Ea hotărî să nu-l contrazică în această privinţă. Bărbatul acesta era insuportabil, dar Tiffany nu putea nega faptul că încerca să fie atent, să-i fie de folos şi să fie vesel în felul său enervant. Nu era vina lui Mitch că ea avea foarte puţină răbdare cu bărbaţii „Ştie-tot”, siguri pe ei şi care flirtau de câte ori aveau ocazia.

Ceea ce nu putea înţelege ea era motivul care o făcea să se simtă atrasă de acest tip de bărbat. Oare imunitatea ei nu-şi mai făcea efectul, precum un vaccin expirat?

— Cât timp crezi că vei sta aici? întrebă Mitch.

— Nu sunt sigură, răspunse Tiffany cu precauţie, întrebându-se de ce voia el să ştie. Încerca oare să afle dacă era dispusă dinainte să recomande cumpărarea de acţiuni?

El nu acceptă răspunsul ei vag.

— Ai idee? O zi, o săptămână, mai mult?

— Chiar nu ştiu. Deocamdată voi avea nevoie de haine doar pentru vreo două zile.

— Şi dacă fratele meu şi Jackie fac o înţelegere cu compania pentru care lucrezi, vei sta mai mult?

— De ce întrebi?

El îi aruncă o privire făcându-i cu ochiul într-un mod familiar, iar colţul gurii se ridică într-un zâmbet maliţios.

— Eram doar curios.

Dintr-odată, Tiffany se simţi stânjenită. Şi încălzită. Prea încălzită. Era convinsă că el o avertizase din timp că este interesat de persoana ei, că intenţiona să-i dovedească acest lucru îndată ce ea îi va da ocazia, şi era sigur că ei îi va fi greu să-i reziste. Dar deocamdată nu-i putea spune să nu îndrăznească să se apropie de ea, deoarece el nu spusese nimic şi nu făcuse vreun gest pe care ea să-l considere un avans concret.

— Dacă nu ţii căldura la maximum doar pentru tine, poţi s-o opreşti acum, sugeră ea cu vocea încordată.

— Bine, spuse el reducând imediat sistemul de încălzire. Eram pe punctul de a face acest lucru oricum. Şi acum, revenind la întrebarea ta, motivul pentru care te-am întrebat cât timp ai de gând să rămâi era pentru a afla dacă ar trebui să-ţi dau câteva lecţii de condus, ca să te poţi descurca şi singură, fără să fii o torpilă ucigaşă propulsată cu benzină.

— Aha, spuse Tiffany gândindu-se dacă doar

îşi imaginase provocarea sexuală pe care o simţise cu câteva momente în urmă. Ce drăguţ din partea ta, murmură ea. El întinse mâna şi bătu uşor mâinile ei strânse.

— Sunt un tip de treabă. Nu mi-ai simţit din prima calităţile uimitoare şi indispensabile?

Tiffany izbucni în râs.

— Eşti un şarlatan, Mitch Canfield. Dar să ne înţelegem de la început asupra unui lucru: eu nu amestec plăcerea cu afacerile.

Zâmbetul lui deveni încă şi mai deocheat, iar strălucirea din ochii săi, încă mai diavolească.

— Mulţumesc pentru compliment.

— Ce compliment? Eşti flatat pentru că eşti numit şarlatan?

— Nu, sunt flatat pentru că te referi la mine ca la o plăcere. Gura lui Tiffany se deschise, apoi se închise la loc. Îşi strânse buzele cât putu de tare, dându-şi seama că tot ce spunea era folosit împotriva ei.

Capitolul 2

Tiffany era nedumerită văzând că Mitch se opreşte în faţa unui mic complex comercial şi parchează în faţa unui magazin de echipamente sportive.

— Nu pare a fi vreun magazin deschis, spuse ea întrebându-se cum de el nu văzuse că luminile erau stinse în majoritatea magazinelor din complex şi că nu părea a fi cineva înăuntru.

Mitch zâmbi şi coborî din Jeep.

— De data asta, stai aici până vin eu să te iau.

Tiffany rămase în maşină. Ultimul lucru de care avea nevoie era să coboare din Jeep, să

alunece pe pământul îngheţat, şi să cadă iar în braţele lui.

— Ce ai de gând să faci? întrebă ea când el deschise uşa din partea ei şi îi întinse mâna. Să spargi vreo fereastră?

— Am putea încerca şi asta, spuse Mitch strângându-i mâna într-a lui.

Zornăind cheile din mâna liberă, el adăugă:

— Sau am putea intra mai uşor.

Tiffany ezită şi se uită în sus la firma „Canfield Sports” apoi râse în timp ce cobora în strâmtul spaţiu dintre Mitch şi maşină. În loc să facă un pas înapoi pentru a-i face loc, el rămase unde era, foarte aproape.

— Bineînţeles, spuse el încet, dacă te distrează fanteziile năstruşnice de a face parte din branşa hoţilor căţărători…

— Fanteziile mele năstruşnice nu sunt treaba ta.

Mitch râse şi o smuci pentru a o trage lângă el, apoi închise uşa de la maşină.

— Cel puţin recunoşti că ai fantezii năstruşnice. Asta înseamnă că eşti o femeie cinstită.

Ea se uită în sus la el, fiind dintr-odată îngrijorată.

— Chiar este necesar să mă ţii în felul acesta?

— Până vei avea nişte cizme mai bune, da.

Oftând cu resemnare, ea renunţă să îl mai contrazică. O dată intraţi în magazin, Tiffany fu surprinsă de mărimea lui. Se întindea mult în spate şi se ramifica în formă de L.

— Toate acestea sunt ale tale? întrebă ea

impresionată.

— Stocul şi accesoriile expuse, da. Spaţiul, nu. Conducând-o pe Tiffany spre spatele magazinului, Mitch se uita în jurul său de parcă ar fi văzut acel loc pentru prima dată.

— Totuşi îmi scapă de sub control. Anul trecut a trebuit să mai închiriez o aripă, şi iar nu mai avem loc.

Urmându-l în aripa indicată, Tiffany văzu frumos coloratul raion de articole sportive de iarnă.

— Trebuie să ai o afacere extrem de înfloritoare. De ce mi-ai spus că eşti un pierde-vară?

— Nu ţi-am spus. Aceea a fost ideea ta. Am spus doar că ai ghicit, şi aşa şi este. Sunt un pierde-vară în ceea ce priveşte inima.

Se uită din nou în jurul său încruntându-se.

— Ceea ce era la început o mică afacere pentru a mă menţine pe linia de plutire, s-a dezvoltat dintr-odată uluitor.

Tiffany nu înţelegea de ce el nu părea prea mulţumit.

— Ce e rău în a avea succes?

— Multe. Consumă prea mult timp şi energie.

Figura sa încruntată se însenină brusc într-un zâmbet înşelător pe care Tiffany începea deja să-l cunoască drept o provocare, modul lui tăcut de a spune că şi-a făcut propriile reguli, şi-a trăit viaţa exact aşa cum alesese şi nu avea nici cea mai mică intenţie de a-şi schimba stilul de viaţă.

Trecu în spatele ei şi-i puse uşor mâinile pe umeri în timp ce ea îşi descheia nasturii la haină.

— Îţi iau eu haina, spuse el.

Tiffany se grăbi să o dea jos. Apropierea lui Mitch îi provoca acele senzaţii tulburătoare care o încercaseră şi la aeroport, iar atingerea lui era electrizantă chiar şi atunci când era inocentă.

— Ce ai prefera să faci cu viaţa ta? întrebă ea, sperând că el nu va lua în seamă uşoara emoţie din vocea ei.

— Să mă bucur de ea, în principal, răspunse el, îndepărtându-se pentru a-i atârna haina pe unul dintre umeraşe. Îşi scoase şi el jacheta şi o aruncă pe un raft.

— Cine ştie? continuă el. Aş putea foarte bine ca într-o bună zi să vând totul, pentru a-mi redobândi libertatea.

Când se întoarse spre Tiffany privirea lui era plină de o sinceră admiraţie.

Ea îşi dorea să fi purtat şi altceva în afară de rochia scurtă, stacojie care i se mula pe corp, mult deasupra genunchiului. Păruse a fi o alegere bună pentru confortul unui zbor lung, şi destul de potrivită pentru o primă întâlnire de afaceri cu familia Canfield, dar dintr-odată se simţi expusă şi cam prea… ei bine… sexy.

— Şi ce vei face după ce vei fi vândut totul? întrebă ea, încercând să-l facă pe obraznicul domn Canfield să bată în retragere. Să schiezi până se termină banii şi apoi s-o iei de la capăt?

Mitch îi zâmbi.

— Îmi place cum sună ideea.

Tiffany nu-şi putea crede urechilor. Era de neconceput ca un bărbat să pornească o afacere profitabilă, ca apoi să glumească spunând că ar

arunca totul de dragul unei vacanţe perpetue.

— Chiar nu ai pic de ambiţie? întrebă ea apropiindu-se de unul dintre rândurile de jachete pentru a arunca o privire rapidă peste ele.

— Am multă ambiţie. Există o mulţime de munţi, de exemplu, şi vreau să-i cobor cu schiurile pe cât mai mulţi dintre ei înainte să fiu trimis în cabana aceea mare din cer.

Tiffany se uită la el peste umăr.

— Acea cabană mare din cer? Spune-mi că nu ai zis asta. El râse.

— Bine, devin cam banal când vorbesc despre marea pasiune a vieţii mele. Tu ce cauţi, Tiffany?

Cercetând absentă o jachetă verzuie ca şi când ar fi dorit să o probeze, Tiffany răspunse cu grijă:

— Acelaşi lucru ca şi majoritatea oamenilor. O anumită satisfacţie în munca depusă, o oarecare siguranţă personală, şi destule momente de plăcere de-a lungul drumului pentru a face tot acest efort să merite.

— O filosofie înţeleaptă, comentă Mitch. Dar tot ce doream să aflu era ce cauţi în rândul de jachete.

Se întoarse şi-l privi.

— Ceva călduros, bineînţeles, spuse ea. Nu de asta am venit aici?

— Atunci sugerez să trecem de raionul pentru bărbaţi şi să ne ocupăm direct de cel pentru femei.

Buzele lui Mitch se strânseră pentru a înăbuşi un zâmbet, în timp ce făcu semn cu mâna arătând spre sectorul din spatele lui.

Tiffany rămase unde era, punându-şi mâinile în şolduri, înclinând capul într-o parte pentru a-l privi îndelung, măsurându-l din cap până-n picioare.

— Îţi place la nebunie să faci asta, nu-i aşa?

— Să fac ce?

— Să ţii pe cineva la distanţă.

— Numai anumite persoane, spuse el întorcându-se pentru a se uita printr-un rând de jachete de damă.

— De ce tocmai eu?

El trase afară din rând o jachetă de schi roz aprins cu puţin negru, şi o ridică pentru a o confrunta cu culorile hainelor pe care le purta Tiffany.

— Poate pentru că eşti atât de serioasă şi conştiincioasă. Pari a lua viaţa în serios în aşa hal, încât nu mă pot abţine să nu mă distrez un pic cu tine. Şi mai este şi bărbia ta certăreaţă. Îmi place la nebunie să o privesc cum se răsteşte parcă, ieşind în afară. Ce-ar fi să probezi asta, să vedem dacă ţi se potriveşte măsura?

— Viaţa este serioasă, îl contrazise ea, luând jacheta şi îmbrăcând-o, dar cred că ţie, pur şi simplu îţi place să domini, mai ales femeile.

— Poate că aşa este. Femeile apetisante, oricum. Există o grămadă de Dalile în lume, aşteptând să îngenuncheze un bărbat, înţelegi?

— Bietul băieţel, murmură Tiffany cu un zâmbet vag.

Nu ştia dacă Mitch îşi arăta într-adevăr îngrijorarea faţă de întreaga populaţie de sex feminin, sau doar glumea cu ea. În orice caz, era

pregătită să lase baltă acest subiect. Devenise un subiect delicat în momentul în care el făcuse aluzia că ea ar fi o femeie apetisantă.

Se duse în faţa unei oglinzi, se uită admirativ la ea însăşi şi spuse:

— Jacheta pare să-mi fie bună. Există şi partea de jos?

— Ţi-o dau imediat, spuse Mitch.

Când îi dădu o pereche de pantaloni de schi groşi, matlasaţi, ea strâmbă din nas:

— Ce-i cu costumul ăsta de astronaut?

— Crede-mă, ţi-aş sugera o pereche de pantaloni colanţi, dacă mi-ar permite conştiinţa, dar vei avea nevoie de haine călduroase pentru vânzoleala şi cercetarea pe care o vei face la fermă. Apropo, sper că ţi-ai adus nişte blugi şi nişte bluze groase.

Privirea lui Mitch se mută din nou asupra ei, încălzindu-i corpul, ca o armă cu raze dătătoare de căldură.

— Pentru următoarele câteva zile nu prea vei avea nevoie de rochiţe şic ca aceea pe care o porţi.

— Am nişte blugi în valiză, dar mi-am imaginat că-mi voi putea cumpăra un pulover când voi ajunge aici, spuse ea, dorindu-şi din nou să fi purtat altceva – orice – în afară de rochia roşie tricotată căreia el părea să-i dea atâta atenţie. O salopetă de azbest, poate.

— Un pulover, repetă el absent, apoi dădu din cap. Bine. Un pulover. Voi avea grijă şi de asta. Dar lenjerie intimă?

Ochii lui Tiffany se îngustară.

— Aşa intri în intimităţi cu toţi clienţii?

— Mă refer la ceva care să ţină cald, spuse Mitch, râzând pe înfundate de indignarea ei. Se duse la un raft din perete, căută printre pachetele de pe el şi alese.

Când el îi întinse cu repeziciune două pachete, ea făcu un pas înapoi, de parcă el ar fi încercat să-i dea un coş cu şerpi.

— Mătase pură, spuse el, desfăcând un pachet şi scoţând un jerseu elegant. N-ai simţit niciodată ceva mai fin pe piele. Vrei să încerci?

Ea luă bluza.

— Există o cabină de probă?

— Alege, spuse el, arătând spre şirul de cabine. Dar mai întâi…

Îşi propti mâinile pe umerii ei şi o ghidă spre un scaun, aşezând-o pe el.

— Acum ce mai e? întrebă ea în timp ce el îngenunche în faţa ei.

— Nu poţi proba haine fără să-ţi scoţi cizmele, spuse el apucând cu mâna de sub unul din tocuri şi trăgându-i cizma.

Tiffany oftă, dar se supuse. Când îi scoase cizma pe jumătate, îşi puse o mână împrejurul părţii de sus a gambei ei, scoţându-i cizma cu cealaltă mână. Ea se gândi că ar fi trebuit să-i spună că se poate descurca şi singură. Ceea ce făcea el părea o intimitate periculoasă, simţi prea multă căldură în palma lui. Prea multă putere delicată în degetele lui. Prea multă electricitate în atingerea lui. Imagini senzuale, sălbatice, năvăliră în mintea ei şi trebui să le alunge. Nemişcată, se întreba dacă şi pe el îl încercau aceleaşi senzaţii.

Aşezând cizma alături, el o privi brusc. În timp ce ochii săi îi întâlniră pe ai ei, mâna îi alunecă încet spre gleznă înainte de a-i coborî piciorul pe podea.

Tiffany, cu respiraţia întretăiată, nu putu îngâna vreun protest, şi nu-şi putea lua privirea de la ochii lui. El îi ridică şi celălalt picior, îi trase cizma şi îşi puse din nou mâna pe partea superioară a gambei ei, iar degetele sale îi atinseră uşor un loc sensibil din spatele genunchiului.

Tiffany nu-şi putea da seama dacă el era în mod intenţionat provocator sau nu, aşa că hotărî că ar fi mai bine să nu-i spună nimic. Spre surprinderea ei, el fu primul care rupse, în cele din urmă, acea tăcere apăsătoare, dând uşor, dar vizibil, din cap, în timp ce se ridica în picioare.

— Acum te poţi duce la cabina de probă, spuse el cu o voce încordată în mod straniu. Între timp eu voi găsi un pulover şi nişte cizme.

— Bine, spuse ea în timp ce se ridica, neputând să gândească foarte limpede.

Zărise ea oare o părticică din bărbatul pe care el nu dorise s-o lasă să-l vadă? Oare flirtul său care avusese doar menirea de a tachina, era acum ceva mai mult? Oare fuseseră amândoi prinşi pentru câteva clipe într-o vrajă stranie?

Tiffany reuşi să se trezească la realitate. De îndată ce evadă în primul separeu pentru a-şi schimba, odată cu hainele, şi starea de spirit, puse totul pe seama oboselii rezultate din urma zborului lung.

— Cum merge? întrebă el prin uşa închisă.

— Foarte bine. Pantalonii mi se potrivesc, şi ai avut dreptate în ceea ce priveşte mătasea aceasta, spuse ea cu o voce neaşteptat de entuziastă. Materialul este fantastic. Eşti sigur că ţine cald? Pare prea decadent să spui că este doar practic.

— Sunt absolut sigur, răspunse Mitch zâmbind. Ţi se mai dă o lecţie în ceea ce priveşte înţelegerea Nordului. Practicul şi plăcerea pot merge mână-n mână. Mai am ceva pentru tine să îmbraci.

Tiffany deschise uşa cabinei.

— Mulţumesc, spuse ea luând puloverul, ridicând sprâncenele cu surprindere în timp ce adăuga: e superb! Ai gusturi bune!

— Mă bucur că-ţi place, spuse Mitch încruntându-se. Bluza de mătase, care îi venea perfect ca o a doua piele, lăsa să se întrezărească conturul de dantelă al unui sutien care ascundea nişte sâni superbi, destul de voluptuoşi pentru a se cuibări, dulce, în mâinile înfometate ale unui bărbat, iar în ochii ei calzi de culoarea smaraldului se iviseră străluciri ca ale unor pietre preţioase. Părul îi era mai ciufulit decât înainte, iar pielea era uşor roşie. Nu se putea abţine să nu o privească în timp ce ea îşi proba puloverul.

— Ce părere ai? întrebă ea voioasă, în timp ce-şi trecea degetele prin păr după ce îmbrăcase puloverul.

„Că arăţi de parcă tocmai ai fi făcut dragoste”, gândi el.

— Merge, mormăi el, apoi îi întinse cizmele pe care le alesese pentru ea. Acum încearcă astea.

Tiffany părea încă neîncrezătoare, dar se aşeză pe scaun pentru a le proba.

— Eşti foarte cooperantă, spuse Mitch în timp ce punea cizmele pe podea lângă ea şi îi dădu şosetele.

— Nu fi aşa sigur. Dacă aflu că asta este o cacealma de iniţiere, să mă pavoazezi cu nişte lucruri ridicole, iar toată lumea din jurul meu să fie îmbrăcată normal, voi găsi o metodă să te ademenesc în Hawaii şi să te dau drept hrană rechinului meu domestic.

Ea îl putea ademeni oriunde, gândi el, dar spuse numai:

— Ai un rechin acasă?

— Da, bineînţeles. Toată lumea din Hawaii are câte un rechin pe care-l îndrăgeşte.

Mitch râse şi o lăsă să-şi probeze cizmele fără ajutorul lui în timp ce el alegea nişte accesorii. Când auzi un hohot de râs, se întoarse şi o văzu pe Tiffany stând în faţa unei oglinzi, în toată splendoarea ei.

— Hai recunoaşte, spuse ea. Îţi baţi joc de mine. Am urmărit la televizor Jocurile Olimpice de Iarnă. Nimeni nu arăta în halul ăsta.

— Poate că nu, dar ascultă-mă pe mine, iubito. Concurenţii de la Jocurile Olimpice nu au de-a face cu vântul care-ţi îngheaţă şi sufletul şi care vâjâie de-a lungul câmpurilor, în plină prerie, explică Mitch.

— Dar nu pot să merg normal, protestă ea. Uite! Merg ca o raţă, îi demonstră ea.

Ea făcu câţiva paşi, oprindu-se şi pornind din nou.

— Când mă mişc, fac zgomot, spuse ea făcând încă un pas. Ascultă! Foşnesc. Scârţâi.

— Toată lumea face aşa. Este din cauza materialului.

— Bine, dar mă simt aiurea. Nu sunt obişnuită să foşnesc şi să scârţâi.

— Peste ceva timp, nici nu vei mai băga de seamă, o asigură

Mitch. Ce-ar fi să scârţâi încoace, ca să-ţi completăm echipamentul?

Ea îi aruncă în glumă o privire exasperată, dar se duse la el.

— Vrei să spui că mai lipseşte ceva?

El îi dădu o pereche de mănuşi din lână şi nailon, cu un singur deget, şi îi înfăşură în jurul gâtului o eşarfă neagră, zâmbind în timp ce i-o ridica până la nas.

— Acum am terminat. Aşa trebuie să fii îmbrăcată când faci turul fermei.

— Deocamdată, îmi pot pune înapoi celelalte haine?

— Cum doreşti. Eu mă duc afară să încălzesc Jeep-ul. Tiffany îşi trase eşarfa în jos, pentru a putea vedea.

— N-ai uitat ceva? întrebă ea în timp ce el se îndrepta spre uşă, înşfăcându-şi jacheta în drum. Cum ar fi nota de plată?

Mitch se grăbea să iasă din magazin. Tiffany nu se simţea prea bine în noile sale haine, iar gândul că trebuia să-şi scoată încet veşmintele, unul câte unul, pentru a se reîntoarce la alura sa feminină, era o adevărată plăcere.

— Voi calcula mâine dimineaţă şi-ţi voi aduce

nota la fermă, într-una din zilele viitoare, spuse el, grăbindu-se să-şi pună jacheta pe el.

— Bine, dar uită ce mi-ai spus mai devreme în legătură cu reducerea de preţ, nu vreau ca profitul tău să scadă. Tiffany zâmbi. O mică reducere ar fi mai mult decât generoasă, mulţumesc.

Încheindu-şi jacheta, Mitch se întoarse la ea şi nu se putu abţine să nu-i atingă uşor vârful năsucului acela obraznic.

— Îmi place stilul tău, Tiffany Greer. Şi arăţi superb în hainele alea. Oricine ar crede că te-ai născut pentru o ţară din nord.

— Ce gând oribil, spuse Tiffany scoţând un sunet ca de durere, dar zâmbi în timp ce se îndrepta către cabina de probă, tropăind în noile ei cizme ciudate. Nu putea înţelege de ce ar prefera cineva să trăiască într-un astfel de loc, care presupunea atâta bătaie de cap şi atâtea pregătiri complicate pentru o simplă ieşire, şi cu toate acestea începea să creadă că ar putea fi în stare să se descurce cu această însărcinare, considerând-o o aventură. Ar fi o poveste pe care ar putea-o spune nepoţilor ei în timp ce ei ar construi castele de nisip pe o plajă din Pacificul de Sud.

Aflându-se în cabină, îşi văzu obrajii îmbujoraţi şi o strălucire deosebită în ochi, şi îşi atinse uşor cu arătătorul, vârful nasului. Mai simţea încă atingerea lui Mitch.

Suspină de plăcere şi îşi spuse că dacă spera într-adevăr că într-o bună zi să privească înapoi şi să râdă de această întâmplare, ar fi bine să se

păzească de farmecul şi frumuseţea acestui aşa-zis „pierde vară”, care avea cu siguranţă o femeie în fiecare sat din vârful munţilor, de la Munţii Stâncoşi până la
Alpi.

În Hawaii, învăţase să recunoască dintr-o privire fiecare Don Juan dintre toţi surferii. Precum valurile înalte, Mitch Canfield, ar putea oferi o călătorie emoţionantă şi cuceritoare, dar orice femeie care a gustat această senzaţie fie chiar o singură dată, este predispusă unei lezări emoţionale serioase.

Capitolul 3

Tiffany îşi îngusta ochii pentru a-i apăra de lumina orbitoare a soarelui care se reflecta pe zăpadă. Când Jeep-ul părăsi oraşul şi se deplasa de-a lungul drumului de ţară mărginit de câmpuri albe interminabile, ea îl invidia pe Mitch pentru ochelarii săi Ray-Ban.

— Nu ai ochelari de soare la tine? întrebă el.

— I-am lăsat acasă, spuse ea, surprinsă că el îi observase disconfortul. Întreaga lui atenţie părea să fie concentrată asupra menţinerii maşinii pe urmele adânci ale cauciucurilor, dâre care deveniseră mici şanţuri scobite în masa de gheaţă şi zăpadă de pe şosea.

— A fost o prostie din partea mea, ştiu, dar mi-am imaginat că nu voi avea nevoie de ei aici.

— N-a fost prostie. A fost o greşeală normală. Ar fi trebuit să mă gândesc şi la ochelari de soare când eram la magazin.

Întinse mâna şi deschise torpedoul.

— De obicei am o pereche de rezervă… Bun…

Iată-i. Scoase o pereche de ochelari de soare şi îi dădu lui Tiffany.

Punându-i la ochi, Tiffany simţi o uşurare instantanee.

— Sunt formidabili. Dintr-odată am înţeles ce înseamnă să fii orbit de zăpadă. Însuşi cerul este de un albastru atât de limpede încât îţi răneşte ochii.

Mitch se uită la ea cu o mină satisfăcută.

— Ne mândrim cu cerul nostru însorit. Oamenii care părăsesc aceste locuri pentru zone climatice mai blânde, adesea se întorc înapoi în goană, dându-şi seama că mai curând ar ţine piept frigului, decât săptămânilor întregi cu zile întunecate, deprimante şi ploioase.

— Iubeşti cu adevărat aceste ţinuturi, spuse Tiffany uimită.

— Când sunt aici, da. Când sunt în Elveţia, acela este locul cel mai frumos de pe pământ. Acelaşi lucru este valabil şi pentru Caraibe, New York – îi făcu cu ochiul – şi chiar pentru Hawaii.

Orice imagine a unei ferme Old McDonald în paragină dispăru în timp ce Cherokee-ul ajunse în vârful unui deluşor şi Mitch îi indică o vastă panoramă de câmpuri acoperite de zăpadă.

— Am ajuns, spuse el detaşat. Ferma Canfield. Pe ambele părţi ale drumului, cât vezi cu ochii şi chiar ceva mai departe.

— Dumnezeule, este enormă, murmură Tiffany. Şi frumoasă, adăugă ea, luând în acel tablou şi pâlcurile de brazi care purtau pe ramuri straturi groase de zăpadă, grupurile de clădiri cuibărite din loc în loc ca într-un aranjament al

unei vederi de Crăciun, casa albă imensă decorată cu obloane negre impunătoare, iar undeva în spate, departe de drumul principal, un graţios pâlc de copaci desfrunziţi.

— E pur şi simplu superb, spuse ea încet, apoi se uită la Mitch şi zâmbi. Aş putea spune că este chiar intim şi confortabil dacă n-aş şti cât de frig este afară – şi dacă n-ar fi imensă.

Mitch îi zâmbi, cu o strălucire de mândrie în ochi, precum şi bine cunoscuta scânteie care prevestea obişnuita tachinare.

— La ce te aşteptai? La o grădină de legume şi la Iepurele Peter trăgând cu ochiul din spatele unei verze ciuruite de insecte?

— Nu chiar, spuse Tiffany râzând. Dar nu-mi imaginasem o fermă precum cele din Texas care se întind pe zeci de kilometri.

— Texas? Proprietatea aia cât un timbru poştal? Pe dracu'! Am putea să punem laolaltă două sau trei proprietăţi din Manitoba şi probabil că încă ar mai rămâne loc pentru întregul New England.

— Şi mai şi exagerezi, ca un texan, i-o întoarse Tiffany. Mitch râse înfundat şi încetini în timp ce lua o curbă la stânga spre un drum lung care ducea către casă.

— Nu văd dubiţe, comentă el. Bănuiesc că familia nu s-a întors încă acasă.

— Tot nu mi-ai spus de ce n-a putut fratele tău să mă întâmpine la aeroport, spuse Tiffany. A intervenit ceva care să transforme venirea mea aici într-un inconvenient?

— Nu-ţi face iluzii. A intervenit ceva, dar care

nu-ţi va da o scuză să fugi înapoi la Mările Sudice. Pete şi Jackie au fost nevoiţi să-l ducă pe fiul lor la urgenţă, asta-i tot.

— Asta-i tot?

— Nu e ceva de care să se facă prea mare vâlvă. Au trebuit să se ducă cu Danny să-i coasă sprânceana, după ce fusese tăiat de lama unei patine în timpul unui meci de hochei. A fost o rană gravă.

Urmărind o alee circulară din faţa casei, Mitch trase maşina aproape lângă uşă, apoi opri motorul şi se întoarse spre ea zâmbind.

— Te pasionează hocheiul?

— Noi nu avem prea multe patinoare în Hawaii. Mitch îşi scoase centura de siguranţă.

— Intrăm să ne continuăm conversaţia în faţa unui foc primitor şi dogoritor?

Fruntea lui Tiffany se încreţi într-o încruntătură îngrijorată.

— Nu e nicio problemă? Adică, locuieşti aici?

— Acum nu, dar este ca o a doua casă pentru mine şi am cheia. Aşteaptă aici până mă duc eu să descui uşa. În felul acesta nu va trebui să stai în frig mai mult decât este necesar.

După ce Mitch coborî din Jeep şi grăbi paşii către uşa de la intrare a conacului, Tiffany se gândi în sinea ei că el avea probabil o întreagă colecţie de chei. Era genul de bărbat căruia femeile dornice de aventuri amoroase i-ar strecura în palmă cheile lor.

Acest gând sumbru îi dădu un gust straniu, amar.

Mitch se întoarse şi îi deschise uşa de la

maşină, iar în secunda în care coborî din Jeep era sigură că plămânii ei fuseseră îngheţaţi instantaneu. Încercând din răsputeri să respire, îşi întoarse faţa spre Mitch căutând adăpost în umărul lui în timp ce acesta îşi încolăci braţul în jurul ei şi o conduse în grabă către casă. Zăpada afânată scârţâia sub cizmele lor, iar vântul le biciuia picioarele ca o cravaşă. Tiffany se gândea la vremea pe care o lăsase în urmă, şi dintr-odată întreaga situaţie păru la fel de ridicolă precum o comedie veche. Când ajunseră întregi şi în siguranţă în casă, cu uşa închisă în urma lor, Tiffany se sprijini de ea, chicotind fără să se poată abţine.

Mitch o privi o clipă, apoi o prinse de ceafă cu o mână, şi de bărbie cu cealaltă.

— Tiffany Greer, spuse el în şoaptă, râsul acesta molipsitor al tău putea face un bărbat să uite de scrupule.

Zâmbetul ei se stingea cu repeziciune în timp ce-şi ridica privirea spre el. Îşi ordonă să plece de lângă el înainte ca flăcările de chihlimbar din adâncul ochilor lui să o hipnotizeze în întregime, dar trupul ei ignoră comanda. El îşi lăsă mâinile să alunece împrejurul ei, învăluind-o în căldura lui, iar mâinile ei îşi urmară drumul spre pieptul lui şi rămaseră acolo, fără a opune rezistenţă.

Dându-şi seama de tăcerea ciudată, aproape nepământească, de parcă zăpada de afară ar fi înăbuşit orice sunet, Tiffany era vrăjită, ca fermecată de vreo magie, ţinută captivă de privirea insistentă şi pătrunzătoare a lui Mitch în timp ce acesta îşi cobora încet capul până ce gura

lui puse stăpânire pe gura ei.

Buzele sale erau calde şi ferme, sărutul lui era convingător într-un mod deliberat, nici violent, nici nerăbdător. Tiffany se supuse şi se lăsă să alunece într-o stare de vis în timp ce limba lui îi mângâia uşor buzele, le dezmierdă şi le desfăcu şi întâlni umezeala interioară. Dulceaţa gustului lui o stârni şi pe ea, având efectul unei înghiţituri de brandy tare. O mare de căldură se revărsă prin corpul ei, topind rezistenţa, dizolvând inhibiţia, lăsându-i o senzaţie de plutire şi împlinire. Era un sărut lin, delicios, un sărut care îi făcea picioarele să se înmoaie, trupul să se relaxeze şi să se unduiască. Inima îi bătea nebuneşte. Degetele îi urcară spre ceafa lui, apoi prin părul lui. Limba ei o căuta pe a lui.

Un geamăt de dorinţă evadă din adâncul gâtului ei, ceea ce o şocă şi o readuse cu picioarele pe pământ. Lăsându-şi mâinile să cadă pe umerii lui Mitch, îl împinse şi i se eliberă din braţe. Puse cu repeziciune o distanţă de câţiva paşi între ei, îşi aranjă părul şi reuşi să spună râzând răguşit:

— Ai spus că voi fi în siguranţă cu tine.

— Din păcate n-am luat în calcul dacă EU voi fi în siguranţă cu TINE, spuse el, părând sincer afectat.

— N-am crezut niciodată că voi spune asta într-un climat atât de friguros, dar putem s-o lăsăm mai moale de acum încolo? sugeră ea.

— Da, ar fi mai bine, răspunse Mitch aprobator, fiind neaşteptat de supus. Există săruturi şi săruturi. Acesta alcătuieşte singur o

categorie. Tiffany zâmbi îndelung.

— Recunosc că eşti un adevărat expert, spuse ea, refuzând să-l ia în serios. Schimbă brusc subiectul. Spuneai ceva de aprinderea unui foc? zise ea cu un zâmbet. În şemineu, vreau să zic.

După ce o privi câteva momente bune, fără o intensitate stânjenitoare, faţa lui Mitch se lumină vizibil, reluându-şi expresia obişnuită de tachinare.

— Nu-ţi face griji, Tiffany. Îţi voi aprinde focul de îndată ce-ţi voi fi adus lucrurile din Cherokee, spuse el, cu ochii scăpărându-i din nou, cu o nouă provocare. Lasă-mă doar să-ţi iau haina…

— Cred că aş dori să-mi mai ţin haina pe mine câteva minute, spuse ea, încolăcindu-şi braţele în jurul mijlocului, îmbrăţişându-se ca şi cum i-ar fi fost frig. Dar nu-i era, în casă era rezonabil de cald. Pur şi simplu nu voia ca Mitch s-o mai atingă. Efectul pe care îl avea asupra ei era alarmant. Voi aştepta aici şi îţi voi deschide uşa când vei aduce valizele, sugeră ea, ştiind că ar fi inutil să se ofere să se ducă din nou cu el afară.

Câteva minute mai târziu, după ce adusese valizele în casă, el spuse:

— Voi mai face un drum pentru a lua pungile cu haine pe care le-am luat de la magazin şi să mut maşina în cealaltă parte a casei, iar apoi voi face focul.

Tiffany îl privi printr-un geam vertical, lung, dintr-o parte a uşii, întrebându-se dacă superiorii ei din Honolulu avuseseră cea mai vagă idee despre condiţiile cărora ea trebuia să le facă faţă cu succes.

După câteva minute, când îl văzu pe Mitch venind spre uşă, pulsul îi crescu iar buzele i se desfăcură invitând parcă la încă un sărut de-al lui, lung şi dulce. „Doamne, Dumnezeule, în ce m-am băgat?” spuse ea deodată, fără să-şi dea seama. Înspăimântată cum era de realităţile climatice, era încă şi mai îngrozită de faptul că fusese abătută de la principiile ei de către un lup în haine de „pierde-vară”, doar la câteva minute după ce îl cunoscuse. Trebuia pur şi simplu să recâştige controlul asupra situaţiei. Şi asupra ei însăşi. Şi cât mai repede.

Ea deschise uşa când Mitch îşi scutura picioarele pe covoraşul de cânepă din faţa casei. El intră şi închise repede uşa în urma lui. Tiffany încercă să nu-l găsească extraordinar de atrăgător, dar parfumul pe care îl emana era atât de curat şi proaspăt, atât de masculin şi deosebit, încât era asaltată de o sălbatică tentaţie de a-l îmbrăţişa şi de a-şi lipi nasul de gâtul lui.

„Ei, haide, năroado, revino-ţi şi controlează-te!”, îşi reaminti ea şi se îndepărtă de el.

Mitch îşi scoase jacheta, o agăţă pe un cuier antic de pălării şi se aşeză pe un scaun pentru a-şi dezlega ghetele.

— Poate ar trebui să-ţi duc echipamentul sus, în camera ta, înainte de-a face focul.

— Ştii care este camera mea? întrebă Tiffany uitându-se prin pungile „Canfield Sports”, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că toate hainele pe care le cumpărase erau acolo, cu toate că nu încerca decât să nu se uite la Mitch.

— Jackie mi-a spus că te va instala în camera

mea, spuse el, scoţându-şi ghetele şi ridicându-se în picioare.

Capul lui Tiffany se înălţă brusc.

— Camera ta?

— Scuze, vreau să spun camera care a fost a mea. Îi zâmbi tachinând-o. Nu-ţi face griji, Tiffany. Am crescut aici la fermă, dar am propria mea casă în oraş. Camera mea de aici a fost transformată în cameră de oaspeţi, iar când vin ocazional aici şi petrec o noapte în vechiul meu pat nu sunt altceva decât un oaspete ca oricare altul. Oftă teatral, sugerând o tristă nostalgie, iar apoi îi aruncă o privire întrebătoare. Dar nu-ţi imaginai că mă gândeam că vei împărţi camera cu mine, nu-i aşa?

— Nu chiar, spuse Tiffany, zâmbind forţat, dorindu-şi să-şi poată da seama ce avea Mitch Canfield de o făcea să se simtă dezorientată. Numai gândul de a dormi în patul lui, chiar dacă nu mai era patul lui, era de ajuns pentru a-i da senzaţia că nu putea să respire.

— Acum eşti pregătită să renunţi la haină şi la ghete? întrebă el.

Tiffany îl privi de parcă se uita prin el. Imaginaţia ei vie o aruncase în patul lui şi ea mai era încă acolo, inspirând parfumul pernelor lui, bucurându-se de moliciunea şi fineţea cearşafurilor pe pielea ei, privindu-l întinzându-se lângă ea, amândoi fiind goi, fără ruşine.

— Nu este chiar atât de frig în casă, spuse Mitch, aruncându-i o privire întrebătoare. Te poţi aşeza confortabil într-unul din scaunele din faţa şemineului. Îţi voi da o pătură groasă cu care să te înfofoleşti.

În cele din urmă Tiffany reveni la realitate.

— Ar fi foarte drăguţ, mulţumesc. Scuză-mă dacă par pierdută. Dar admiram… casa.

Îşi scoase repede haina şi se duse s-o agaţe pe unul dintre cuierele pentru pălării, dar Mitch întinse mâna după ea şi o atârnă în dulap.

— Stai jos şi te voi ajuta să-ţi scoţi ghetele.

Tiffany ezită. N-ar fi mers prin casă cu ghetele în picioare, dar nu voia ca scena din magazin să se mai repete.

— Fără insinuări, spuse el, citindu-i gândurile. Promit. Ea zâmbi scurt, se aşeză şi îi întinse un picior.

Mitch se ţinu de cuvânt. Ghetele i-au fost scoase în doi timpi şi trei mişcări, fără nicio privire cu subînţeles.

— Vrei să te instalezi acum în pătura aceea, sau ai prefera să mergi sus şi să-ţi vezi camera? întrebă el după ce se ridică în picioare.

Tiffany gândi că n-ar fi înţelept să intre cu Mitch în vreun dormitor, dar privi şi luă în calcul atât pachetele cât şi valizele, şi ştiu că nu putea să facă pe mironosiţa şi să stea ca o prinţesă în timp ce el îi căra lucrurile sus.

— Merg cu tine, spuse ea ridicând pungile de plastic. Mitch îi zâmbi din nou ciudat, de parcă ar fi ştiut exact ceea ce se petrecea în mintea ei, apoi îi înşfăcă valizele şi o conduse pe scări în sus.

Încercând din răsputeri să se gândească la altceva în afară de efectul inexplicabil pe care îl avea Mitch asupra ei, în timp ce urca scările în urma lui, Tiffany se uită atentă în toate părţile, mai puţin la şoldurile zvelte şi la coapsele lui

musculoase. Se concentra asupra segmentelor de casă pe care le putea vedea – intrarea spaţioasă mărginită în partea stângă de o sufragerie simplă şi o cameră de zi pentru oaspeţi în partea dreaptă.

La prima vedere părea o casă obişnuită de ţară, cu tavanul înalt, podele din lemn acoperite de covoare moi, şi pereţi zugrăviţi în culori vii sau tapetaţi cu elemente florale tradiţionale.

Camera de oaspeţi era un loc în care oricine se putea simţi confortabil, cu pereţi verzi de culoarea pădurii care alcătuiau un decor impresionant pentru mobilierul de pin natural, ferestre protejate de obloane, şi o cuvertură cu imprimeuri abstracte. Singura notă feminină era un frumos aranjament floral aşezat într-o vază de ceramică albă pe o toaletă.

— Ce buchet superb, comentă ea.

Mitch puse valizele pe o băncuţă joasă la picioarele patului, apoi se întoarse spre Tiffany arborând unul dintre zâmbetele lui specifice, acela triumfal.

— Îţi plac florile acestea? Mă bucur. Chiar eu le-am cules.

— Da? spuse Tiffany, recunoscătoare că el încerca să reia acea atmosferă jucăuşă, dinainte sărutului.

— De unde? Cum?

Luminile licăriră şi scânteiară în ochii lui.

— N-ai auzit de „floarea-zăpezii” din Manitoba, care înfloreşte iarna?

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare, în timp ce deschidea una dintre valize şi scotea o pereche de papuci de casă negri, din piele.

— Ciudat, mie-mi par a fi trandafiri.

— Bineînţeles că arată ca nişte trandafiri. Aceasta este una dintre caracteristicile cele mai frapante ale florii-zăpezii, spuse Mitch pe un ton serios şi profesoral în timp ce se apleca să miroasă unul dintre boboci. Chiar şi miros ca trandafirii. Dar nu cred că vei găsi trandafiri crescând sub zăpadă, în spatele hambarului.

— Sub zăpadă? spuse Tiffany cu gravitate, în bătaie de joc, în timp ce-şi strecura picioarele în papuci. De-a dreptul fascinant.

Mitch se îndreptă şi dădu din cap.

— Adânc sub zăpadă. Cu cât mai adânc, cu atât mai bine. Îi protejează de frig, dar face din găsirea lor o adevărată artă.

— Aş spune că eşti un maestru şi în altă artă, de asemenea, spuse Tiffany, şezând pe marginea patului pentru a-l încerca.

— Şi care ar fi acea artă?

Ea se ridică în picioare, merse până la el, şi îi înfipse degetul arătător în piept.

— Arta de a schia.

El râse, dar amuzamentul lui se stinse brusc în timp ce îşi încleştă degetele pe mâna ei.

— Fir-ar să fie, Tiffany, de ce trebuie să fii o companie atât de încântătoare?

Ea îşi trase mâna şi se depărtă de el, iar roşeaţa puse stăpânire pe faţa şi pe gâtul ei.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem jos, la parter, sugeră ea cu o voce încordată.

După o scurtă ezitare, Mitch dădu din cap.

— Nu există niciun „poate” în ceea ce priveşte acest lucru, spuse el, apoi oftă dramatic.

Şi când vom ajunge acolo, Tiffany Greer, să stai departe de mine, ai auzit?

Râsul ei era forţat.

— Mă voi strădui, voi face tot posibilul, promise ea.

Dar chiar şi atunci când el făcu un pas înapoi pentru a-i face loc să iasă din cameră înaintea lui, ea trebui să-i reziste magnetismului fizic natural în timp ce trecea pe lângă el.

Spera doar că restul familiei Canfield va apărea curând. Dacă fusese vreodată nevoie de o acţiune de salvare a unui suflet pierdut în tundra îngheţată, ea era acela.

Capitolul 4

Tiffany s-a decis repede să se cuibărească într-un fotoliu de lângă căminul în care trosnea focul, în timp ce afară vântul urla şi fluiera, amintindu-i constant cât de confortabil era aşezată.

Desculţă şi cu picioarele strânse sub ea, sorbea dintr-o ciocolată caldă, asculta un jazz la CD player şi savura aroma buştenilor de pin arzând.

El stătea pe jos, cu picioarele încrucişate, cu faţa la şemineu, întreţinând focul, cu spatele la ea, şi cu un pahar de bere lângă el. Era o adevărată plăcere să îl urmăreşti. Fiecare mişcare a lui avea uşurinţa şi siguranţa unui bărbat încrezător în sine, un bărbat care îşi menţinea mereu corpul în formă, un bărbat obişnuit să ceară numai performanţe de vârf de la el însuşi.

Tiffany se surprinse imaginându-şi-l pe o pârtie de schi. Ar fi fost controlat, totuşi îndrăzneţ,

de o frumuseţe clasică, dar conştient doar de plăcerea de a schia.

Imaginea mentală o înflăcăra îndeajuns de mult încât să o facă să ia în considerare să se apuce de acest sport, până când şi-a dat seama că ar face parte dintr-o mulţime – o mulţime de admiratoare ale lui Mitch.

— Încep să simt căldura, spuse Mitch punând vătraiul la loc, luându-şi berea şi ridicându-se în picioare.

Tiffany se uită lung după el, începând să creadă că putea cu adevărat să îi citească gândurile. Dar, după un prim moment de uimire, realiză că el se referise la căldura focului. Sorbi o gură din cana aburindă cu ciocolată pentru a-şi înăbuşi un chiot, aproape înecându-se când Mitch începu să-şi tragă puloverul peste cap.

Uimitor, gândi ea. Văzuse o mulţime de bărbaţi bronzaţi pe plajele din Hawaii, mergând ţanţoşi sau înfoindu-se ca nişte păuni în timp ce îşi scoteau tricourile şi pantalonii scurţi pentru a se expune în slipi, şi reacţia ei fusese invariabil una de amuzament.

Cu toate acestea, Mitch, doar scoţându-şi puloverul şi rămânând într-o cămaşă cambrată cu mâneci lungi îi făcu inima să bată ca o tobă. Poate pentru că el nu poza intenţionat. Sau pentru că el avea simţul umorului. Sau pentru că radia într-un mod natural o virilitate şi o conştienţă de sine care ar fi făcut alţi bărbaţi să pară că se străduiesc prea mult.

Îşi puse puloverul pe spateaza unui scaun şi se aşează pe fotoliul din faţa ei, sprijinindu-şi o

gleznă pe genunchiul opus.

— Te-ai încălzit? o întrebă el.

— Da, mulţumesc, răspunse ea studiind cu atenţie conţinutul cănii şi sugrumându-şi în acelaşi timp un acces de râs nervos. Se încălzise? Dacă nu ar fi încetat să fiarbă la foc mic de fiecare dată când se uita la acest bărbat, ar fi fost nevoită să găsească o scuză să iasă afară şi să sară în nămeţi.

Această perspectivă răcoritoare o potoli.

— Ai spus că ai crescut aici. Cum ai ajuns să fii schior în mijlocul preriei? întrebă ea hotărâtă să poarte o conversaţie banală.

— Uiţi de schiatul de-a lungul fermei, îi răspunse el. Prefer totuşi să o fac pe o pantă şi este destul de uşor să sar într-un avion şi să merg într-o staţiune de munte când simt nevoia.

— Dar cum te-ai apucat de schi? insistă Tiffany, bucuroasă că avea un subiect pe care putea să îl abordeze.

— Sunt câteva dealuri prin regiune, dar de fapt i-am prins gustul în adolescenţă când, împreună cu Pete, îl vizitam pe unchiul nostru pe Coasta de Vest. El ne-a dus la Whistler şi de atunci am devenit pasionat de acest sport. Nu voiam să fac altceva decât să fiu pe pârtii. Schiul era viaţa mea până când… Se opri brusc, apucă paharul şi luă o înghiţitură mare de bere.

Tiffany aşteptă, dar el nu îşi termină propoziţia. Până la urmă, n-a mai putut răbda şi îl provocă:

— Până când?

El făcu o grimasă.

— Până când am fost forţat să cresc puţin. Foarte puţin după unii. Îi arătă o fotografie cu rama de argint de pe măsuţa de lângă ea.

— Te-am observat uitându-te de câteva ori la acea fotografie. Da, cele două persoane din ea sunt părinţii mei. Şi da, trăiesc şi sunt sănătoşi. Pete se ocupă de fermă pentru că ei s-au retras. Sunt un fel de păsări migratoare.

Era o schimbare de subiect atât de evidentă şi de brutală cum Tiffany nu mai întâlnise niciodată, dar a acceptat-o în ciuda curiozităţii ei de a şti de ce Mitch nu dorea să vorbească despre ceea ce susţinea că era marea pasiune a vieţii lui. Nu era nimerit să ceară mai multe amănunte. Pe de altă parte, ea se întrebase despre această fotografie, temându-se să ceară lămuriri despre persoanele din ea, de frică să nu atingă vreun subiect dureros.

— Păsări migratoare?

— Cum ai auzit. Migrează spre sud în fiecare toamnă şi stau acolo până primăvara târziu.

— Deci există unii originari din Winnipeg cărora nu le place climatul de aici, spuse Tiffany cu un zâmbet ironic.

— Da, unora nu le place, acceptă Mitch. Dar mama şi tata au reuşit mult timp să se împace cu el, şi când se întorc aici pentru câteva zile de Crăciun adoră zăpada, aerul curat şi distracţia pe care o poţi avea doar iarna.

Tiffany se uită la el intrigată, imaginându-şi conacul cu un molid împodobit în faţa unei ferestre arcuite şi o boltă de verdeaţă frumos mirositoare împodobind aleea de la intrare şi

scările. Un sentiment de mult îngropat o cuprinse, un dor pe care nu voia să-l identifice.

— Ce este cu privirea asta pierdută? întrebă Mitch. Tiffany ocoli răspunsul.

— Aveam o privire pierdută?

— Foarte, surâse el. Visai la un Crăciun alb?

— Arăt eu a Bing Crosby? îi răspunse ea tăios. Uite ce e, la mine Moş Crăciun vine în oraş pe o placă de surf trasă de opt cai de mare.

Mitch râse pe înfundate şi scutură din cap.

— Nu este de mirare că vremea noastră te-a şocat.

În timp ce vorbea, un buştean alunecă şi se rostogoli spre grilajul de protecţie al şemineului. Mitch îşi puse paharul jos, luă din nou vătraiul şi se ghemui în faţa căminului.

— Familia ta mai este încă în Hawaii? întrebă el deschizând grilajul şi împingând cu abilitate buşteanul la loc.

— Tata mai este, răspunse Tiffany absentă, privindu-i picioarele încordate în strânsoarea jeans-ilor, zvâcnirea muşchilor lui de pe spate şi braţe, jocul luminii focului pe trăsăturile lui puternice.

El întoarse capul şi o privi întrebător.

— Tata este producător de televiziune în Honolulu, continuă ea grăbită, scuturându-se pentru a ieşi din starea de reverie. Mama s-a stabilit în Maui, dar ea şi tatăl meu vitreg produc casete video despre călătorii prin lume, aşa că de obicei sunt în vreun loc exotic şi filmează.

Mitch se cufundă în tăcere şi se uită iar la foc, aranjând buştenii fără vreun motiv anume.

— Câţi ani aveai când au divorţat părinţii tăi? întrebă el după câteva momente.

Tiffany îşi arcui sprâncenele, mirată de întrebarea personală, pusă fără niciun menajament.

— Aproape doisprezece, îi răspunse ea nevăzând niciun motiv să nu o facă. De ce întrebi?

— Încă nu m-am lămurit în privinţa acelei priviri pierdute. Păreai… nu ştiu cum. Nostalgică. Au fost sărbători de Crăciun frumoase înainte de despărţire şi groaznice după?

— Nu groaznice, spuse ea ferm. După un moment de amintiri dulci amărui, se surprinse continuând cu o sinceritate neobişnuită. Şi niciodată foarte frumoasă, oricum. Crăciunul era o generoasă sărbătoare de afaceri, nu de apropiere familială. Tata a fost întotdeauna… cum să o spun mai frumos, un bărbat care iubea femeile şi care era iubit de femei. Divorţul nu a făcut altceva decât să pună capăt unei căsnicii nereuşite. Locuiam cu mama, îl vizitam pe tata, şi până la urmă m-am ales cu nişte părinţi vitregi foarte drăguţi. Când tata s-a recăsătorit şi şi-a întemeiat a doua familie – au avut trei băieţi în câţiva ani – a început brusc să se poarte de parcă el ar fi inventat termenii de fidelitate şi de paternitate. Îi iubesc pe băieţi şi sunt încântată că tata are alte priorităţi acum, dar la şaisprezece ani nu eram destul de matură pentru a înţelege cum dintr-odată se îmbrăca în costum roşu, îşi punea barbă şi umbla prin casă râzând ca Moş Crăciun. Bărbaţii pot fi foarte…

Se opri, îşi goli cana şi o aşeză pe măsuţa de

lângă ea.

— Sper că ai avut dreptate şi că rana nepotului tău nu este serioasă, spuse ea auzindu-l pe Mitch punând la loc vătraiul. Nu le ia prea mult timp să se întoarcă?

— Ştiu sigur că rana nu a fost gravă deoarece am vorbit cu Pete exact când doctorul îi cosea rana lui Danny, zise Mitch.

Tiffany se uită pe fereastră, de parcă ar fi putut face familia să apară.

— Bărbaţii pot fi foarte cum, Tiffany? întrebă Mitch după câteva secunde. Ce începuseşi să spui?

După ce se gândi puţin, spuse simplu:

— Imprevizibili.

— Şi nici nu te poţi baza pe ei, nu?

— Da, şi asta.

— Aşa pot fi şi femeile, zise el încet. Cel puţin până nu înveţi să le alegi pe cele previzibile.

Tiffany nu era sigură că voia ca el să dezvolte subiectul, aşa că pretinse că este captivată de miile de acri de zăpadă imaculată brăzdată în zigzag de vârfurile gri ale gardurilor de lemn, dar tot corpul ei era încordat, fiind conştient de prezenţa lui Mitch. Ce făcea el? Oare o urmărea? Se mişca prin cameră, şosetele lui nefăcând niciun zgomot în timp ce păşea pe covorul gros? Sau o ignora, nici pe departe la fel de neliniştit cum era ea?

Sunetele uşoare din spatele ei i-au făcut respiraţia să se oprească. Prezenţa lui Mitch era ca un câmp magnetic care intra în ea. Curenţi electrici păreau că pătrund pe la baza coloanei,

adunându-şi forţele acolo, pentru a-i tulbura apoi fiecare bucăţică din corp. Inima îi bătea cu putere. Tâmplele îi zvâcneau.

În sfârşit îi simţi degetele atingându-i uşor umărul.

— Tiffany, şopti el. Tiffany, eu…

Ea încă nu ştia ceea ce urma să facă sau să spună el, sau cum va reacţiona ea.

Şi nici n-a avut şansa să afle.

— Vorbind despre lup…

O dubiţă maron intrase pe aleea lungă dinspre casă. Familia venise acasă.

Tiffany încerca să se convingă singură că era uşurată.

*

* * *

Presupunând până atunci că Danny Canfield era singur la părinţi, Tiffany fu surprinsă când Mitch deschise uşa din faţă şi trei copilandri – doi băieţi şi o fetiţă cu obrajii roşii – năvăliră în casă înaintea părinţilor lor.

Stând sub o arcadă între intrare şi living, Tiffany zâmbi urmărind veselul schimb de salutări şi deosebind membrii clanului Canfield.

Danny, băiatul care fusese dus la spital, era cel mai mare. Tiffany îi dădu cam unsprezece ani. Fratele său, Jason, avea probabil şapte sau opt ani. Amândoi erau uscăţivi, dar puternici. Amândoi erau bruneţi şi aveau nişte ochi imenşi, de culoarea ciocolatei. După o scurtă evaluare a tatălui lor, era sigură că băieţii erau replicile exacte ale lui Pete şi Mitch la aceeaşi vârstă.

Găsi asemănarea fizică între cei doi bărbaţi

izbitoare. Pete era mai masiv decât Mitch, trăsăturile lui erau mai puţin cizelate, dar ochii îi erau de acelaşi căprui cald, părul la fel de rebel şi mişcările aveau aceeaşi eleganţă masculină care făceau parte din fiinţa lui Mitch. Chiar şi vocile le aveau la fel. Dacă semănau şi din alte puncte de vedere decât cele fizice, era de văzut. Diferenţa evidentă era aceea că Pete era evident un familist, pe când Mitch era…

Nu putu să-şi termine gândul. Nu putea fi sigură cum era Mitch. După propriile lui spuse, îi plăcea să aibă o viaţă cât se poate de lipsită de responsabilităţi. Totuşi nu încăpea îndoială că era apropiat de familia lui, gata să-i ajute ori de câte ori era nevoie, şi că era un unchi care îşi iubea foarte mul nepoţii. Când Rebecca, o fetiţă cu ochii căprui, cam de doi sau trei anişori, se năpusti veselă asupra lui, Mitch se aplecă să o ridice în aer şi o pupă zgomotos pe obraz, făcând-o să chicotească de bucurie. O duse în braţe până la scări, o aşeză pe o treaptă şi o ajută să scape de cizme şi de costumul de schi, reuşind acest lucru foarte uşor, fiind atent în acelaşi timp la cei doi băieţi care îi povesteau entuziasmaţi detaliile pline de sânge ale accidentului lui Danny.

OK, deci omul este o haimana dulce şi agreabilă, admise Tiffany. Dar o haimana este o haimana şi va fi mereu o haimana.

Capitolul 5

— Nu am mai văzut aşa ceva, spuse Jackie în şoaptă. Pete dădu din cap uimit.

— Nu a fost niciun semn de avertisment. Nu căsca, nu i se închideau ochii, nimic, niciun semn.

S-a oprit exact în mijlocul propoziţiei. Crezi că a leşinat?

— Nu a leşinat, spuse Mitch, zâmbind în timp ce urmărea pieptul lui Tiffany urcând şi coborând ritmic. Îşi dăduse seama în ultimele patru ore că ea avea o voinţă foarte slabă. Semnele fuseseră atât de evidente pentru el încât era mirat că ceilalţi nu observaseră. După ce se aşezase pe fotoliu dreaptă şi ţeapănă ca o scândură, cedase treptat tentaţiei de a o copia pe Jackie, descălţându-se şi strângându-şi picioarele sub ea. Nu fusese deloc surprins când, în cele din urmă, ochii ei se închiseră şi capul îi alunecă într-o parte pe umăr, înainte de a-şi găsi un punct de sprijin, cu obrazul apăsat pe speteaza fotoliului.

— Nu este de mirare că n-a mai putut sta trează, zise el încet. Numai călătoria cu snow-mobilul ar fi fost de ajuns să termine pe oricine. Într-un interval de câteva ore, Tiffany a traversat câteva zone cu fus orar diferit, s-a confruntat cu temperaturi arctice după ce a trăit toată viaţa la tropice, a făcut cunoştinţă cu noi oameni de afaceri şi a început discuţiile preliminarii pentru încheierea unei importante relaţii de afaceri. Ar fi trebuit să o trimitem la culcare de mult.

— N-aş vrea să o trezesc acum, murmură Jackie. Dar nici nu cred că ar trebui s-o lăsăm să doarmă aşa.

— Aş putea să o duc eu până sus şi s-o aşez în pat, spuse Pete ridicându-se încet. Sau am putea să-i aducem o plapumă aici.

Mitch sări în picioare.

— O duc eu, spuse el, tonul lui sugerând că

nu accepta nicio împotrivire.

Pete se uită la Jackie, apoi la Mitch, rânjind.

— Ce se întâmplă cu tine? Te porţi ca şi când ai avea vreun drept asupra doamnei. Nu eşti tu ăsta, Mitch. Chiar deloc.

— Nu mai face atâta caz, zise Mitch cu o privire încruntată, doar că, dacă Tiffany s-ar trezi cumva între timp, s-ar simţi mai stânjenită în braţele tale decât în ale mele. Fiind cărată, adică.

— Am înţeles ce voiai să spui, zise Pete cu o sprânceană ridicată. Este vreun motiv special pentru care s-ar simţi mai puţin stânjenită în braţele tale?

— Nu îl mai lua atâta la întrebări, îi ordonă Jackie. Sunt sigură că are dreptate. Se întoarse şi îl săgetă pe Mitch cu o privire ameninţătoare. Dar dacă te gândeşti cumva că o să te las s-o dezbraci şi s-o înveleşti…

— Nu îţi face griji, o întrerupse Mitch cu un surâs liniştitor. O să fiu un gentleman perfect chiar dacă o să mă omoare. Este prea tânără şi inocentă pentru gustul meu. Se aplecă şi îşi strecură mâinile sub trupul suplu al lui Tiffany.

— Doarme dusă, spuse el, şi o ridică. Speră că avea dreptate. Ea ar fi fost îngrozită dacă s-ar fi trezit.

Inima lui bătea deja puternic şi într-un ritm sincopat când a ajuns în dormitor, şi nu pentru că Tiffany era grea. Ci pentru că era extrem de sexy. Somnul o făcuse maleabilă şi se lipise de el, ascunzându-şi faţa în gâtul lui, buzele aproape atingându-i scobitura gâtului şi respiraţia ei gâdilându-i pielea. Nu voia s-o aşeze pe pat, să

tragă plapuma peste ea şi să plece. Voia să închidă uşa în spatele lor, să-i scoată încet hainele şi să se urce în pat lângă ea.

Nu era nimic neobişnuit la acea reacţie, reflectă Mitch. Ceea ce era neobişnuit, ceea ce îl şoca era că voia să o ţină în braţe, să-i simtă pielea lipită de pielea lui, picioarele ei printre ale lui, pieptul ei strivit de al lui. Chiar dacă nimic altceva nu s-ar fi întâmplat, să o dezmierde toată noaptea ar fi fost o plăcere profundă în sine.

Aşezând-o pe Tiffanyjpe saltea, Mitch o privi şi simţi ceva tulburător înăuntrul său. Încercă să-şi spună că experimenta un răspuns natural la părul de culoarea miezului nopţii, la genele negre ca funinginea plecate peste o piele delicată de culoarea friştii, la obrajii pe care orice sculptor ar fi vrut să-i imortalizeze în marmură.

Ştia că se amăgea singur. Ceea ce simţea nu avea nimic de-a face cu forma unui obraz sau cu o şuviţă de păr. Suspecta chiar că avea foarte puţin de-a face cu o dorinţă naturală. Această femeie inocentă îl vrăjise. Dacă ar fi avut puţină minte, şi-ar fi pierdut urmele imediat.

Totuşi mai zăbovi puţin, acoperind-o cu plapuma şi dându-i la o parte de pe faţă un cârlionţ mătăsos. Încercând în acelaşi timp să descifreze ce anume de la Tiffany Greer îl sensibiliza atât.

În loc să găsească un răspuns, simţi un val de tandreţe cuprinzându-l. Aproape fără să-şi dea seama ce face, el se aplecă şi o sărută pe pleoape, retrăgându-se apoi ezitant.

Ochii ei se deschiseră brusc. Se uită la el atât

de intens încât el se întrebă dacă era dezorientată, sau confuză, sau chiar speriată.

Mitch deschise gura ca s-o asigure şi să-i explice ceea ce se întâmplase, dar înainte să poată vorbi, Tiffany îşi arcui buzele într-un zâmbet dulce şi somnoros.

— Bună, Mitch, murmură ea, de parcă l-ar fi cunoscut şi ar fi avut încredere în el dintotdeauna. Întinzându-se după mâna lui, suspină mulţumită şi adormi la loc.

Timpul se opri în timp ce Mitch se uita la ea, cu un nod în gât. După o eternitate, clipi şi îşi scutură capul. Un nod în gâtul lui Mitch Canfield? Din cauza unei femei? O femeie pe care o cunoscuse chiar în acea zi? O femeie prea tânără, prea inocentă, care aparţinea Mărilor Sudului şi nu avea ce căuta în această regiune primitivă şi neprimitoare? Ce se întâmpla cu el?

Îşi eliberă atent mâna şi se ridică. După ce se mai uită câteva momente la Tiffany, se retrase încet din dormitor. Când ajunse la uşă, respiră adânc şi se forţă să plece.

Dacă învăţase ceva în ultimii ani, era momentul când să plece repede şi definitiv.

Ar fi fost o idee bună, se decise el, să se ţină departe de fermă pentru o perioadă.

*

Mitch dărâmă receptorul telefonului de lângă pat pe noptieră, trezindu-se treptat şi luptându-se la fiecare mişcare cu ţârâitul asurzitor al telefonului care îl smulgea din îmbrăţişarea lui Tiffany.

— Unchiule Mitch, auzi el.

Recuperând neîndemânatic receptorul, Mitch privi ceasul. Şase şi jumătate. Nepoţii lui erau adevăraţi băieţi de fermier.

— Danny? S-a întâmplat ceva? întrebă el, alungându-şi persistentele imagini senzuale din minte, pentru a face loc îngrijorării.

— Aproape, spuse Danny. Îţi aduci aminte când m-ai dus duminică la bibliotecă să mă ajuţi la proiectul pentru ora de ştiinţe?

Frecându-şi ochii cu degetele, Mitch mormăi ceva afirmativ.

— Ei bine, nu-mi găsesc notiţele pe care le-am făcut, continuă Danny. Le-am căutat peste tot, şi am astăzi nevoie de ele la şcoală. Mă gândeam dacă nu cumva le-am uitat la tine acasă când ne-am întors să mâncăm pizza.

— Aşteaptă puţin. Mă duc să mă uit, spuse Mitch, punând receptorul pe pernă şi trecându-şi picioarele peste marginea patului. Stătu un moment pe marginea saltelei, apoi se forţă să se ridice şi se îndreptă spre living. Imaginaţia trupului său gol surprinsă în oglindă îi confirmă ceea ce ştia deja. Încheiase ziua precedentă râvnind la Tiffany Greer, şi începea o nouă zi în aceeaşi situaţie neplăcută.

Se uită să vadă şi dacă avusese o noapte proastă. Părul îi era zburlit, trebuia să se bărbierească urgent şi avea şi cearcăne sub ochi. Petrecuse prima parte a nopţii luptându-se cu o insomnie, iar restul nopţii fiind prins într-un caleidoscop de vise erotice.

Îi trebuiră câteva minute să găsească notiţele lui Danny. Dădu dezaprobator din cap în timp ce

ridica receptorul telefonului din living.

— Danny, de ce memoria ta este atât de bună încât ai putut să zici exact unde ţi-ai lăsat caietul, dar eşti atât de aiurit şi îţi tot uiţi lucrurile aici?

— Acelaşi lucru m-a întrebat şi mama, spuse Danny. Cred că problema este că mă simt întotdeauna atât de bine cu tine, încât uit de orice altceva.

Mitch pufni. Era evident că el nu era singurul Canfield care stăpânea arta manipulării.

Dintr-odată, o imagine a lui Tiffany râzând îşi făcu loc în mintea lui, exact aşa cum apărea în visele sale: Tiffany în vechiul lui dormitor, ochii ei lăcrimând de râs în timp ce el bălmăjea nişte prostii despre florile de gheaţă, Tiffany în braţele lui, zâmbindu-i, Tiffany întinsă pe pat – patul lui…

— Bună încercare, puştiule, spuse el repede, încercând să fie atent la Danny. Ce facem acum?

— Păi, bănuiesc că aş putea să-i explic profesoarei. Probabil că mă va penaliza cu vreo zece puncte pe puţin.

— Adu şi viorile să te acompaniez, zise Mitch, neputând să îşi ascundă amuzamentul din voce. OK. Am pornit spre voi.

— O! Mulţumesc, spuse Danny, reuşind să pară mirat.

— Cu plăcere, dar data viitoare când mai vii aici o să-ţi lipesc toate lucrurile tale de tine. Aceste drumuri de dimineaţă o să fie în curând prea mult pentru un bătrân ramolit ca mine.

— Ştiu, unchiule Mitch. Îmi pare foarte rău. Sincer.

Mitch se strâmbă la receptor. Nu se aştepta

ca băiatul să aprobe că era ramolit.

— O să ajung înaintea autobuzului şcolii, promise el. Adică înainte de opt, nu?

— Da. Îţi rămân dator pentru asta, unchiule Mitch.

Mitch îşi dădu ochii peste cap în timp ce puse receptorul în furcă.

Abia pe la jumătatea drumului îşi aduse aminte că plănuise să nu mai treacă pe la fermă cât timp Tiffany era acolo. Dar nu avea cum să fie o problemă, îşi spuse. Sigur nu se trezise, oricum.

*

* * *

Tiffany se deşteptă în zgomotele unei gospodării în care era clar că toată lumea încerca în zadar să facă linişte în timp ce făceau lucrurile obişnuite de dimineaţă.

Bâjbâi după ceasul de călătorie pe care îl pusese pe noptieră în mijlocul nopţii. Era după trei când a deschis ochii şi şi-a dat seama încetul cu încetul unde era şi cine o dusese acolo. Abia se abţinu să nu ţipe. După ce se schimbă într-o cămaşă de noapte şi îşi despachetă bagajele, se întoarse în pat, dar nu reuşi decât să stea trează, cu ochii în tavan, reamintindu-şi fiecare detaliu al conversaţiei cu Mitch, retrăind fiecare atingere şi acel unic sărut pe care şi-l dăduseră.

Îşi apropie ceasul de faţă şi se uită lung la el. Şapte fix. Puse ceasul la loc şi se cuibări mai bine sub plapumă, îmbrăţişând perna.

Zece minute mai târziu, Tiffany acceptă faptul că nu mai dormea. Mintea ei se chinuia să capteze vaga amintire a lui Mitch cărând-o în pat,

aplecându-se asupra ei, ochii lui plini de o căldură ciudată, mâna lui aşezându-i uşor părul. Fusese cuprinsă de un straniu sentiment de apropiere care refuza să dispară. Lumina rece a dimineţii ar fi trebuit s-o facă să gândească limpede, reflectă ea. De ce nu mergea?

Dintr-odată, se hotărî să se trezească. Nu se făcuse niciun plan să muncească cu Pete şi Jackie în prima zi de la venirea ei, dar nu prea avea sens să trândăvească toată ziua, gândindu-se la toate evenimentele ciudate din ziua precedentă. Pe de altă parte, cu cât se vedea cu gazdele ei mai curând, cu atât totul se va termina mai repede. Nu îşi putea da seama ce credeau ei despre ea, nu numai datorită scenei demne de „Frumoasa adormită”, ci şi datorită schimburilor încinse de cuvinte pe care le avusese cu Mitch.

Singurul lucru care îi făcea ruşine să fie suportabilă era faptul că nu trebuia să dea ochii cu Mitch. Probabil că până va veni el la fermă, ea avea să fie femeia raţională, în toate minţile, care plecase din Hawaii cu ceva mai mult de o zi în urmă. Poate avea chiar să fie insensibilă la impactul senzual al acestui bărbat până atunci. Răspunsul ei nebunesc trebuia să fie rezultatul călătoriei cu snowmobilul. Citise că putea avea influenţe mari şi ciudate asupra oamenilor.

*

* * *

Bucătăria era la fel de mare, de veselă şi de primitoare cum Tiffany îşi imaginase întotdeauna că trebuie să fie o bucătărie de fermă, numai cu lemn albit de stejar cu ornamente albastre, tapet

pictat şi perdele luminoase. Băieţii erau afară făcând scandal în zăpadă în timp ce aşteptau autobuzul şcolii, Pete curăţa zăpada de pe alee, iar Rebecca era în bucătărie, sub masa lungă şi ovală, mergând în patru labe în pijamaua ei roz, jucându-se.

Era o atmosferă familială de care Tiffany se bucura din plin. Îmbrăcată într-un costum de jogging verde deschis, se aşeză la capătul mesei, savurând o cană de cafea aburindă, nişte biscuiţi abia scoşi din cuptor şi nişte fructe proaspete. Urmări fascinată cu Jackie se ocupa de nenumărate treburi şi de crize minore cu minimum de agitaţie şi maximum de eficienţă în timp ce nu pierdea un cuvânt din conversaţia lor.

Tiffany îşi ceru scuze, dar Jackie o opri râzând.

— Mitch avea dreptate, spuse Jackie. După lungul zbor cu avionul şi toate fusele orare pe care le-ai traversat, nu ar fi trebuit să te ţinem trează atâta timp.

Tiffany nu se putu abţine să se întrebe dacă Mitch îi găsise scuze înainte sau după ce o dusese în pat. Nu ar fi fost nicio diferenţă, dar se enervă la gândul că, pe când ea adormise cu o inocenţă copilărească mai potrivită Rebeccăi decât unei femei mature, Mitch îşi luase responsabilitatea de a decide ce să facă în privinţa ei. Singura ei consolare era că el nu considerase potrivit să o schimbe în cămaşa de noapte.

Alungă acel gând în momentul când simţi o căldură înşelătoare cuprinzând-o.

— Jackie, pot să te ajut cu ceva? întrebă ea

veselă. Jackie zâmbi.

— Nu, mulţumesc. Totul este sub control. Relaxează-te. O să munceşti pe rupte în curând. Sunt foarte multe locuri de văzut în următoarele zile dacă vrei să cunoşti cu adevărat afacerea noastră.

Tiffany simţi deodată un curent de aer rece atingându-i gleznele goale. Se întoarse spre uşa din spate a casei.

După ce îşi scuturã viguros picioarele pe preşul de la intrare, Pete îşi băgă capul pe uşa bucătăriei.

— Iubito, mai este cumva vreun bidonaş cu lichid de dezgheţat în bufetul de sub chiuvetă? o întrebă el pe Jackie. Nu se urneşte deloc uşa de la dubiţă.

Lichid de dezgheţat, gândi Tiffany în timp ce Pete luă recipientul pe care i-l înmânase Jackie şi ieşi. Alei care trebuiau deszăpezite, deoarece vântul spulberase zăpada în timpul nopţii. Să te scuturi de zăpadă pe preşul din faţa uşii de fiecare dată când vii de afară. Să te înfofoleşti din cap până-n picioare de fiecare dată când ieşi afară. Chiar voia să trăiască aceste lucruri mai mult de câteva zile?

Nu avea de ales, îşi aminti singură. Dacă se încheia afacerea, trebuia să stea, fie că îi plăcea, fie că nu.

După câteva minute, Pete apăru din nou, întinzând bidonaşul.

— A mers, aşa că plec imediat ce se încălzeşte motorul. Se uită la Tiffany şi îi surâse într-un fel care-i făcu stomacul să se strângă,

deoarece semăna foarte mult cu zâmbetul amuzat al lui Mitch.

— Nu ştiu de ce mă grăbesc, spuse el. Mă duc la dentist. Tiffany râse şi îi făcu un semn de consolare, dar se uită în altă parte când Jackie se duse la uşă să îl sărute. Afecţiunea lor o impresiona cumva.

Pete plecase de câteva minute, Rebecca o rupsese la fugă spre living şi Jackie se dusese după ea, când Tiffany simţi un nou val de aer rece pe la glezne şi auzi un nou scuturat de picioare. Se întrebă dacă dubiţa lui Pete se oprise cumva pentru că nu a lăsat motorul să se încălzească destul. Îşi ridică privirea cu sprâncenele arcuite întrebător.

Dar nu Pete apăru în uşă de data aceasta. Era Mitch, care îşi scotea cu o mână căciula şi şi-o îndesa în buzunar, iar cu cealaltă îşi descheia jacheta. Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Tiffany şi se măriră. Părea complet zăpăcit şi se opri la intrare.

— Ce cauţi aici? întrebă el.

Capitolul 6

Tiffany era şocată, şi avea respiraţia întretăiată. Cum putea un bărbat să arate atât de atrăgător, cu tot părul răvăşit din cauza şepcii şi cu fruntea încruntată? Cum putea să fie atât de sexy când avea corpul zvelt înfofolit în atâtea haine, şi cum putea fi atât de irezistibil? Tot ce putea face era să nu pară nicidecum afectată. Se uită când într-o parte când în alta, ca şi cum ar fi vrut să se asigure exact unde era şi de ce ar fi el atât de surprins să o găsească acolo.

— Păi… tu m-ai adus aici, îţi aminteşti?

— Ştiu asta, spuse el pierzându-şi răbdarea. Dar ce faci în bucătărie?

Ea se uită în jos în farfurie, apoi din nou la el.

— Iau micul dejun! Exasperat, mai încercă o dată.

— Vreau să spun, de ce te-ai trezit atât de devreme? Ar trebui să recuperezi nişte ore de somn.

— N-am putut să dorm, răspunse ea.

— Dormeai destul de bine ultima dată când te-am văzut.

— M-am trezit, îi explică ea calmă. Cred că am rămas încă la fusul orar din Hawaii, sau cel puţin pe undeva prin mijlocul Pacificului.

Nu era nevoie să-i spună că el era cauza insomniei ei.

— Apropo, mulţumesc că m-ai ridicat – literalmente, se forţă să adauge.

Fu recompensată cu o urmă de zâmbet.

— Plăcerea este de partea mea, ca întotdeauna, murmură el, apoi îşi propti un picior pe treapta de sus şi se aplecă pentru a-şi descheia gheata.

Lui Tiffany îi veni în minte gândul că Mitch nu părea atât de indiferent sau dornic să flirteze aşa cum fusese cu o zi înainte. Şi arăta de parcă noaptea sa nu fusese mai liniştită decât a ei. Oare o petrecuse cu vreo femeie înfocată?

Jackie o salvă de la tortura acelui gând care, în mod ciudat, o deranja; aceasta intră din nou în bucătărie, ţinând-o pe Rebecca în braţe.

— Mitch, îmi răsfeţi fiul, îl dojeni ea în timp ce se îndrepta spre uşă pentru a-i ura bun-venit.

Cum va învăţa Danny să fie grijuliu cu propriile lucruri, dacă tu i le aduci înapoi mereu? I-am spus să nu te roage să vii în dimineaţa asta.

— Nu m-a rugat, spuse Mitch, scoţându-şi gheata şi schimbându-şi poziţia pentru a şi-o descheia şi pe cealaltă. Danny m-a întrebat doar dacă este la mine acasă caietul lui. Era chiar pregătit să-şi primească pedeapsa de la profesoara lui. A fost alegerea mea aceea de a-l mai salva încă o dată. Şi în plus, ştiam că avusese la el caietul la mine acasă, şi nu mi-am amintit acest lucru atunci când am plecat, aşa încât, cum pot fi dur cu el pentru că l-a uitat?

Când ambele ghete fură scoase, se îndreptă, îşi scoase jacheta, o aruncă pe cuier, şi apoi păşi fără zgomot în bucătărie, în şosete gri, goase, pentru muncă.

Purta o helancă neagră pe gât, iar pe deasupra un pulover multicolor. Pantalonii negri i se mulau pe liniile ferme ale şoldurilor şi ale coapselor.

„Calmă”, îşi spuse Tiffany cu disperare în timp ce respiraţia ei devenea necontrolată, iar mâinile începuseră să-i tremure.

— Oricum, continuă el fără a-i mai arunca vreo privire, am ajuns aici chiar înainte ca autobuzul să sosească să-i ia pe copii la şcoală, aşa încât cred că băiatul nostru era destul de nervos pentru a se hotărî ca data viitoare să fie mai atent. Faţa i se lumină cu un zâmbet de-ndată ce Rebecca întinse braţele spre el.

— Ce face Becky a mea? spuse el, luând fetiţa şi ridicând-o mult deasupra capului său, destul

încât s-o facă să gângurească plină de încântare.

Tiffany încercă să nu privească scena. O mişca în mod inexplicabil. Dar nu se putu abţine.

— Dă-mi-o înapoi, îi ordonă Jackie cu un zâmbet indulgent.

— Acum, când de restul familiei am avut deja grijă, e timpul s-o îmbrac şi pe asta mică.

Mitch o predă pe micuţă şi se duse la maşina de gătit. Ridicând capaul, se uită în oală.

— A mâncat toată lumea?

— A mai rămas destul păsat şi pentru tine, spuse Jackie. Intuisem că Danny ar putea să te convingă să vii pe aici, aşa că am făcut mai mult. Serveşte-te.

De vreme ce Jackie o luă pe Rebecca sus, iar Mitch luă un castron din dulap fără a încerca măcar să lege vreo conversaţie, Tiffany începu să se simtă groaznic de ignorată. Foarte bine, se gândi ea. Oricum nu voia să vorbească cu acel bărbat. Se concentră asupra terminării ultimelor fructe de pe farfurie şi a ultimelor îmbucături de biscuiţi cu miere.

Mitch îşi punea cu polonicul fiertură de ovăz în caston când, fără a se uita în spate la ea, spuse:

— Tiffany, ştiu că ai şosete pentru că eu însumi le-am ales.

N-ar trebui să umbli în picioarele goale. Sunt curenţi reci la nivelul podelei, mai ales acolo unde stai tu.

Se uită la el puţin şocată. Îi observase gleznele goale? Simţi un nou val de căldură aprinzându-se înăuntrul ei, dar îi puse capăt repede şi cu hotărâre. Tot ceea ce observase el era

un nou motiv pentru care s-o cicălească. Cu încă un zâmbet fals, ea îi spuse cu dulceaţă în glas:

— Ce bine îmi pare că te văd din nou, Mitch, cu toate că nu sunt sigură dacă pot face faţă atât de devreme, dimineaţa, farmecului tău covârşitor.

Mitch întoarse capul spre Tiffany pentru a o străpunge cu o privire ascuţită, dar zâmbi, dându-şi seama că merita remarca aceea ironică. Fusese atât de concentrat să nu arate cât de plăcut surprins era când o văzuse, încât avusese un comportament reţinut până la impoliteţe faţă de ea.

— Ce ai mâncat la micul dejun? întrebă el.

Tiffany se încruntă peste marginea ceştii pe care o ridicase la buze. Ca din senin bărbatul dorea să fie sociabil.

— Jackie mi-a pregătit o farfurie cu fructe, răspunse ea.

— O farfurie cu fructe. Ăsta-i mic dejun Hawaiian, nu un mic dejun în Winnipeg.

— Este genul meu de mic dejun, spuse Tiffany cu hotărâre. Jackie a presupus că eu sunt obişnuită să iau o masă uşoară, de fructe proaspete, şi a presupus foarte bine.

— Poate că într-adevăr eşti obişnuită cu aşa ceva, dar prin locurile astea, ar fi mai bine să treci pe fiertură de ovăz. Jackie o face mai gustoasă decât alte gospodine. Rade nişte nucşoară în ea, şi pune nişte scorţişoară, cred. În orice caz, este genul de întăritor de care ai nevoie în această ţară. Se lipeşte de coaste şi te încălzeşte în interior.

— Nu sunt genul care să mănânc ceva care să

se lipească de coaste, şi în mod sigur nu am nevoie să mi se încălzească…

Închise repede gura, dându-şi seama că aproape recunoscuse că ultimul lucru de care avea nevoie era ca interiorul ei să fie încălzit. Prezenţa lui Mitch era mai mult decât suficientă pentru a avea acest efect, oricât de iritant era, dar cu siguranţă ea nu dorea să recunoască acest lucru în faţa lui.

Dar era prea târziu; îşi dădu seama de acest lucru imediat ce îl văzu privind-o, cu lingura suspendată la jumătatea drumului către gură, cu zâmbetul acela familiar de „ştiam asta” care îi făcea colţul buzelor să se ridice uşor.

— N-ar trebui să te întorci în oraş pentru a-ţi deschide magazinul? întrebă ea cu subînţeles.

El râse şi-i aruncă o privire prefăcut îngrozită.

— Vorbeşti serios? Chiar crezi că aş lucra în acel loc? Care ar fi rostul de a fi şef dacă nu-ţi angajezi oameni care să facă treaba de zi cu zi?

Tiffany îl studie, cu ochii îngustându-i-se.

— Nu-ţi mai înghit jocul acesta de „pierde-vară”, spuse ea cu hotărâre. Nimeni nu face un succes dintr-o afacere competitivă cu această atitudine pe care te străduieşti s-o afişezi. De ce faci chestia asta?

— Ce fac?

— Pretinzi să fii ceva ce nu eşti. O privi drept în ochi.

— Dimpotrivă. Eu sunt unul dintre puţinii oameni pe care-i cunosc, care nu pretinde a fi ceva ce nu e. Ce vezi, asta sunt. Atât şi nimic mai mult,

nimic ascuns, nimic profund sub o spoială, nu-mi atribui calităţi pe care nu le posed, Tiffany. Aceasta este cea mai mare slăbiciune a femeii şi obiceiul cel mai cumplit. Ea se străduieşte să vadă bărbatul mai bun decât este de fapt, apoi îl urăşte când acesta nu se ridică la nivelul imaginii pe care ea şi-a creat-o despre el.

Tiffany îl privi cu gura căscată, uimită de vehemenţa discursului; vorbise în stilul lui obişnuit, tărăgănat, cu obişnuitul zâmbet de „băiat deştept”, dar îşi expusese punctul de vedere şi o răceală bruscă în ochii lui îl confirmase.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea încet când îşi mai veni în fire. Mă avertizezi prieteneşte, Mitch?

Lăsând jos lingura, Mitch se blestemă în sinea lui. Vorbise ca un egoist cinic, prevenind o femeie superbă de a nu-şi pune în totalitate baza în el. De parcă el ar fi un trofeu extraordinar. Ei bine, nu era mare scofală de trofeu, şi probabil că era într-adevăr un egoist cinic. Şi poate că Tiffany era prea dulce şi prea delicată pentru a se descurca. Avea nevoie de avertisment, pentru a se feri de bărbaţi ca Mitch Canfield. N-ar fi toţi atât de atenţi să nu profite de ea.

Se ridică în picioare, merse spre celălalt capăt al mesei, o cuprinse pe după umeri, şi o ridică în picioare.

— Da, spuse el, cu voce brusc răguşită. Un avertisment pentru amândoi.

Îşi coborî gura peste a ei, într-un sărut posesiv, fără menajamente. Aşa dorea el să fie. Nu dorea să încurajeze la delicateţe, nu dorea muşcături uşoare menite să facă o femeie să vrea

mai mult. Acesta era ultimul sărut. Un sfârşit al acestei nebunii.

La început, Tiffany era prea uimită pentru a protesta. După numai câteva secunde, era prea implicată, prea cufundată în plăcere pentru a da măcar impresia unei împotriviri.

Limba lui Mitch, fierbinte şi agresivă, îi depărtă buzele şi începu să exploreze ceea ce era ascuns în spatele lor. Ea gustă aromele de nucşoară, scorţişoară şi arţar dulce, în timp ce propria ei limbă întâlni instinctiv şi mângâia limba lui.

Când mâinile lui eliberară umerii pentru a-şi croi drum prin părul ei, înclinându-i capul pe spate, iar gura lui puse şi mai mult stăpânire pe a ei, braţele ei se încolăciră în jurul taliei lui, strângând-o, trăgându-i corpul spre al său. Auzi un geamăt înfundat şi senzual răzbind din gâtul lui şi îi simţi vibraţiile ciocnindu-se de buzele ei. Era foarte conştientă de strânsoarea cu care îi presa trupul de al ei şi o durere puternică dar plăcută se instală între coapsele ei. Nu ştiuse niciodată că ar putea cunoaşte vreodată o nevoie atât de bruscă şi de nesăbuită.

Tiffany plutea într-o stare de abandon fericit. Mâinile ei se mişcau constant pe spatele lui Mitch, aventurându-se apoi pe pieptul şi pe umerii lui, atingând uşor sfârcurile lui tari, masculine. Adora să-l simtă lipit de ea.

Mitch gemu din nou când limba ei o mângâie pe a lui şi o ademeni într-un dans ameţitor.

— Mă înnebuneşti, şopti el. Nu trebuia să se întâmple asta, Tiffany. Nu aşa îmi imaginasem. Îmi

scoţi la iveală toate intenţiile. Mă învingi de fiecare dată fără măcar să te străduieşti, fără să-ţi dai seama de ceea ce faci. Apoi îi prinse între dinţi buza inferioară plină şi i-o muşcă blând, apoi îşi trecu limba peste ea calmând-o. Nu înţeleg nimic din toate astea, spuse el în timp ce buzele lui le acoperiră din nou pe ale ei.

Nici Tiffany nu înţelegea nimic din ce se întâmpla. Dar nu-i păsa. Camera se învârtea. Podeaua se înclina în toate părţile, ca o plută pe nişte ape învolburate, iar ea se agăţa de Mitch, cu echilibrul instabil, deoarece picioarele îi erau prea moi pentru a o mai putea susţine.

De parcă ar fi ghicit cât de tulburată era, el îşi lăsă ambele mâini să alunece pe corpul ei până îi ajunseră la fese şi le cuprinseră, apoi o ridică pentru a o sprijini pe marginea mesei. Mişcându-se între coapsele ei, el îşi afundă degetele în carnea ei fină pentru a o împinge înspre el.

— Mitch, şopti ea. Oh, Mitch, de ce te doresc atât de mult? Cum pot să doresc un bărbat pe care nici măcar nu-l cunosc?

Naivitatea întrebării ei îl readuse pe Mitch cu picioarele pe pământ mai repede decât o lopată plină de zăpadă aruncată în faţă. El înălţă capul şi se uită în jos la ea, căutându-i privirea rătăcită, blestemându-se că a început ceva ce nu trebuia să termine. Nu era cinstit faţă de Tiffany. Nu era corect din partea lui; femeile din viaţa lui n-ar pune o astfel de întrebare. Ele nu trebuiau să cunoască un bărbat pentru a-l dori. La dracu', ele preferau să nu ştie prea multe. Fără intimităţi, fără promisiuni, fără obligaţii. Sex protejat, atât

emoţional cât şi fizic. Aceste lucruri erau prea reci şi false pentru gusturile lui, dar Tiffany era prea blândă, caldă şi reală pentru pacea lui interioară.

Prinzându-i faţa între palme, el se forţă să-i zâmbească, sperând că reuşeşte să fabrice cel mai insolent şi arogant zâmbet.

— Poate că dacă m-ai cunoaşte, nu m-ai dori atât de mult, sugeră el încet, cu toate că de-ndată ce vorbi, îşi dori să se fi gândit de două ori înainte de a deschide gura. Acest fel de comentariu se găsea la acelaşi nivel cu acea replică ieftină „eşti prea bună pentru mine", care stârnea curiozitatea şi compasiunea unei femei.

Tiffany ieşea încet dintr-o ceaţă de senzualitate, iar corpul ei era încins, în timp ce mintea ei încerca să-şi vină în fire şi să se controleze odată cu stingerea bruscă a pasiunii lui Mitch.

— Ce-ai spus? întrebă ea. Mitch scutură din cap.

— Nimic.

— Dar…

— N-am spus nimic care să merite să fie repetat, spuse el cu hotărâre. Dându-şi seama că rupsese vraja, dar nu şi îmbrăţişarea, luă mâinile lui Tiffany şi făcu un pas înapoi, trăgând-o doar atât cât s-o ajute să coboare de pe masă. Neştiind cum să treacă lin peste acest moment neobişnuit, îi dădu drumul pur şi simplu, îi ciufuli scurt părul de parcă ar fi fost un căţeluş drăgălaş şi începu să strângă masa.

Tiffany se duse înapoi la scaunul ei, buimăcită, neputând să gândească limpede.

— Cum ţi se par lucrurile până în prezent? întrebă el, purtându-se de parcă nimic extraordinar nu se întâmplase între ei şi vorbăria măruntă era un lucru perfect natural.

— Ce lucruri? întrebă ea cu o voce pierdută.

— Cum ţi se pare Winnipeg? Cum ţi se pare iarna? Mitch luă castronul în care mâncase împreună cu farfuria ei şi le duse la chiuvetă. Vei reuşi să te descurci cu viaţa din nord dacă închei o înţelegere cu Peter şi cu Jackie şi va trebui să rămâi aici pentru un timp?

Ea ridică din umeri, cu nepăsare.

— Nu ştiu sigur, spuse ea, adăugând în sinea ei că erau multe lucruri de care nu era sigură, ca de exemplu, jocurile pe care le juca Mitch. Pur şi simplu nu sunt sigură, repetă ea, mai mult pentru sine decât pentru el.

— Dar mai crezi că poţi fi obiectivă în ceea ce priveşte recomandarea?

— Da, spuse ea, împingând bărbia în sus când se dezmetici şi începu să ajute la strâns. Destul cu prostia asta de a sta cu ochii pironiţi, îşi spuse ea. Dacă cele două companii sunt potrivite una pentru cealaltă, nu voi avea nicio problemă în recomandarea unei achiziţionări de acţiuni. Oricum, Paradise Foods n-ar renunţa la afacere dacă decid că nu sunt pregătită să stau pentru perioada de tranziţie. Este o corporaţie foarte mare, cu proprietăţi în toată lumea. Trebuie să existe vreun suflet excentric care şi-ar dori din toată inima să vină aici.

— Înţeleg, spuse Mitch în timp ce spăla vasele, gândindu-se serios la vorbele ei. Ea ar

putea pleca din Winnipeg. S-ar putea să n-o mai vadă niciodată, era foarte posibil ca acest lucru să se întâmple, iar lui nu-i plăcea ideea. Excentric? repetă el, accentuând cuvântul rostit. E chiar atât de rău?

Tiffany înşfăcă un prosop de vase şi începu să şteargă.

— Mitch, am ajuns aici abia ieri, spuse ea. Recunosc că sunt oarecum copleşită de duritatea care pare a fi necesară pentru a mă descurca aici, dar nu sunt pregătită să mă dau în lături de la provocare, înainte de a-mi acorda mie însămi şansa de a mă confrunta cu ea.

El îi aruncă o privire dintr-o parte şi zâmbi.

— Iubito, acum n-ai decât să stai să-ţi plângi în pumni. Nu eşti atât de puternică.

— Nu zău? Bărbia ei urcă din nou în timp ce-l răsplătea cu un zâmbet rece.

— De unde ştii că nu sunt o floare a zăpezii rezistentă? Mitch râse.

— Vrei să pariezi?

— Pe ce? Pe abilitatea mea de a mă acomoda într-un mediu necunoscut?

Lăsându-şi la o parte propriile dubii, Tiffany decise că se săturase să fie considerată mai slabă doar pentru faptul că nu fusese născută şi crescută într-un iglu.

— Accept pariul tău, spuse ea sfidător. Care este miza? Mitch trăgea de timp şi evita răspunsul făcându-şi de lucru la chiuvetă şi ştergând masa. Nu se aşteptase la răspunsul lui Tiffany, dar îşi dădu seama că ar fi trebuit să ştie că mândria ei îşi va intra în rol. Acum va îndura absolut orice

surpriză i-ar rezerva nordul, decât să recunoască faptul că nu poate face faţă. Iar el s-a blocat singur într-un punct mort. Acum va trebui să-i dovedească că iarna din Winnipeg o poate învinge – dar nu se putea hotărî dacă voia într-adevăr să câştige pariul sau să-l piardă.

— Ei bine? spuse Tiffany cu nerăbdare în timp ce ştergea ultimul vas şi atârna apoi prosopul la uscat. Ai de gând să spui care este miza?

Lui Mitch îi veni în minte că ar putea s-o facă pe Tiffany să renunţe la această nerozie înainte ca aceasta să înceapă.

— Bine, ce zici de asta? spuse el, înşfăcând un prosop pentru a se şterge pe mâini în timp ce se întorcea spre ea, încercând să pară sincer.

— După câte îmi dau seama, va trebui să petreci aici cel puţin zece zile pentru a alcătui un raport complet.

Tiffany îşi îndoi braţele în jurul pântecului, într-un gest instinctiv de auto-apărare. În ochii lui Mitch era o sclipire periculoasă. Acum în ce se mai băga ea oare?

— Sau probabil voi sta aici două sau trei săptămâni.

— Atunci, să zicem două săptămâni. Dacă rezişti atât de mult timp fără să recunoşti că n-ai putea niciodată să rămâi o perioadă atât de lungă, te trimit cu avionul, pentru un weekend, într-un loc idilic în Caraibe.

— Un weekend în Caraibe? murmură ea, înţelegând ce era cu acea scăpărare din ochii lui. Sună foarte bine, spuse ea calm, arborând apoi cel mai strălucitor zâmbet al ei. Şi dacă pierd, vii cu

mine?

Mitch o privi fix un moment, înainte de a clipi aprobator. Nu mai fusese de mult timp pus cu botul pe labe, şi niciodată cu atât de multă îndemânare.

— Deci accepţi pariul? întrebă el, întinzând mâna în semn de încheiere a înţelegerii.

Tiffany acceptă strângerea de mână. Era o strângere de mână hotărâtă, caldă şi electrizantă, dar ignoră semnalele de alarmă şi se concentră gândindu-se cum va reuşi să-i dovedească acestui mascul lăudăros de ce era ea în stare.

— Accept, dacă accepţi şi tu, răspunse ea.

Ochii lor se întâlniră şi rămaseră pironiţi uitându-se unul la celălalt, în timp ce zâmbetele lor se stingeau treptat, iar mâinile le rămaseră împreunate timp de câteva momente îndelungate, până ce le auziră pe Jackie şi Rebecca venind jos, cântând un cântec fără rost. Un cântec „acum sosim” tare şi fără rost.

Când Jackie şi fiica sa intrară în bucătărie, Tiffany îşi băgă mâinile în buzunare. Micuţa alergă direct la unchiul său, iar el o ridică şi o aşeză pe umerii săi.

— Care sunt planurile pentru dimineaţa aceasta? o întrebă el pe Jackie.

— Nu aveam niciun plan. Nu ne aşteptam ca o persoană care a traversat jumătate din lume să fie nerăbdătoare să iasă atât de devreme. Jackie făcu o pauză, apoi scutură din cap. Ai dori probabil să scapi mai repede de marele tur şi-ţi devansezi programul, Tiffany, dar bona lui Becky nu va veni decât pe la ora unu, aşa că nu-ţi pot

arăta împrejurimile.

— Nu-i nicio problemă, spuse Tiffany. Voi ieşi să fac o plimbare.

— Ai dori probabil să te mai gândeşti la această variantă, interveni Mitch, apoi tresări în timp ce Rebecca îi apucă un smoc de păr pentru a se putea ţine bine în timp ce se bâţâia în sus şi-n jos într-o încercare de a-l face să se joace „dii căluţule” cu ea.

— Sunt minus 25 de grade afară. Iar factorul de vânt de astăzi este de – 40.

Tiffany ştia că el încerca s-o alarmeze – şi chiar reuşea.

— Dar, de fapt, ce este acest factor de vânt?

Galopând ciudat în cerc în timp ce Rebecca gângurea fericită, Mitch îi explică în cei mai simpli termeni posibili:

— Termometrul înregistrează – 25 de grade, dar vântul care vine în contact cu pielea, face temperatura să pară mult mai scăzută. Făcu o pauză pentru a-i zâmbi lui Tiffany.

— Totuşi, există şi veşti bune. Maxima de azi se preconizează să ajungă la 20, continuă el. Poate chiar la 18.

Ea zâmbi de parcă ar fi fost încurajată.

— Bine, atunci, în cazul acesta, va fi chiar înviorător, aşa că mă voi duce să fac acea plimbare. Vă rog să mă scuzaţi, dar voi fugi sus şi voi începe să mă înfofolesc în echipamentul de supravieţuire, special ales pentru mine.

Întorcându-se pe călcâie şi îndreptându-se către holul principal şi spre scări, Tiffany îl auzi pe Mitch chicotind.

— Nu-ţi uita lenjeria de corp, spuse el când ea ajunse la uşă. Ea se opri şi se zbârli la el.

— Mitch! Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să fii atât de… Se opri brusc când o văzu pe Jackie făcând eforturi zadarnice de a-şi reţine o izbucnire în râs. Tiffany trase adânc aer în piept şi îl expiră când ajunse cu numărătoarea la cinci, şi zâmbi.

— Vrea să spună lenjeria călduroasă de corp, explică ea.

— Asta… asta am presupus, spuse Jackie, cu voce stăpânită. Tiffany simţi cum o cuprinde un val de roşeaţă. Încercă să pară stăpână pe situaţie, apoi se întoarse şi ieşi din cameră.

— Pregăteşte-te repede şi-ţi voi face eu turul! strigă Mitch după ea.

— Nu mă voi grăbi şi o voi aştepta pe Jackie să vină cu mine după-amiază, mulţumesc, spuse ea, grăbindu-se în sus pe scări. Pari a fi îmbrăcat pentru schi. Nu-ţi schimba planurile din cauza mea.

Mitch apăru în antreul de jos, cu Rebecca în spate, călare ca un adevărat jocheu de la Triple Crown.

— Nu te învinovăţesc pentru că dai înapoi, bineînţeles. De vreme ce se întâmplă să fiu îmbrăcat ca pentru schi, aş dori să fac o tură peste câmpuri cu snow-mobilul. Un tur ar fi mai rapid în acest fel, dar aceste maşini pot fi destul de înfricoşătoare pentru cineva care nu este obişnuit cu ele.

Ajungând pe ultima treaptă de sus, Tiffany se aplecă peste balustradă pentru a se uita în jos la

el.

— Snow-mobilul nu mă sperie, ai înţeles? Şi nici tu!

— Foarte bine. Atunci hai, grăbeşte-te, şi vom termina turul înainte să poţi spune „Căldurosul şi minunatul Waikiki”. Se întoarse şi se duse înapoi în bucătărie, lăsând-o pe Tiffany să se minuneze de felul simplu în care obţinuse ceea ce dorise. Ceea ce se întreba ea, era de ce?

Fu înapoi în bucătărie în 15 minute, cu lenjeria mătăsoasă mângâindu-i pielea, cu şosetele călduroase în picioare şi cu pantalonii de schi foşnindu-i la fiecare pas pe care îl făcea.

Capitolul 7

Pe măsură ce se apropiau de prima lor destinaţie, răgetul motorului se mai domoli. Vehiculul şi miorlăitul său înfiorător se opriră, după ce Mitch parcă lângă o alee curăţată de zăpadă care ducea spre o clădire veche.

— O moară de vânt, spuse Tiffany zâmbind deodată. Aici sunt făcuţi fulgii de porumb şi făina măcinată?

— Exact, răspunse Mitch. Demodatul mijloc de a face făina, care este acum considerat ca fiind o metodă reactualizată, datorită nepoluării mediului înconjurător. Pete lucrează la această fermă cu tehnici abandonate de generaţii întregi. Îi place să spună că a rămas atât de in urma timpurilor, încât a ajuns înaintea lor, dar acesta este doar teatrul lui de ţăran prostuţ.

— În concluzie, amândoi vă prezentaţi o falsă imagine despre voi înşivă. Pete face pe ţărănelul

când este de fapt un afacerist abil în domeniul agriculturii. Tu încerci să pari un fulg de porumb fără nicio grijă, când de fapt eşti…

— Îţi poţi da drumul acum, o întrerupse Mitch, uitându-se peste umăr la Tiffany şi zâmbindu-i.

Ea îşi trase în grabă mâinile din jurul taliei lui. Reuşise s-o tulbure, şi asta exact când ea încerca să-l pună pe el în încurcătură. Era imposibil să te înţelegi cu acest bărbat!

Mitch coborî din vehicul şi se întoarse pentru a-i întinde o mână de ajutor. Tiffany o acceptă. Învăţase acea lecţie la aeroport.

El o ţinea încă de mână când au păşit pe o mică verandă, chiar în interiorul clădirii.

— Îmi poţi da drumul acum, spuse ea zâmbindu-i dulce.

El îi dădu într-adevăr drumul la mână, dar numai pentru a-şi pune braţul în jurul mijlocului ei şi pentru a o trage lângă el.

— Eşti un copil neascultător, îi spuse el, cu gura periculos de aproape de a ei.

— Adu-mi aminte să nu te mai tachinez decât dacă vreau ca tachinarea să nu se întoarcă împotriva mea.

— Exact acest lucru am încercat să ţi-l reamintesc, spuse ea, în timp ce se uita cu emoţie de jur-împrejurul ei. Veranda era despărţită de interiorul clădirii printr-o uşă, astfel încât nimeni nu putea vedea ce se petrecea. Dar cineva putea ieşi în orice clipă. Şi aş mai vrea să-ţi amintesc că sunt aici în interes de serviciu, adăugă ea. Te rog, ai putea să mă tratezi ca atare? îi ordonă

propriului puls să se liniştească. Acesta o ignora, galopând şi zbătându-se precum un cal de curse.

— Putem intra acum?

Înăuntrul morii, Mitch se transformă într-o cu totul altă persoană, la fel cum făcuse şi cu o seară în urmă, în timpul discuţiei despre afaceri. După ce-i luă jacheta lui Tiffany, o agăţă în cuier, o conduse pentru a-i arăta interiorul clădirii, îi făcu cunoştinţă cu muncitorii şi îi explică cu răbdare tot ce făceau aceştia. El le ştia rostul la toate, era serios şi deosebit de curtenitor.

Tiffany observă că toată lumea îl cunoştea şi îl striga pe numele mic, lucru care nu o surprinse. Dar era nelămurită de faptul că tuturor li se părea normal că el era cel care-i arăta clădirea şi îi dădea explicaţii, de parcă el ar conduce afacerea.

— Eşti sigur că nu faci parte din această companie? întrebă ea în timp ce-şi puneau jachetele pentru a porni spre următorul obiectiv.

— Doar fac parte din familie, spuse el. Cred în ceea ce fac Pete şi Jackie pentru a menţine această veche fermă la standardele maxime în aceste timpuri schimbătoare, asta-i tot.

— Eşti împotriva unui parteneriat cu Paradise Foods?

— Dimpotrivă, eu sunt cel care a sugerat acest parteneriat. Observând că Tiffany se lupta pentru a-şi încheia până la capăt fermoarul jachetei, Mitch preluă acţiunea, ajutând-o.

— Atâta timp cât negociezi cu bună-credinţă şi nu încerci să schimbi regulile privitoare la proprietate ca atare, fiind astfel exclusă din înţelegere, voi fi bucuros.

— Suntem interesaţi de produsele rezultate din operaţiune, nu de pământ sau de clădiri, îl asigură Tiffany, adăugând înţepată: Şi eu negociez cu bună-credinţă, sau nu negociez deloc.

El ridică fermoarul, apoi o atinse uşor sub bărbie.

— Iar iese la atac bărbia aia bătăioasă, spuse el. Sus şi în afară, exact la momentul oportun.

Tiffany se strâmbă, gândindu-se că Mitch se descurca prea bine în a obţine din partea ei orice reacţie dorea, numai pentru a se amuza.

*

* * *

— Aş avea şi eu o întrebare, spuse Tiffany când ea şi Mitch părăsiră al treilea obiectiv, o micuţă casă transformată într-o cameră pentru desfăşurarea operaţiei de obţinere a uleiurilor alimentare din diverse seminţe. De ce este totul atât de împrăştiat pe distanţe atât de mari? N-ar fi mult mai simplu dacă toate aceste ramuri ale companiei s-ar afla sub acelaşi acoperiş, sau cel puţin concentrate pe o arie mai restrânsă?

— Categoric, spuse Mitch. Dar deocamdată putem munci în aceste condiţii şi ne putem permite mai uşor aşa. Ferma unde am crescut eu nu era atât de extinsă precum este în momentul de faţă. Pete şi Jackie cumpără proprietăţi învecinate, şi în loc să dărâme construcţiile, le folosesc. Ferma Canfield seamănă mult cu Paradise Foods – diversificată şi extinsă – la o scară mai mică. În timp ce se urcau în snow-mobil, el înşiră câteva dintre proprietăţile companiei, dându-i lui Tiffany câteva detalii despre fiecare,

pentru a-şi face o idee.

Când el porni motorul, conversaţia trebui să ia sfârşit. Tiffany rămase să mediteze asupra celor ce aflase. În cazul în care Mitch nu-i zugrăvise o imagine exagerată a felului în care ferma Canfield se ridicase pe piaţă, atunci acesta era exact genul de firmă în care compania ei era nerăbdătoare să facă investiţii.

Perspectiva de a lucra timp de câteva luni cu familia lui Mitch în perioada fuzionării, era descurajantă. Nu va putea fi în stare să-l ocolească – sau nici nu voia.

Ea decise să lase grijile deoparte pentru moment. Nu se hotărâse nimic încă. Nimic nu se va hotărî în următoarele săptămâni. În loc să-şi facă probleme, se concentră asupra călătoriei, dându-şi brusc seama că se bucura de ea şi se simţea bine. Oare unde se evaporaseră emoţiile ei?

Peisajul o fascina, iar măreţia sa monocromatică nu era completată decât de azuriul strălucitor al cerului şi discul metalic al soarelui alb-auriu. Parcă ar fi fost altă planetă, una străină, atât de frumoasă, încât îţi tăia respiraţia.

Tiffany ştia că aduna amintiri vii care vor rămâne cu ea pentru mult timp, iar când Mitch îi arătă o căprioară cu codiţa albă alergând speriată către un pâlc de conifere, uită de ea însăşi destul încât să-şi strângă braţele în jurul lui într-o îmbrăţişare impulsivă.

Se întreba dacă era doar imaginaţia ei, sau snow-mobilul părea într-adevăr că încetineşte pentru un moment.

*

* * *

Dimineaţa se scurse prea repede. Se îndreptau înapoi către casă, iar Tiffany se trezi dorindu-şi ca dimineaţa să înceapă abia atunci.

Deodată, când traversaseră deja aproape o treime din câmpul imens aşezat la vest de casă, o rafală violentă de vânt ridică zăpada de pe pământ şi o transformă într-un vârtej zburător, cu Mitch, Tiffany şi snow-mobilul lor prinşi în el.

Tiffany simţi corpul lui Mitch încordându-se. Apoi ambală motorul pentru a mări viteza, îndreptându-se ca într-un raliu spre casă.

Dar rafala de vânt fusese doar începutul a ceea ce avea să urmeze. În doar câteva secunde vehiculul gonea printr-un giulgiu copleşitor de zăpadă.

Tiffany era alarmată. Nu-i putea veni să creadă că aceste condiţii climaterice se pot schimba atât de repede, cu un atât de scurt avertisment, şi nu prea avea nici cea mai vagă idee despre cum se putea descurca Mitch cu ele. Să se avânte înainte în necunoscut părea periculos. Existau garduri şi buturugi de copaci, care abia aşteptau ca ei să se ciocnească de ele. În afară de asta, vizibilitatea era proastă, aşa că pierderea direcţiei era aproape inevitabilă. Cu toate acestea, nicio oprire nu i se părea o alternativă mai bună. Perspectiva îngropării sub un morman de zăpadă nu era cu siguranţă deloc atrăgătoare.

Nu-i rămăsese decât o singură opţiune: să aibă încredere că Mitch ştia ce să facă. Pitindu-şi

capul după spatele lui lat pentru a se adăposti de asaltul tăios al vântului şi al zăpezii, ea îşi aduse aminte că Mitch cunoştea locurile, crescuse aici şi se va descurca într-un fel.

— Ţine-te bine! strigă el acoperind urletul vântului şi zgomotul constant al snow-mobilului.

Nu trebui să-i spună lui Tiffany de două ori. Conştiinţa de sine fu dată uitării în timp ce braţele şi coapsele ei se strânseră în jurul lui ca nişte liane. Maşina vină scurt la dreapta. Tiffany nu ştia de ce se întâmplase acest lucru. Mitch ştia ce face, îşi repeta ea în gând, ţinând ochii strâns închişi.

Deoarece urletul vântului se mai domoli, şi părea să fi încetat în încercarea lui de a o despărţi de Mitch şi de a o doborî de pe snow-mobil, Tiffany deschise ochii şi văzu un brad înalt, drept, cu ramurile ce păreau nişte braţe. Braţe întinse şi primitoare. Ea ridică ochii. Alţi copaci. Copaci peste tot în jurul lor. Molid şi balsam, cedru şi pin, încărcaţi de movile uriaşe de zăpadă ce părea a fi frişcă. Culorile lor variau de la smaraldul argintiu şi pal la jad limpede, până la albastrul verzui. Strecurate printre ele, ramuri groase, fără frunze, îmbrăcate în pojghiţe de gheaţă zăngăneau, la fel de frumos precum clinchetul unor clopoţei de cristal, în timp ce se frecau unele de altele.

Mitch îi adusese la un adăpost perfect, iar Tiffany era interesată şi încântată de ceea ce vedea. Se simţea de parcă i s-ar fi permis să intre într-un loc secret, dintr-un basm plin de prinţese şi castele de gheaţă.

Mitch întrerupse motorul şi arătă spre o structură care abia se observa, ascunsă între

crengile cele mai joase ale unui copac, despre care Tiffany presupunea că este un imens stejar bătrân, sau poate un arţar.

— Nu-i chiar atât de rău aici, spuse Mitch, dar am putea la fel de bine să intrăm, să stăm confortabil şi să aşteptăm ca vijelia să se domolească. Se uită în spate, peste umăr, la Tiffany.

— Crezi că te descurci cu ghetele pentru zăpadă?

Tiffany dădu absent din cap în timp ce se uita la coliba de lemn spre care arătase el.

— O căsuţă în copac? Vom aştepta într-o căsuţă în copac?

— Îmi pare rău. Asta-i tot ce pot să fac. Şi îmi cer scuze că nu am anticipat acest viscol. De obicei nu sunt luat pe nepregătite în felul acesta. Făcu o pauză, apoi adăugă aproape în şoaptă:

— Nu-mi stătea mintea la vreme, cred.

— Dar într-o căsuţă suspendată? spuse Tiffany plină de nerăbdare. Vorbeşti serios? Vrei să spui că putem urca acolo?

Mitch îi aruncă un zâmbet întrebător.

— Vorbeşti de parcă chiar ai vrea să faci lucrul ăsta.

— Chiar vreau! N-aş rata această şansă pentru nimic în lume! N-am mai fost niciodată într-o căsuţă în copac. Este a ta? Tu ai construit-o?

Mitch începu să râdă, în timp ce cobora de pe snow-mobil în stratul gros de zăpadă.

— Ar fi trebuit să-ţi fie frică sau să fii furioasă, sau cel puţin un pic supărată, nu încântată, spuse el, scoţând cele două perechi de

ghete pentru zăpadă şi punându-şi una dintre ele. Ce fel de Hawaiiană neexperimentată eşti tu, de fapt?

— Genul de Hawaiiană care are de gând să câştige un anume pariu, i-o întoarse ea, zâmbind apoi.

— Şi genul care şi-a dorit întotdeauna să vadă pe dinăuntru o casă suspendată.

— Ar fi trebuit să te întâlnesc acum câţiva ani. Te-aş fi luat sus, în căsuţa mea din copac oricând, spuse Mitch cu obişnuitul lui zâmbet amuzat şi făcându-i cu ochiul.

— Te voi crede pe cuvânt că m-ai fi luat, spuse ea tărăgănat. Împreună cu fiecare dintre femeile pe care le puteai ademeni acolo sus.

Mitch râse doar şi o ajută să coboare de pe snow-mobil şi să-şi pună ghetele. Îi trecuse prin minte gândul de a o fi întâlnit pe Tiffany cu ani în urmă, dar îl îndepărtă. Dacă ea l-ar fi întâlnit când avea, să zicem… 23 de ani – când era un idealist şi un romantic care încă mai credea că există undeva o femeie deosebită făcută pentru el – Tiffany ar fi avut 15 ani.

*

* * *

Vorbiră încet în următoarea jumătate de oră sau poate chiar mai mult, în cea mai mare parte despre fermă sau despre educaţia demodată de care Mitch şi Pete se bucuraseră acolo. Ea ascultă cu interes şi cu plăcere povestirile întâmplărilor din copilărie. Şi observă că umorul era într-adevăr o calitate incontestabilă a lui. În poveştile lui Mitch, el juca rolul de clovn, în timp ce Pete

trecea drept erou – ceea ce făcea ca în ochii lui Tiffany, Mitch să se transforme într-un erou.

— Locul acesta e minunat, murmură ea când simţi că furtuna se stingea, iar momentele ei deosebite petrecute alături de Mitch erau pe sfârşite. Ştii ce mă intrigă cel mai mult aici, la fermă?

— Ce te intrigă? întrebă el încet.

— Liniştea, şopti ea, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu sfărâme tăcerea. E aproape un lucru palpabil, atât de moale, precum catifeaua, ca un tampon împotriva marginilor dure ale lumii.

Mitch o sărută pe creştetul capului.

— Ştii ce mă intrigă pe mine aici?

Tiffany se uită în sus la el şi scutură din cap. Zâmbetul lui era atât de tandru încât îţi rupea inima.

— Tu. Sărutându-i fiecare pleoapă, continuă: Tu mă intrigi, Tiffany Greer, chiar dacă vrei sau nu vrei, chiar dacă vreau, chiar dacă nu vreau.

— Mitch, şopti ea. Oh, Mitch.

Nu se putea gândi la nimic altceva să poată spune, iar în clipa următoare, nici nu mai conta. Gura lui parfumată de mirodenii o acoperea pe a ei, şi într-o secundă mănuşile lor dispărură, iar şepcile fură aruncate deoparte, iar ea era culcată în poala lui, cu braţele în jurul gâtului lui şi cu degetele mângâindu-l pe părul ciufulit, moale ca mătasea.

— Tiffany, murmură el. Ce să mă fac eu cu tine? îmi petrec jumătate din timp făcându-mi mie însumi promisiuni serioase că îmi voi ţine mâinile departe de tine, iar cealaltă jumătate încălcând

toate aceste promisiuni.

— Încalcă-le, rosti ea. Buzele ei se jucau cu ale lui. Limba ei îi despărţi buzele, le explorară nerăbdătoare nectarul delicios. Încalcă acele promisiuni, Mitch. Măcar pentru scurt timp. Fără obligaţii.

El se înmuie şi se predă sărutului ei dulce şi apoi îi întoarse acel sărut, adânc şi posesiv, dar el bănuia că ea greşea. Existau obligaţii. Existaseră obligaţii din prima clipă când o văzuse. Fire invizibile dar puternice îi apropiau şi îi legau ca într-o plasă, făcându-i prizonieri unul altuia, iar el era din ce în ce mai puţin sigur că dorea să opună rezistenţă. Gustul ei era ameţitor. Dorinţa ei necontrolată era un afrodiziac puternic. În ciuda tuturor veşmintelor lor de nailon, bumbac şi lână, care îi despărţeau, senzaţia corpului ei cuibărindu-se cu disperare într-al lui, era sentimentul cel mai puternic erotic pe care el îl simţise vreodată.

Când ea începu să tragă de hainele lui ca şi cum ar fi dorit să intre sub ele, Mitch râse răguşit şi îşi descheie şi jacheta lui, şi pe a ei. Strecurându-şi mâna pe sub puloverul şi pe sub bluza ei, începu să-i frământe sânii şi le tachină sfârcurile, care răspunseră incitant la atingerile lui.

Tiffany îşi arcui spatele, dorind din ce în ce mai mult îmbrăţişările lui. Sfârcurile ei erau tari şi umflate, tânjind în tăcere după buzele şi limba lui. Întregul ei corp era treaz cum nu mai fusese niciodată, furnicat de dorinţă. Tânjind să-l atingă, îşi împinse mâinile pe sub hainele lui, şi-i mângâie spatele, umerii, pieptul. Ea simţi sfârcurile

masculine întărindu-se, încordarea muşchilor când ea îl dezmierda cu mângâierile sale, dogoarea de foc emanată de undeva, din adâncul fiinţei lui.

Lumea din afară încetă să mai existe. Mai era doar Mitch. Atingerea lui, căldura răsuflării sale pe pielea ei, sărutările lui dulci şi posesive. Părea a se afla în vreo lagună dintr-o insulă din Pacificul de Sud, deoarece nu mai simţea frigul. Când palma lui Mitch alunecă de la baza gâtului ei până la talie, lăsă o dâră de foc. Când degetele lui îndemânatice desfăcură cordonul care-i strângea salopeta de schi şi se strecurară mai departe, în jos, avântându-se peste buric şi coborând din ce mai jos, simţi cum întreaga ei fiinţă va izbucni în flăcări. Iar când el descoperi centrul sensibil al dorinţei ei şi începu să-l mângâie cu degetele sale cunoscătoare, ea explodă precum Mauna Loa, strigându-i numele iar şi iar, cu sunete incoerente şi cuprinse, pierdute în interiorul gurii lui.

— Dumnezeule, Tiffany, spuse el cu voce răguşită. Iubito, eşti pregătită pentru mine, eşti atât de…

Vocea lui pieri într-un geamăt surd, gutural. Mâna lui Tiffany coborî îndrăzneţ în jos, iar degetele ei se încolăciră în jurul lui în timp ce şoldurile sale se înălţară pentru a primi invazia lui intimă, deschizându-i-se lui, în timp ce gura ei primi împunsăturile adânci şi ritmice ale limbii lui.

Dar deodată, o rafală rece de aer răzbătu prin pereţii căsuţei, trimiţând vârtejuri de zăpadă prin crăpături şi prin fereastra întredeschisă. Mitch îi eliberă gura lui Tiffany şi se mişcă astfel încât mâna ei alunecă de pe el.

— Gata, spuse el. Am ajuns la capătul răbdării. Nu mai pot continua. Sunt pe punctul de a-ţi rupe toate hainele de pe tine şi de a te avea chiar aici pe podea, în mijlocul unei furtuni de zăpadă, şi asta ar fi o nebunie. La dracu', este de-a dreptul periculos! Lasă-mă să te ţin în braţe, iubito. Vreau doar să te strâng în braţe.

Tiffany era prea ameţită ca să facă altceva în afară de a se supune. O senzaţie ca o furnicătură radia din centrul fiinţei sale în afară, în toate direcţiile, dispersându-se până-n vârful degetelor, al sânilor, până şi în vârful buzelor şi în loburile urechilor. Îşi simţea mâinile şi picioarele de parcă ar fi fost făcute din miere topită. Pielea îi ardea, iar sângele îi pulsa în tâmple atât de tare, încât urechile îi vuiau cumplit, ca valurile mării în timpul unei furtuni. Iar înăuntrul ei simţea o durere puternică, ce părea că nu va înceta niciodată.

Mitch îşi încolăci braţele în jurul ei.

— E-n regulă, iubito, şopti el. Este în regulă. Îi sărută fruntea şi tâmplele şi o mângâie pe păr, de parcă ar fi avut nevoie de consolare.

Într-un fel straniu, chiar avea nevoie să fie consolată. Era profund tulburată. Nu mai simţise niciodată ceva atât de intens şi copleşitor. Nu visase niciodată că s-ar putea simţi vreodată atât de abandonată. Şi dintr-odată era groaznic de timidă.

— Nu-mi vine să cred ceea ce tocmai s-a întâmplat, spuse ea buimăcită.

— Nici mie, murmură Mitch. Nu plănuisem să se întâmple asta. Mi se pare că am spus de multe

ori această frază, de când te-am cunoscut, dar este adevărat. Trupul meu a început să aibă o voinţă proprie. Îşi strânse degetele sub bărbia ei şi i-o ridică spre el, făcând un efort să-i zâmbească. Vrea cineva să coboare şi să facă figuri pe zăpadă? întrebă el, cu o voce răguşită.

Fiindu-i recunoscătoare pentru efortul de a încerca să reducă tensiunea, Tiffany reuşi să râdă.

— N-am crezut vreodată că voi fi tentată de o astfel de ofertă, dar pare a fi o idee bună.

Stătură în tăcere timp de câteva minute, apoi Mitch, după ce ascultă atent domolirea vântului, oftă din greu.

— Furtuna pare a se fi liniştit. Ar fi bine să mergem, Tiffany. Dacă nu, am putea fi destul de nebuni să rămânem, iar corpurile noastre vor fi descoperite mâine dimineaţă, împreunate pentru totdeauna, cu zâmbete fericite întipărite pe feţele noastre.

Tiffany strâmbă din nas, cu un dezgust prefăcut.

— Imaginaţia ta este foarte convingătoare, domnule Canfield. Se luptă să se ridice în picioare, şi reuşi, dar membrele ei păreau că nu mai au oase. Sunt gata, spuse ea cu seninătate.

Timpul visării, îşi spuse ea, se sfârşise.

Capitolul 8

În timp ce Tiffany se duse sus să se schimbe la loc în costumul de jogging, Mitch se îndreptă spre bucătărie, întrebându-se de ce nu le deschisese Jackie şi de ce era Rebecca atât de liniştită.

O oală aburindă, plină cu supă de casă îi

aştepta pe masa din bucătărie, lângă un bilet de la Jackie, explicându-le că a plecat cu Rebecca la cumpărături şi că se va întoarce înainte să vină bona, adică înainte de ora unu.

— Mulţumesc mult, murmură el. Nu se aşteptase să fie lăsat din nou singur cu Tiffany la întoarcerea acasă. Era o complicaţie şi o tentaţie în plus într-o zi plină de amândouă.

— Ţi-e foame? întrebă el când Tiffany se întoarse în bucătărie.

— Mor de foame, spuse ea puţin prea veselă, după care, mergând cu paşi mari, se duse lângă el şi începu să se uite atentă la supă, inspirând profund. Nici nu-mi aduc aminte de când nu am mai fost atât de înfometată.

— Aşa se întâmplă dacă de-abia mănânci dimineaţa, spuse Mitch, apelând la tachinări ca unica metodă de apărare care-i rămăsese.

Obrajii ei erau de un roz deschis, iar părul încurcat într-un mod încântător. O dorea atât de mult încât îl durea.

— Ce-ar fi să scoţi nişte pâine în timp ce pun eu în farfurii? sugeră el.

Tiffany găsi în coşuleţ nişte pâine cu cereale şi începu să taie felii subţiri.

— O să încerc să mănânc nişte budincă la micul dejun mâine dimineaţă, anunţă el. M-am hotărât să încep să-ţi ascult sfaturile fără să comentez de fiecare dată.

— O să cred asta când o să văd, spuse Mitch. Scoase din bufet două linguri de supă şi le puse pe masă, apoi se încruntă văzând ce făcea Tiffany. Hei, avem nevoie de felii sănătoase de pâine, o

dojeni el.

Tiffany îşi dădu ochii peste cap.

— Chiar trebuie să dai ordine în legătură cu orice? Unii dintre noi trebuie să aibă grijă de dieta lor, să ştii. Ea începu să taie o altă feliuţă de o jumătate de centimetru.

— Cam asta a fost hotărârea ta de a nu te certa cu mine de fiecare dată. A durat exact cât mă aşteptam să dureze. Lucru pentru care era extrem de recunoscător, adăugă el în gând. Contrazicerile stupide ajutau să ascundă ceea ce se întâmpla cu adevărat.

Tiffany mută cuţitul încă un centimetru.

— Satisfăcut? întrebă ea după ce tăie o felie generoasă.

— Să zicem, acceptă Mitch, apoi nu mai putu să găsească niciun alt motiv să o necăjească sau chiar despre ce să pălăvrăgească. Gândurile lui se tot îndreptau spre cabană şi, judecând după modul în care lui Tiffany îi tremurau din când în când mâinile şi după cum îşi umezea buzele cu limba, ea avea aceeaşi problemă.

Se aşezară faţă în faţă la masă. La un moment dat, Tiffany îşi reveni şi începu să-l atace pe Mitch în întrebări. Întrebări de afaceri. Întrebări despre fermă. Întrebări despre marketing.

Părea că încearcă să îngroape intimitatea dintre ei cu o avalanşă de detalii importante.

El răspunse clar şi răspicat, fiind şi el de acord să pretindă că nu existau între ei niciun fel de curenţi senzuali.

El îşi terminase a doua farfurie cu supă când realiză că ea era neobişnuit de tăcută. Probabil

era plictisită de felul anost în care vorbise. El sigur era.

Se uită spre ea, cu sprâncenele arcuite întrebător. Capul ei căzuse înainte, ochii îi erau închişi. Tiffany se apleca îngrijorător într-o parte.

Mitch sări de pe scaun şi ocoli masa într-o secundă. Cumva conştientă că el era acolo, Tiffany se abandonă total şi se cuibări la pieptul lui în timp ce el se lăsă pe un genunchi să o prindă.

— Ce naiba o să fac eu cu tine? murmură el luând-o în braţe şi ducând-o pe scări. Nu pot să garantez de câte ori o să te duc în pat fără să te urmez, scumpete. Sunt şi eu bărbat, şi în momentul acesta nu mă simt foarte onorabil.

Singurul răspuns al lui Tiffany fu să-şi unească mâinile în jurul gâtului lui şi să-şi lipească faţa de el.

El ştiu că era momentul să ia o hotărâre radicală. Şi ce avea de făcut era simplu, să plece din oraş. Trebuia oricum s-o facă din motive de afaceri, dar era vital pentru el să se gândească mai mult la această întorsătură a lucrurilor.

Tiffany ar avea şi ea nevoie de puţin timp să respire, îşi spuse el. Avea nevoie de o ocazie şi îşi dădea seama dacă într-adevăr simţea ceva pentru el sau trăia nişte emoţii confuze, accentuate de oboseală.

O aşează pe pat, îi scoase pantofii, trase plapuma peste ea şi începu să se îndepărteze. Dar se opri şi se aplecă din nou, înlăturându-i părul de pe faţă şi sărutând-o uşor pe frunte.

Nu i-a fost uşor deloc să se ridice şi să plece.

Nu contează, îşi spuse ferm. O săptămână şi

ceva pe pârtii ar trebui să-i limpezească mintea. Şi până atunci, Tiffany probabil că s-ar fi convins o dată pentru totdeauna că fiecare părticică din el era de haimana, aşa cum îl judecase la început.

*

* * *

Mitch se simţea ca un câine ciobănesc încercând să-şi ţină turma unită în timp ce-i ţinea pe partenerii lui de schi pe mijlocul râului Red, care era acum îngheţat şi acoperit de zăpadă. Se îndreptau spre The Forks, locul unde râul Red se întâlnea cu Assiniboine în inima Winnipegului. Locul de confluenţă devenise un fel de Meca al locuitorilor din oraş pentru recreere şi pentru cumpărături, dar şi un punct de atracţie turistică.

— Cinci minute pauză. Să nu ne forţăm prea mult de la început. Pauza fu primită cu un murmur general recunoscător. Mitch zâmbi.

— Dacă eraţi atât de obosiţi, trebuia să mă anunţaţi. Nu strică dacă te plângi puţin. Ţineţi minte, noi nu suntem de acord cu expresia „nu se câştigă fără suferinţă”. Uşor şi bine este motto-ul nostru, de acord?

După ce elevii săi râseră şi începură să vorbească între ei despre cum se descurcau, Mitch nu rezistă să nu mai arunce o privire spre silueta zveltă care se apropia de ei, cu capul înainte şi foarte concentrată. Îi amintea într-adevăr de Tiffany, chiar şi prin costumul roz aprins cu negru pe care îl purta. Nu era un stil şi o culoare neobişnuită, îşi reaminti el când pulsul i-o luă razna. Şi probabilităţile să îşi vadă Hawaiiana preferată făcându-şi drum prin zăpadă pe râu erau

zero.

Dar pe măsură ce ea se apropia, el se încruntă. Era oare posibil ca Tiffany să schieze de una singură într-o după-amiază cu minus şaisprezece grade?

Nu. Era imposibil.

Câteva secunde mai târziu, inima lui Mitch începu să facă nişte salturi mortale. Femeia chiar era Tiffany!

Se întoarse spre ea, execută o întoarcere rapidă şi schie alături de ea.

— Atât de mult vrei să câştigi pariul acela? întrebă el, mândrindu-se că părea rezonabil de detaşat.

Ea se uită spre el mirată, cu ochii măriţi.

— Mitch! Ce faci aici?

— Ai grijă, o avertiză el. O să te împiedici.

Dar era prea târziu. Unul dintre schiurile ei trecu peste celălalt, iar un băţ i se încurcă între picioare în timp ce ea îl înfigea pe celălalt în zăpada din spatele ei. Începu să se balanseze nebuneşte, ca şi când ar fi încercat să aleagă dintre două rele să plonjeze în faţă sau să cadă pe spate.

Mitch îşi transferă imediat un băţ dintr-o mână în cealaltă, eliberându-şi o mână pe care şi-o trecu în jurul mijlocului lui Tiffany pentru a o stabiliza. Era bine s-o atingă din nou. Atât de bine încât nu mai voia să-i dea drumul. Niciodată.

— Eşti în siguranţă acum, spuse el. Te ţin eu, scumpete. Nu te las să cazi.

— N-o să învăţ niciodată sportul ăsta! explodă Tiffany. Se sprijini de Mitch doar un moment, apoi

începu să se zbată să îşi îndrepte schiurile şi să-şi aranjeze beţele. De ce depune cineva atâta efort, nu înţeleg. Nu este nici pe departe ca schiul acvatic! Este greu! Şi dacă începi acum să mă cerţi pentru că nu port masca de schi…

— N-o s-o fac. Nu ai nevoie de ea astăzi. Nu prea bate vântul. Şi ar trebui să menţionez că una din plăcerile schiului este aceea că e greu de învăţat. Dar poate fi plăcut cu un echipament potrivit şi o idee vagă despre ceea ce faci. Mitch se întinse pe lângă Tiffany să ia băţul care rămăsese înfipt în zăpadă în spatele ei. De ce nu mi-ai spus că voiai să înveţi?

Realiză greşeala pe care o făcuse abia în momentul în care

Tiffany se uită la el cu o fulgerare plină de mânie în ochi. El ţinu băţul în continuare în loc să i-l dea ei, de teamă ca ea să nu plece – sau să nu i-l rupă în cap.

— Aş fi avut o mică problemă cu localizarea ta, nu-i aşa?

— M-am întors aseară. Aseară târziu, spuse el, încruntându-se uşor în timp ce se întreba de ce se explica. N-o făcea niciodată. Şi faţă de nimeni. Dintr-odată realiză ceva care veni ca o surpriză şi mai mare. Era bucuros – nu, era încântat – că Tiffany se supărase pe el pentru că plecase. Situaţia era chiar mai serioasă decât crezuse el.

— Unde este Pete? Ce a păţit de te-a lăsat să vii aici să înveţi singură să schiezi?

— Nu i-am spus că plănuisem să facasta, zise Tiffany. Nu am crezut că este nevoie să învăţ ceva. Îţi ataşezi o pereche de schiuri la picioare. Şi

începi să mergi nostim.

— Ce fel de ceară ai folosit?

Fruntea lui Tiffany se încreţi şi păru nedumerită.

— Ceară?

— Exact cum am crezut. Scumpo, schiatul nu trebuie să fie atât de greu. Începi cu un echipament decent, la care nu trebuie să faci atâtea lucruri şi care să fie măsura ta, nu vechituri pentru mărimea patruzeci şi patru.

— Ei bine, n-am vrut să mă arunc să îmi cumpăr echipament nou când nu aveam nicio idee cât o să-l folosesc, spuse ea uitându-se pieziş la el. Am văzut un anunţ într-un ziar. Preţul era convenabil, aşa că am cumpărat lucrurile astea pentru început.

Mitch zâmbi. Reuşise s-o înfurie pe Tiffany la numai câteva minute după ce o văzuse din nou. Din nu ştiu ce motiv, adora s-o exaspereze. Poate pentru că ochii îi deveneau de un verde strălucitor. Sau poate pentru că îi plăcea bărbia ei mică şi obraznică.

— Cât timp ai exersat?

— Câte o oră după-amiaza în ultimele patru zile, răspunse Tiffany. Şi am supravieţuit. Uimitor, nu-i aşa? Mitch ignoră atacul ei ironic.

— De când eşti astăzi pe pârtie?

— De aproape patruzeci de minute. De ce?

— Cred că te-ai pedepsit inutil destul până acum. Grupul meu este gata să termine pe ziua de azi, aşa că noi o să ne întoarcem. Bănuiesc că ai plecat spre The Forks.

— Grupul tău? întrebă Tiffany, uitându-se în

spatele lui la schiorii care se odihneau şi pe care nu-i observase până atunci. Tu înveţi oamenii cum să facă asta? Există vreo metodă specială sau ceva de genul ăsta? în afară de faptul că trebuie să ai un echipament de excepţie, bineînţeles.

— Le dau câteva sfaturi, spuse Mitch. Vino cu noi. Poate prinzi şi tu ceva folositor.

Ea îşi muşcă buza de jos, apoi refuză.

— Nu cred că ar trebui. O să vă încetinesc ritmul.

— Nu fi absurdă. N-o să ne încetineşti deloc.

— Bineînţeles că o s-o fac. Cei din grupul tău au mai luat lecţii. Eu nu. Ei probabil că şi-au dat şi schiurile cu ceară.

— De fapt nu a fost nevoie. Ei folosesc schiuri cu fibră de sticlă pe care nu este nevoie să le dai cu ceară. Dar, pe lângă faptul că au un echipament bun, elevii mei au învăţat o lecţie mult mai importantă.

— Şi anume? întrebă Tiffany curioasă.

— Şi anume când să nu fie infernal de independenţi. Să punem problema astfel, Tiffany: dacă vrei să termini de schiat cu două beţe, va trebui să vii cu mine.

— Nu ai niciun fel de scrupule, mormăi ea. Zâmbetul lui nu fu unul prin care să-i ceară scuze.

— Începi să te prinzi.

— Când te-am cunoscut mi-ai ţinut valiza ostatică să nu cumva să sar din avion în timp ce aduceai maşina, îi aduse ea aminte.

Acum este un băţ de schi. Ce urmează, noile mele patine? Mitch îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă.

— Spune-mi că nu este adevărat. Doar nu te-ai apucat şi de patinaj?

— Încă nu, dar am de gând să o fac. La urma urmelor, copiii mici o fac. Cât de greu poate fi?

Oftând teatral, Mitch spuse:

— O să am mari bătăi de cap cu tine, ştii asta?

— Nu ştiu nimic. Nu ţi-am cerut ajutorul. Nici măcar nu vreau să mă ajuţi.

— Ei bine, o să te ajut, fie că vrei, fie că nu, o informă el. Începând chiar de acum. Vii singură sau este nevoie să apelez la măsuri de constrângere?

Tiffany se gândi puţin, apoi dădu din cap aprobator.

— Bine, bine. Dacă eşti atât de încăpăţânat şi vrei neapărat să mă ai pe cap, o să mă alătur clasei tale. Dar dacă o singură persoană o să râdă de mine…

— Nimeni n-o să râdă de tine. Mitch îi înmânăbăţul pe care i-l ţinuse până atunci. Crede-mă, nicio persoană din grupul acesta nu s-ar gândi măcar o dată să râdă de altcineva. Şi apropo, una peste alta, te descurcai destul de bine.

Tiffany se înveseli.

— Chiar aşa?

— Da. Şi te admir pentru dăruirea cu care o făceai. Ea îi zâmbi.

— Serios?

— Serios, spuse Mitch simulând exasperarea, dar abia rezistând dorinţei de a o strânge în braţe. Acum fugi înainte ca să verific în ce formă eşti.

Ea îi aruncă o privire suspicioasă, dar făcu

ceea ce îi spusese, fără să comenteze.

Mitch o urma din spate, în timp ce îl copleşea un fel de fericire nebună.

Forma lui Tiffany, gândi el în timp ce o urmărea îndreptându-se spre restul grupului, era bună. Foarte, foarte bună.

*

Tiffany era sigură că Mitch era conştient cât de şocată fusese ea când îşi ridicase ochii de pe pârtie şi privise drept în ochii lui negri, dar se întreba dacă avea cea mai mică bănuială în legătură cu încântarea ei când îl văzuse, cu sentimentul că totul era bine iar în lume pentru că el era acolo.

Totuşi, dacă i-ar fi trecut prin minte că Mitch dădea lecţii de schi, ar fi stat departe de The Forks, un loc ideal pentru lecţii. Era bucuroasă că nu ştiuse. De fapt, era încântată să îl vadă din nou, deşi încă era supărată pe el.

Îşi dădu seama că această întâlnire nu fusese atât de accidentală precum părea. Jackie fusese cea care o informase că cel mai bun timp şi loc pentru schiat sau patinaj era după-amiaza târziu la The Forks.

Interesant, cugetă Tiffany. Încerca oare Jackie să încurajeze o idilă? Aşa părea. Dar de ce? Voia ea să vadă aripile cumnatului ei tăiate? Şi chiar credea că o Hawaiiană ar fi putut să o facă dacă nu reuşiseră nenumăratele nordice care sigur încercaseră?

Capitolul 9

Ceva se schimbase în atitudinea lui Mitch, se gândi Tiffany după ce el o cunoscuse la hotel

pentru a se pregăti înainte de cină. Nu-şi putea da seama exact ce se schimbase. Simţise o schimbare subtilă la el, care o intriga şi o neliniştea.

După un duş scurt, îşi puse pantalonii crem şi puloverul de culoarea piersicii, pe care le cumpărase cu o zi înainte. În mod surprinzător, îi plăcea felul în care se simţea lână aceea fină tricotată pe piele, şi în mod cert îi plăcea felul în care hainele sale noi se menţineau de-a lungul întregii zile. Unul dintre avantajele climei reci, faţă de cea toridă, erau acelea că nu trebuia să se lupte cu aspectul neîngrijit cauzat de căldură şi umiditate.

Îşi termină de aranjat părul şi îşi finisă machiajul, se desfătă într-un nor uşor de parfum, şi se uită la ceas. Mitch trebuia să apară dintr-o clipă într-alta.

Telefonul sună. Ea zâmbi în timp ce ridica receptorul. Bineînţeles, el era punctual ca de obicei.

— Bună, Mitch, îl salută ea.

El făcu o pauză înainte de a vorbi.

— Bună, spuse el. Vocea îi era răguşită şi suna la fel de intim precum o şoaptă.

— Am ajuns aici. Să urc eu, sau cobori tu?

Tiffany simţi un fior pe şira spinării, ca şi când buzele lui îi atinseră ceafa, iar răsuflarea lui îi gâdilase pielea.

— Sunt gata, spuse ea, cu vocea gâtuită de emoţie. Cobor imediat. Închise şi îşi încălţă repede noile ghete din piele crem, întrebându-se dacă lui Mitch îi vor plăcea. Apoi îşi înşfăcă haina şi geanta şi ieşi grăbită spre lift. Era la jumătatea drumului

până la parter când, brusc, îşi dădu seama ce se petrecea de fapt. Ea şi Mitch aveau o întâlnire. De fapt, nu le făcea lui Jackie şi fratelui său o favoare jucând rolul de şofer sau de ghid al turului. El o invitase în oraş, pentru a lua cina, doar ei doi.

Emoţia răbufni în sufletul ei, ca o sticlă de şampanie agitată. Zâmbind în timp ce uşile liftului se deschideau, observă vag un bărbat înalt stând într-o parte a uşilor, dar nu se uită direct la el, ci ieşi în grabă în hol, nerăbdătoare să fie lângă Mitch.

Auzind un râs familiar, se opri, se întoarse încet, şi se holbă uimită la acel bărbat elegant pe lângă care trecuse atingându-l uşor.

— Mitch!

El râse şi întinse mâinile pentru a le lua pe ale ei, trăgând-o spre el.

— De ce eşti aşa surprinsă?

— Tu! Vreau să spun, Doamne, Dumnezeule, eşti… Rămasă fără cuvinte, se uita la el, cercetând pardesiul de caşmir deschis peste o jachetă sport de tweed, un pulover de culoarea fildeşului, pantalonii care-i veneau ca turnaţi.

— Eşti îmbrăcat superb, spuse ea în cele din urmă.

— Trebuie să fi arătat destul de rău dăţile trecute când m-ai văzut, dacă consideri că asta înseamnă „superb îmbrăcat”, remarcă el, luându-i mâna sub braţul său. Chiar trebuie să pari atât de şocată?

— N-ai arătat niciodată rău, protestă ea în timp ce el o conducea de-a lungul holului. Eşti… Ea râse şi scutură din cap, prefăcându-se că se

uită supărată la el. Arăţi superb oricum ai fi îmbrăcat, şi o ştii şi tu.

— Apropo de superb, spuse el, uitându-se repede încă o dată la ea, ai fost la cumpărături?

— Da. Întinse înainte un picior pentru a i-l arăta lui Mitch. Ghete frumoase şi practice. Din piele. Sunt lungi doar până la glezne dar au talpa aderentă. Băgând mâna în buzunar, găsi mănuşile cele noi şi le scoase pentru a i le arăta. Tot din piele. Învăţ.

— Bine. Dar mai porţi încă haina de culoarea narciselor.

— Mă descurc cu ce am pe dedesubt, cu excepţia acestei seri, când ştiam că voi ieşi cu un domn care mă răsfaţă ca pe un copil, asigurându-se că Cherokee-ul său este încălzit şi confortabil înainte să mă lase să mă urc în maşină. Hainele sunt scumpe. Vreau să mă asigur că voi sta aici destul timp pentru a avea nevoie de una nouă, înainte de a cheltui o astfel de sumă pentru o haină adecvată.

— Şi când vei fi singură? întrebă Mitch când ajunseră la ieşirea din hol.

— Am trimis un raport preliminar la Honolulu şi aştept un răspuns. Se uită la Mitch, în timp ce acesta începuse să-i încheie un nasture la haină. Puteam să fac şi eu asta.

Mitch se încruntă.

— Cred că puteai. Dar el termină oricum ce începuse. Nu ai eşarfă, se strâmbă el.

— Am spus că învăţ, nu că am să şi promovez, i-o întoarse ea. Totuşi nu se putea abţine să nu zâmbească, constatând cu surprindere că îi plăcea

felul în care Mitch avea grijă de ea şi îi acorda atâta atenţie.

O jumătate de oră mai târziu se aflau într-un bistrou în stil mediteranean, mâncând calamar. Se aştepta la un interogatoriu în ceea ce privea raportul pe care îl trimisese companiei despre

Canfield Farm, dar Mitch nu părea nerăbdător să vorbească despre afaceri. Părea mai interesat să afle mai multe despre ea, îmbiind-o să-i dezvăluie mai multe despre Tiffany Greer, mai multe decât spusese ea vreodată cuiva, mai multe decât se gândea ea că cineva vrea să afle. Cu toate acestea, nu i-a povestit despre bărbatul care o învăţase să aibă grijă în ce persoană îşi investea încrederea. În perioadele lui bune, Trevor Black era aproape la fel ca Mitch, iar această uşoară asemănare de caracter nu o lăsa să se simtă în largul ei. Pentru această singură seară, nu dorea să se întrebe dacă Mitch semăna cu Trevor când era în momentele cele mai proaste.

Când ajunse la un subiect mai delicat, acela de a-l întreba pe Mitch despre fizioterapia de care avusese nevoie, el răspunse doar:

— Am avut un accident la schi.

Apoi, cu un surâs, făcându-i cu ochiul, el adăugă:

— Se mai întâmplă chiar şi celor mai buni dintre noi. Apropo de schi, cred că eşti un adevărat as la schi nautic.

Bine, se gândi Tiffany, deci nu voia să vorbească despre accident, iar ea nu avea de gând să-l sâcâie cu întrebările.

— Nu sunt chiar un as, dar nici nu sunt atât

de neîndemânatică precum sunt pe zăpadă, spuse ea râzând, şi continuă conversaţia discutând despre oamenii deosebiţi pe care îi cunoscuse în acea zi la cursul lui.

Ea îşi dădea seama pentru prima dată că era curtată. Era un cuvânt demodat, gândi ea, dar unul care punea punctul pe „i”. Într-adevăr Mitch încerca s-o cucerească. O făcea să se simtă de parcă nicio altă femeie nu mai exista pentru el. Tachinările lui erau blânde, nu erau menite să provoace. Nu existau mesaje cu substrat, nici momente de abia reţinută dorinţă întreruptă de sentimente trecătoare de nepăsare. Era abil, o flata, arăta chiar sentimente de afecţiune faţă de ea. Dacă punea la cale o scenă de seducţie, atunci se descurca de minune.

Când o conduse în camera ei, Tiffany se întrebă dacă el avea vreun plan ascuns în mânecă pentru a se autoinvita să intre. Ea spera ca el să aibă unul.

Când ea deschise uşa, el intră pur şi simplu, închizând apoi uşa în urma lor. Dar, în timp ce se uita în jurul său, comentariul lui nu fu chiar atât de romantic:

— Asta nu-i bine, spuse el încruntându-se. Asta nu-i bine deloc.

Stând lângă el, Tiffany îi urmă privirea cu un zâmbet confuz.

— Ce nu-i bine? Ce nu-ţi place?

— Camera asta. Nici măcar nu-i un apartament.

— Managerii juniori nu merită apartamente, explică ea. Va trebui să aştept până ce voi fi

preşedinta companiei pentru a beneficia de un astfel de lux.

— Şi ambiţia ta arzătoare este să fii preşedintele unei companii? întrebă Mitch, străpungând-o cu ochii săi negri.

— Nu aceasta este ambiţia oricui? întrebă ea, pe deplin conştientă că existau tot felul de oameni care nu aspirau la funcţii importante şi pline de succes în cadrul vreunei afaceri – inclusiv ea însăşi. Dar îşi dădu seama că mai curând l-ar fi enervat pe Mitch. Seara fusese prea plăcută. Îi lipseau scânteile. Şi în plus, ea mai avea ceva să-i spună acestui bărbat, şi anume că era iritată de atitudinea lui.

— Chiar şi tu ai mai multă ambiţie decât vrei să recunoşti, remarcă ea. Se întoarse pentru a-i adresa cel mai inocent zâmbet al ei, şi îl întrebă cu dulceaţă în glas: De fapt, câte magazine de articole sportive ai în lanţ?

El ridică o sprânceană.

— Contează?

— Nu neapărat. De fapt, aş prefera să nu-mi spui. Imaginea ta de hedonist iresponsabil a fost deja terfelită destul de acea diplomă în afaceri a ta, ca să nu mai vorbim de acea călătorie în vest pe care ai făcut-o pentru a-ţi ajuta noul manager să se organizeze, şi de munca voluntară depusă de tine ca psihoterapeut. Dacă aş mai şti câteva lucruri bune despre Mitch Canfield pe lângă ce am aflat deja, mi-ar putea veni anumite idei stranii pe care lui nu i-ar plăcea ca femeile lui să le aibă.

Ochii lui se îngustară în timp ce se îndrepta către ea.

— Ştii, îmi place cum sună asta, spuse el tărăgănat. Tiffany ridică repede garda.

— Cum sună ce?

— Expresia „femeile lui”. Mai ales când te incluzi şi pe tine în acea categorie.

— Eun fel de-a spune, îl întrerupse Tiffany în grabă, retrăgându-se din calea lui.

Zâmbetul lui era mai insolent ca niciodată.

— Doar un fel de-a spune? Eşti sigură?

— Bineînţeles.

Gambele ei loviră patul. Se întreba dacă subconştientul ei plănuise întreaga manevră. Nu era oare fericită să-l aibă din nou lângă ea pe rebelul ei în locul lui Mitch, gentlemanul perfect care fusese toată seara? Voia oare ca el să ignore orice riscuri şi s-o arunce în pat?

Cu toate acestea, orice ar fi plănuit subconştientul ei, raţiunea îi intră în panică.

— Cu siguranţă nu mă aşteptam să iei textual ceea ce am spus, zise ea, auzind o notă de disperare în vocea sa, şi încercă să intre în ofensivă. Încerci să ascunzi faptul că m-ai… m-ai insultat.

El întinse mâinile şi începu să-i desfacă nasturii de la haină.

— Cum te-am insultat, iubito?

— Făcând două afirmaţii arogante şi egoiste, spuse ea captivată de mişcările dibace ale degetelor lui, fiind incapabilă să ridice mâna şi să-l oprească. La început, ai spus că eşti atât de irezistibil încât eu…

— Irezistibil? o întrerupse el când termină de desfăcut nasturii şi îşi strecură mâinile sub haina

ei pentru a-i cuprinde talia, apoi continuă. Asta îmi aminteşte ceva. Ţi-am spus cât de frumoasă şi apetisantă arăţi în seara asta? Culoarea asta a piersicii este drăguţă. Străluceşti în ea. Nici nu mai aveam nevoie de lumânare la masa noastră.

Coborându-şi capul, el îi prinse lobul urechii între dinţi şi i-l muşcă blând, în timp ce degetele mari o mângâiau uşor pe sub sâni prin pulover.

— Dar te-am întrerupt, murmură el după o clipă. Ce spuneai? Tiffany lăsă capul pe spate în timp ce el îi lăsa pe gât sărutări ude şi fierbinţi.

— Spuneam?

— Despre cum te-am insultat făcând două afirmaţii arogante şi egoiste, îi reaminti el. Degetele lui mari urcară spre vârfurile sânilor ei, mişcându-se înainte şi-napoi, frământându-le până când sfârcurile împunseră agresiv ţesătura moale a puloverului ei.

— Prima mea afirmaţie părea să aibă de-a face cu faptul că susţineam că sunt irezistibil, murmură el. Atât de irezistibil încât tu…

Făcu o pauză pentru a continua cu sărutările în jos pe maxilarul ei, apoi atinse un loc sensibil de sub bărbie şi întrebă într-o şoaptă răguşită:

— Atât de irezistibil încât tu ce, Tiffany?

— Nu-mi amintesc, spuse ea, pierzându-şi treptat răbdarea în timp ce îşi strecura mâinile în jurul taliei lui Mitch şi îşi băga mâinile pe sub puloverul lui. Sunt înfierbântată. Prea înfierbântată ca să pot gândi.

— Ştiu, spuse Mitch lipindu-şi gura de a ei. Înfierbântată, dar frumoasă şi excitantă.

— Nu asta am vrut să spun, protestă ea cu

disperare. Mă refeream la haină. Mor de cald în ea.

Mitch chicoti, şi o secundă mai târziu haina ei zăcea pe podea la picioarele patului.

— E mai bine? întrebă el dezmierdându-i buzele cu muşcături şi mângâieri.

Ea răspunse încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui şi mângâindu-i încet, cu limba, buza de jos. Extaziată de geamătul lui plin de dorinţă, simţi un val de putere feminină revărsându-i-se prin întreg trupul. Dorea să-l înnebunească aşa cum o înnebunea şi el pe ea.

Dar deodată el o prinse de umeri şi o ţinu la distanţă.

— Cred c-ar fi mai bine să plec de-aici, spuse el cu o voce groasă şi cu răsuflarea întretăiată. Dacă rămân, voi face dragoste cu tine, şi nu vreau. Nu aici, şi nu încă.

— De ce? întrebă Tiffany, prea frustrată pentru a putea fi mai diplomată.

— Bună întrebare, spuse Mitch zâmbind. Suntem în sfârşit singuri, fără pericolul de a fi întrerupţi într-un moment nepotrivit. Nu trebuie să ne facem griji că vom muri îngheţaţi. Dar se pare că sunt mai romantic decât am crezut. Nu vreau ca prima dată când facem dragoste să fie într-o cameră mică de hotel, şi aş vrea să ştiu că între noi este ceva mai mult decât o strictă atracţie fizică.

Ea clipi.

— Şi te mai numeşti rebel?

— Nu, spuse el cu ochii scăpărând. Tu m-ai numit rebel. Încruntându-se, Tiffany încercă să

facă un pas înapoi pentru a scăpa din braţele lui. Dar patul era încă în spatele ei, iar Mitch nu-i dădea drumul.

— De ce m-ai sărutat în felul acesta dacă erai hotărât să te opreşti când eram gata să mă fac de râs?

— Uite cum stau lucrurile: eu nu sunt un sfânt, spuse el devenind serios. Şi nu erai nici pe departe gata să te faci de râs. Eşti frumoasă şi senzuală, iar eu n-am ştiut ce înseamnă să doreşti cu adevărat pe cineva până când ai apărut tu în viaţa mea. Tiffany, eu nu mă joc. Acum încerc să câştig aurul. Cu mult timp în urmă am aflat că atunci când faci asta, trebuie să fii foarte sigur că eşti pregătit, sau altfel ai putea să-ţi ratezi şansa şi să ieşi păgubit din această treabă.

O sărută pe vârful nasului, trase aer adânc în piept de parcă ar fi vrut să-şi strângă toate puterile, apoi plecă de lângă ea şi se îndreptă spre uşă. Cu mâna pe mânerul rotund al uşii, se întoarse şi-i aruncă o ultimă privire plină de dorinţă, apoi închise încet uşa în urma lui.

Zece secunde mai târziu, o pernă traversă în zbor camera, lovind uşa cu o bufnitură mută.

A doua zi dis-de-dimineaţă, Tiffany era senină şi muncea după o noapte lungă cu prea puţin somn şi prea multe gânduri.

Biroul ei temporar din fabrica din oraş a companiei era mic şi strict funcţional, dar oferea o masă de lucru, un telefon, o secretară şi acces la un fax şi la orice alt echipament de care ea ar avea nevoie. Din păcate, nu avea şi un buton pe care să poată apăsa pentru a-şi elibera gândurile

de la Mitch.

Telefonul sună la ora zece, deşteptând-o dintr-una din multele ei reverii neintenţionate şi reamintindu-şi că-şi pierduse concentrarea – din nou.

— Bine, am o casă pentru tine, o anunţă Mitch de-ndată ce Tiffany răspunse.

Ea se holbă la receptor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, despre ce vorbeşti? Şi de unde ştiai unde să mă găseşti?

— Jackie mi-a spus, zise el, răspunzându-i întâi la a doua întrebare. Şi vorbesc despre condiţiile tale de viaţă. Este de ajuns să-mi spui, şi vin să te conduc pentru a arunca o privire la casă. Dacă doreşti, te poţi muta acolo astăzi.

— Să mă mut unde?

— În casă, bineînţeles. Tiffany dădu ochii peste cap.

— A, desigur. Casa.

Decise să încerce să-i pună nişte întrebări mai concrete.

— Vrei să-mi spui despre ce casă vorbeşti, de ar trebui să-i arunc o privire, şi de ce mă pot muta în ea azi?

După ce oftă din greu, Mitch spuse:

— Aparţine unui prieten de-al meu. Acum două săptămâni m-a rugat să am grijă de ea şi să-i ud plantele cât timp el se va bucura de soarele din Arizona, pentru restul iernii. L-am sunat azi-dimineaţă pentru a-l întreba ce-ar spune dacă ar avea pe cineva în casă care să-i menţină jungla sănătoasă în loc de un ucigaş al vegetaţiei care să se ducă acolo din an în Paşte. Mi-a spus să predau

cheile, cu cât mai repede cu atât mai bine. Plantele alea par a însemna mult pentru el.

— L-ai amenințat că-i ucizi plantele dacă nu permite unei persoane complet străine să se mute în casa lui?

— Nu, i-am spus că mi-am dat seama că nu mă pricep la grădinărit, chiar cu cele mai bune intenţii şi cu lunga listă de instrucţiuni pe care mi-a dat-o. Te pricepi la plante, nu-i aşa?

— Da, dar…

— Perfect. Ştiam că te vei pricepe. Şi acum, pentru a ne întoarce la subiect, ar trebui să vezi casa cât mai curând cu putinţă. Ar fi o nebunie să petreci încă o noapte în acea cameră meschină când te poţi bucura de o casă drăguţă şi în acelaşi timp să le faci o favoare unui om care iarna migrează în ţările calde şi plantelor lui bolnave. La ce oră să vin să te iau?

O bătaie uşoară se auzi în uşă.

— Da? răspunse ea, în timp ce o emoţie neaşteptată îi invadă corpul ca o injecţie cu amfetamină.

Cindy băgă capul pe uşă.

— Domnul Canfield este aici, spuse ea părând nervoasă şi uimită.

Tiffany se încruntă. Cindy era o blondă foarte drăguţă, cu părul ondulat. Şi avea în jur de 19 ani. Genul de fată tânără, atractivă din punct de vedere sexual, care ar fi orbită de Mitch.

Genul pentru care el şi-ar da frâu liber farmecelor, măcar pentru a se menţine în formă, doar pentru a nu-şi pierde îndemânarea. Din acest motiv, probabil, el nu se mai putea abţine de la a

cuceri.

— 11: 22, murmură ea. A venit mai devreme.

— N-am ştiut că îl aşteptaţi, spuse Cindy cu o voce de Marilyn Monroe, cu răsuflarea neliniştită. Ea intră în birou şi închise uşa în urma ei. Sunt o angajată nouă a companiei. Nu-l mai văzusem niciodată pe domnul Canfield. Doamne, tot ce au spus celelalte fete este adevărat. Este superb!

Tiffany se ridică în picioare şi se duse la fereastra din spatele biroului său, uitându-se afară.

— Ţi se pare? întrebă ea, încercând să pară plictisită. Eu n-am observat.

Cindy chicoti:

— Zău? Nu glumiţi? Tiffany închise ochii.

— Te rog invită-l pe domnul Canfield să intre, spuse ea fixându-şi privirea la traficul de afară, cu trei etaje mai jos.

Reacţia lui Tiffany îi întărise şi mai mult hotărârea de a rezista atracţiei lui Mitch. Nu se întoarse când auzi uşa deschizându-se şi apoi închizându-se, nici când îl auzi salutând-o cu un degajat „Bună!”. Dacă s-ar fi uitat la acel bărbat, nu ar fi putut garanta că genunchii ei nu vor începe să tremure. Chiar mai rău, ar putea fugi în braţele lui, şi ar ofta fără să se poată abţine.

— Bună dimineaţa, spuse ea cu o voită indiferenţă, uitându-se în continuare la traficul aglomerat. Înainte de a zice ceva, vreau să-ţi spun că îţi sunt foarte recunoscătoare pentru toate eforturile, dar nu-ţi apreciez atitudinea autoritară. Şi încă ceva: aş vrea să-ţi intre în capul acela de mascul încrezut, că eu nu sunt responsabilitatea

ta. Hainele mele nu sunt responsabilitatea ta. Condiţiile în care locuiesc nu sunt responsabilitatea ta. Aşa că, te rog, lasă-mă să-mi fac treaba, să fac propriile greşeli, şi să decid eu însămi micile detalii cum ar fi de exemplu unde voi locui, cât timp voi locui aici, bine?

O linişte de câteva secunde se aşternu în cameră, apoi neputând reacţiona imediat, el spuse cu surprindere:

— Nu înţeleg. Ce am făcut?

Tiffany îngheţă. Vocea aceea… Era o oarecare diferenţă… întorcându-se, simţi un val de roşeaţă acoperindu-i faţa.

— Pete!

El ridică o sprânceană.

— Cine ai crezut că este? Am auzit-o pe Cindy când ţi-a spus că sunt…

Se opri brusc, apoi zâmbi.

— Mitch?

Tiffany gemu şi se întoarse la scaunul ei. Se cufundă în el, îngropându-şi faţa în palme.

— Ar ajuta cu ceva dacă îmi cer scuze?

— Nu, pentru că nu este nevoie de aşa ceva. Pete se aşează pe scaunul din faţa ei.

— Eram prin fabrică verificând nişte ambalaje noi pentru cereale, aşa că m-am gândit să trec pe la tine să văd dacă primeşti toată cooperarea de care ai nevoie.

Tiffany dădu din cap, apoi lăsă mâinile în jos şi îl privi pe Pete.

— Înainte de a mă întreba, vreau să te asigur că Mitch nu a făcut nimic deplasat.

— În afară de faptul că te-a supărat, după

câte văd. Ce-a mai… Pete fu întrerupt când Cindy băgă capul din nou pe uşă.

— Mai este un domn Canfield aici!

Ochii fetei erau ca nişte farfurioare albastre de porţelan, scăpărând cu o emoţie abia controlată.

— Să-l poftesc înăuntru şi pe domnul?

— Bineînţeles, spuse Tiffany reţinându-şi un chicotit care era pe jumătate amuzat, pe jumătate nervos.

Cindy îl conduse înăuntru câteva secunde mai târziu, uitându-se în sus la el şi bătând din gene. Tiffany era uimită. Nu-şi dăduse seama că femeile chiar făceau gesturi de genul acesta. Spera că ea nu făcea la fel, cu toate că nu era sigură de ce era capabilă când Mitch se afla prin preajma ei.

Cindy părăsi camera la fel de şovăitoare ca un copil care fusese trimis la culcare tocmai când o petrecere a adulţilor devenea interesantă. De îndată ce ea închise uşa, Pete se ridică în picioare şi se întoarse spre Mitch.

— Mă bucur că eşti aici, frăţioare. Tocmai o întrebam pe Tiffany ce ai făcut de ai supărat-o, dar de vreme ce eşti aici, îmi poţi spune tu însuţi.

Mitch se uită la Tiffany.

— Te supără ceva?

— Numai faptul că par a avea prostul obicei de a-l confunda pe fratele tău cu tine, răspunse ea.

— Ăsta-i un obicei extrem de prost, spuse Mitch, cu ochii jucăuşi. I-ar putea pricinui multe necazuri cu Jackie. Şi cu mine, aş putea adăuga.

Tiffany se sculă furtunos de pe scaun şi îşi sprijini mâinile pe birou în timp ce se apleca spre

el.

— Nu aşa am vrut să sune.

— Aşa cum? întrebă Pete. Mitch îi zâmbi.

— Chiar aşa, Tiffany, aşa cum?

Îndreptându-se, ea ezită, luând în considerare posibilitatea de a se arunca pe fereastră. Dacă jos nu era niciun morman de zăpadă pentru a-i atenua căderea, nu conta. Ar fi murit de ruşine oricum.

— Te rugam să iei în calcul posibilitatea că aş fi capabilă să-mi conduc singură viaţa. Din păcate, s-a dovedit că de fapt vorbeam cu Pete.

— Ne asemănăm atât de mult, comentă Mitch uitându-se la fratele lui mai mare. El e mai solid. Eu sunt mai simpatic.

Pete mormăi şi-şi dădu ochii peste cap.

— Nu l-am văzut pe Pete, îi explică Tiffany printre dinţii încleştaţi. Eram la fereastră când el a intrat şi am început să vorbesc fără să mă întorc.

Mitch chicoti cu imensă satisfacţie.

— Nu mă puteai privi în ochi când îmi spuneai să nu mă mai amestec, nu-i aşa? Nu te-am avertizat eu cu mult timp în urmă, să te uiţi pe unde mergi? Acel sfat se aplică şi în cazul în care critici pe cineva, cât şi în cazul în care ieşi din aeroport şi calci pe un trotuar acoperit de polei.

Tiffany se uita la el, iar gura ei se străduia să articuleze o replică, dar nu reuşi. În cele din urmă un mârâit îi răsună adânc în gât, se cufundă din nou în scaunul ei, şi îşi sprijini bărbia pe ambii pumni.

— Pete, dacă-ţi găseşti vreodată fratele înfipt cu capul în jos într-un câmp acoperit cu un strat de zăpadă, vei şti cine i-a făcut asta, mormăi ea.

— Vă rog, se poate să-mi spună şi mie cineva ce-i cu voi doi? spuse Pete, uitându-se când la unul când la celălalt. Aveţi un limbaj al vostru. Jackie pare să vă înţeleagă conversaţiile, dar eu nu le pot urmări.

— Tiffany mă găseşte un pic cam exagerat de autoritar, îi explică Mitch.

— Attila hunul era un pic cam exagerat de autoritar, replică Tiffany.

— Încerc să-ţi fac viaţa mai uşoară, o întrerupse Mitch. Chiar nu înţelegi? Vreau să câştig pariul.

Tiffany se uită fix la el, şi o căldură moleşitoare îi pătrunse brusc în corp. El dorea ca ea să considere că putea ţine piept condiţiilor din Winnipeg. Dorea să rămână.

— Vrei? murmură ea după un lung moment tensionat.

— Ce pariu? întrebă Pete arătând de parcă era gata-gata să înceapă să arunce cu ceva în ei.

Mitch se întoarse spre fratele său.

— Am aranjat ca ea să folosească apartamentul lui John Kozak în loc să stea într-un hotel, oferi el o explicaţie parţială.

— Pe bune? Casa lui John Kozak? Pete se întoarse către Tiffany: Ce mai aştepţi? Acceptă!

Pentru o clipă, Tiffany îi privi pe cei doi bărbaţi, apoi oftă. Îi ajungea un singur Canfield căruia să-i ţină piept. Doi Canfield, era deja o luptă pentru o cauză pierdută.

— Ai dreptate, spuse ea ridicându-se în picioare şi ducându-se spre micul dulap unde era agăţată haina ei.

Până ce ea ajunse la dulap, Mitch deschisese deja uşa dulăpiorului. În timp ce îi scotea haina galbenă şi i-o ţinea lui Tiffany pentru a o îmbrăca, îşi lăsă privirea să alunece peste ea.

— Frumos costum, comentă el. Îţi stă foarte bine în roşu. Dar astea nu sunt exact hainele pe care le-aş numi călduroase pe sub această haină. Ce-ai zice de un pulover călduros în locul acelei bluze înflorate de mătase?

Tiffany îşi strecură mâinile în mânecile hainei.

— De vreme ce merg cu taxiul tot timpul, această haină e bună, şi nu e nevoie să-mi pun multe pe sub ea. Şi în plus, azi sunt numai – 17 grade.

Îi aruncă lui Pete o privire imploratoare.

— Acum înţelegi de ce devin iritată cu acest bărbat? Nici mama nu m-a cicălit vreodată aşa cum o face el. El…

Întorcându-se cu faţa spre Mitch, se opri brusc din vorbit. O privea surâzând, cu un zâmbet atât de atrăgător, încât îi luă răsuflarea.

— Doar – 17 grade, spuse Mitch cu blândeţe. DOAR. Nici măcar nu ştii ce spui. Iubito, când te hotărăşti să câştigi un pariu, mergi până la capăt.

Tiffany se holba la el, cu ochii mari de uimire.

— Doamne fereşte, mă transform într-o „nordică”? Mitch râse şi o prinse uşor cu o mână de ceafă.

— Mă duc să iau jeep-ul şi să-l aduc în faţa uşii în timp ce-ţi pui tu ghetele, murmură el, apoi îi atinse buzele cu ale sale sărutând-o posesiv, cu îndrăzneală, dar în acelaşi timp cu blândeţe.

Ridicând apoi capul, îi mai aruncă un zâmbet care topi fiecare os din corpul ei, apoi o eliberă.

— Ne vedem mai târziu, Pete, spuse el relaxat, în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Sigur. Bineînţeles. Mai târziu, murmură Pete. Limpezindu-şi mintea înceţoşată, după ce Mitch plecă, Tiffany se uită la Pete zâmbindu-i şi ridicând din umeri, sperând că roşeaţa din obraji, privirea mirată şi răsuflarea neregulată nu erau prea evidente.

— Această purtare exagerat de protectoare a lui Mitch este secretul succesului său la femei? întrebă ea cu un râs tremurat în timp ce se aşeza pentru a-şi pune ghetele. Atenţie constantă şi dădăceală, cât mai mult flirt, toate acestea alcătuind o combinaţie irezistibil de atrăgătoare?

Pete scutură încet din cap, de parcă el însuşi ar fi fost în transă.

— Din câte ştiu eu, nu. Fratele meu este exact opusul. Dacă vrei părerea mea, de obicei el este prea nepăsător faţă de sentimentele altora. Tiffany, cu tine, văd un Mitch cu totul nou. Nici măcar cu logodnica lui nu era atât de atent.

Punându-şi şi cealaltă gheată, Tiffany ridică brusc capul, lăsând gheata să atârne pe vârful degetelor de la picioare.

— Logodnică?

— Fosta, spuse repede Pete. Foarte fostă. Acum opt ani. Domnişoara şi-a luat tălpăşiţa exact după accidentul lui Mitch, când a aflat că există riscul ca el să nu mai poată merge din nou, şi cu atât mai puţin să aibă vreo şansă să devină o celebritate sau să se îmbogăţească de pe urma

publicităţii.

Accident, se gândi Tiffany. Accidentul de schi pe care Mitch l-a considerat neimportant atunci când ea îl întrebase despre fizioterapia lui?

— Să nu mai poată merge din nou? repetă ea cu voce stinsă. Celebritate? Publicitate?

Peter se încruntă.

— Se pare că Mitch nu ţi-a povestit multe lucruri despre el, murmură Pete.

— Se pare că nu, spuse Tiffany recăpătându-şi repede calmul şi controlându-şi reacţiile. Se aplecă din nou pentru a-şi încălţa şi a doua gheată. Dar de ce ar face-o? Faptul că este escorta mea temporară, nu-l obligă să mă pună la curent cu povestea vieţii lui.

Ridicând capul, ea reuşi să zâmbească.

— Şi nu-ţi face griji, Pete. Nu-i voi cere detalii despre asta. El se strădui să schiţeze un zâmbet.

— Nu eşti genul de femeie curioasă?

— Sunt genul de femeie foarte curioasă, recunoscu ea. Dar îţi promit că nu voi încerca să scot de la Mitch restul poveştii.

— Eşti o femeie neobişnuită, Tiffany.

— Mulţumesc, spuse ea zâmbindu-i din nou după ce se ridică în picioare şi îşi luă poşeta dintr-unul dintre sertarele biroului, simţind un brusc sentiment de vină. Ba chiar era curioasă. Punea cap la cap frânturi de informaţii cu viteza unui computer, şi încerca să găsească nişte metode de a completa restul poveştii.

— Acea remarcă, în orice caz, a sunat cam misogin, îl tachină ea, sperând că Pete nu era capabil să citească ce gândea ea. Precum

înţelegeau soţia şi fratele său.

Şi nu-i putea citi gândurile, zâmbetul lui lărgindu-se.

— Cred că ai dreptate. Deci, acum că a vorbit gura fără mine şi am reuşit să te supăr, ar fi mai bine să plec.

Se întoarse şi plecă, dar veni înapoi după câteva secunde, băgând capul pe uşă şi spunând încet:

— Dar tot eşti o femeie neobişnuită. Şi cred că fratele meu este destul de deştept încât să o ştie şi el.

Cu toate că râse, Tiffany era mai nelămurită ca niciodată în privinţa lui Mitch. Dacă el era într-adevăr atât de diferit cu ea precum spusese Pete, de ce nu o considera destul de neobişnuită sau destul de specială, pentru a avea încredere în ea? Era ea oare încă o simplă cucerire, mai interesantă decât celelalte doar pentru că era greu de abordat?

Amintirea răspunsului ei emoţionat şi necontrolat la simpla lui atingere făcu această teorie să dispară foarte repede. Nu ea era cea greu de abordat.

Probabil că cea mai simplă explicaţie era cea corectă. El era tipul de cuceritor ocazional. Contrar genului de turist sociabil cu care Tiffany era obişnuită în Hawaii, el nu se simţea bine vorbind despre sine.

Tiffany se încheie la haină, îşi trase mănuşile în mâini, şi părăsi biroul, dorindu-şi să nu-i fi făcut lui Pete acea promisiune pripită de a nu-i cere detalii lui Mitch.

— Cindy, voi lipsi câteva ore, spuse ea trecând pe lângă biroul secretarei.

Cum Cindy nu răspunse, Tiffany se uită înapoi la ea. Fata se uita în gol, pierdută.

— Nu te ambala prea tare gândindu-te la cei doi superbi bărbaţi Canfield, spuse Tiffany cu un zâmbet prefăcut decepţionat. Cel mare are o căsnicie fericită.

Cindy zâmbi plină de speranţă.

— Şi cel mai tânăr?

— Este deja ocupat, răspunse Tiffany cu hotărâre.

— Fir-ar să fie! spuse Cindy oftând. Cei buni sunt întotdeauna luaţi.

Tiffany plecă repede, cu greu venindu-i să creadă ceea ce făcuse – şi întrebându-se ce-ar crede Mitch dacă ar şti că ea şi-l adjudecase.

Capitolul 10

În momentul când Mitch vira cu jeep-ul său pe o stradă la câteva blocuri de locul unde îi spusese el că locuieşte, Tiffany ardea de o curiozitate frustrantă.

Ei poftim, gândea ea filosofic. Când era cu Mitch totdeauna ardea de ceva frustrant. În acel moment ardea şi de furie.

Făcea ea socoteala: un accident la schi care îl făcuse pe Mitch să aibă nevoie de un fizioterapeut; un moment pierdut pentru a-şi câştiga faimă şi avere; o logodnică ce îl părăsise exact când avea mai multă nevoie de ea.

Acestea erau exact gândurile care o înfuriau pe Tiffany şi-i răscoleau mintea de aşa manieră încât să nu fie în stare să se adune. Continua să se

cantoneze cu gândul la acea nenorocită de logodnică, dorindu-şi să se poată întoarce înapoi în timp şi să-i bage minţile-n cap tâmpitei ăleia. Nu putea înţelege cum poate fi cineva lipsit de inimă. Cum poate cineva renunţa la un bărbat ca Mitch care a fost cu ea atât de bun încât să-i ceară să se căsătorească cu el; asta nu putea ea să înţeleagă!

Nici nu era de mirare că el se transforma într-un playboy cu înclinaţii spre western.

Tiffany a trebuit să-şi ţină gura în mod repetat pentru a nu-şi încălca promisiunea făcută lui Pete. Ea fu bucuroasă când Mitch trase maşina pe o alee lungă şi opri.

— Iată noul tău cămin, departe de casă, zise el cu mândrie nedisimulată. În afară de cazul când, desigur, te hotărăşti să te comporţi cum nu trebuie şi să refuzi un prieten la nevoie.

Tiffany zâmbi. Declaraţia lui Mitch era făcută să sune ca şi când ea îi făcea cuiva o favoare.

De afară aceasta arăta ca o construcţie obişnuită cu două etaje, ridicată mult în interiorul proprietăţii şi în mijlocul unui număr suficient de arbori pentru a li se spune pădurice. Priveliştea era atrăgătoare chiar şi în miezul iernii, dar Tiffany putea ghici ramurile golaşe abia vizibile din stradă.

Imediat ce intrară amândoi în casă, Tiffany înţelese de ce Pete o sfătuise să pună mâna pe ea. Aceasta părea să fi fost demolată în interior şi complet reproiectată pentru a căpăta un aspect mai aerisit, mai luminos.

— Ei, băieţi, iat-o, a sosit! strigă Mitch în

timp ce o ajută pe Tiffany să-şi scoată haina.

Tiffany privi în jurul ei fremătând.

— Plantele, zise Mitch, răspunzând privirii ei întrebătoare. Mă gândeam c-ar fi mai bine să le spun că a sosit ajutorul în caz că una dintre ele ar avea de gând să moară şi are nevoie doar de-o rază de speranţă ca să poată s-o mai ducă puţin.

Scuturând din cap şi râzând, Tiffany îşi lăsă privirea să treacă pe lângă el către grupul de plante care formau o despărţitură între holişorul de intrare şi camera de zi.

— Sfinte Sisoe, n-ai glumit! comentă ea.

— Sărmana de tine, şopti ea melodios în timp ce ridica o tulpină care îşi pierduse prospeţimea şi rupse câteva frunzuliţe veştejite.

— Nu-ţi face griji, frumoaso, ştiu eu ce trebuie să fac pentru ca să te simţi mai bine. O să am eu grijă de tine.

— Aha, deci aşa trebuie să vorbeşti cu ele? zise Mitch, vocea lui vibrând de bucurie abia stăpânită. Bănuiesc că am greşit total până acum.

— Dar tu cum făceai? întrebă Tiffany aplecându-se asupra unei plante căţărătoare care se ofilea din lipsă de aer. Le dădeai ordine să se menţină în formă?

— Câtuşi de puţin, protestă el pe un ton jignit. M-am purtat foarte prietenos. Le spuneam scorurile la meciuri, le dădeam prognoza meteo şi chestii de felul ăsta.

Tiffany îi aruncă o privire plină de compătimire.

— Eşti trăsnit. Chiar nebun.

— Recunosc că mi-a lipsit un schi de la

pereche de curând, zise el vesel. Asta îmi aduce aminte că mi-am permis să-ţi înlocuiesc echipamentul cu unul de închiriat, decent, când m-am învârtit prin magazine. Cred că o să observi o diferenţă mare când o să facem o coborâre în după-amiaza asta.

Ea se întoarse brusc şi se holbă la el.

— Ce-ai zis?

— Am zis că mi-am permis să…

— Te-am auzit, dar pur şi simplu nu-mi vine să cred. Cum adică mi-ai înlocuit schiurile? Ce-ai făcut cu ele?

— Le-am dat la un dogar care face butoaie, în caz că le poate folosi ca doage de calitatea a treia, răspunse Mitch cu aplombul său obişnuit în timp ce-şi scotea jacheta şi o agăţa în cuier. Tipul care ţi le-a vândut te-a citit, iubito. Sunt ciupite şi uzate şi pe deasupra mult prea lungi pentru tine. Chiar şi beţele sunt de la recuperări. Şi înainte de a-ncepe să-mi spui că sunt arogant, ţine-ţi frumoasa ta guriţă câteva clipe şi lasă-mă să sfârşesc. În primul rând banii de închiriere sunt din partea casei. În al doilea rând, refuz să-ţi permit să rişti o gleznă ruptă. Sunt tare bucuros că ne aflăm pe un teren plat, că altfel ai fi putut-o lua la vale de pe un deal schiind cu un echipament la fel de prăpădit, fără a mai pune la socoteală hotărârea ta încăpăţânată mai mare decât simţul măsurii. El îşi coborî privirea la picioarele ei. Ai nevoie de ajutor la bocancii ăia?

— Nu, mulţumesc, zise Tiffany ţâfnoasă. Începu să şi-i scoată singură, ţinând călcâiul unuia cu vârful celuilalt. Ce am eu nevoie, zise ea după

ce-şi scoase primul bocanc şi se apucase să şi-l scoată şi pe-al doilea, este să găsesc un mijloc să scap de tine, pentru că nici nu vreau, nici nu am nevoie de... de... în graba sa îşi pierdu echilibrul cu piciorul pe jumătate ridicat şi bocancul pe jumătate scos. Bătând aerul cu braţele întinse lateral ca un echilibrist pe sârmă se luptă să-şi recapete echilibrul, dar în zadar. O luă la vale într-o parte. Noroc că Mitch era acolo ca s-o prindă strecurându-i un braţ pe după mijloc şi trăgând-o spre el în timp ce îi scotea cu cealaltă mână şi al doilea bocanc.

— Ce ziceai? întrebă el coborându-şi privirea asupra ei cu un amestec de satisfacţie şi amuzament care o scotea din minţi.

Împresurată de braţele lui puternice care îi confereau un sentiment de securitate, Tiffany îşi dădu pe spate capul şi încercă să-l fixeze cu privirea, dar sfârşi prin a izbucni în râs. Bărbatul acela era irezistibil. Era gata să-şi uite toate preceptele chiar din ziua în care îl cunoscuse. El îi demola pur şi simplu toate barierele de apărare, indiferent cât de migălos şi le construise şi reconstruise.

— Pari a fi întotdeauna prin preajmă pentru a mă prinde ori de câte ori sunt gata să cad, sau să mă readuci la culcare după ce mi-a sărit somnul, sau să mă salvezi dintr-o cine ştie ce altă nebunie, zise ea cu un zâmbet plin de tristeţe. Să ştii că nu sunt aşa. Nu sunt neîndemânatică, de regulă, sunt repezită sau chiar adormită în momentele cele mai nepotrivite. Aproape că nu mă recunosc nici eu de câtăva vreme.

Zâmbetul amuzat al lui Mitch dispăru, iar braţele sale se strânseră şi mai tare în jurul mijlocului ei.

— Crede-mă, cunosc acest sentiment, zise el încet.

Respiraţia ei parcă se opri în piept. Buzele i se despărţiră instinctiv, iar toată fiinţa ei se contopi cu a lui.

— Mitch, murmură ea conştientă totuşi că se aflau singuri şi nu într-o cameră de hotel. Puteau face dragoste nestingheriţi. Şi ea dorea asta. Dumnezeule, dorea atât de mult să facă dragoste cu omul acesta încât nu se putea gândi la nimic altceva.

— Mitch, vreau…

El îşi drese vocea şi îşi încleştă degetele în jurul încheieturilor mâinilor ei, ridicându-le de pe pieptul lui şi eliberându-le în timp ce se îndepărta de ea.

— Hai să-ţi arăt casa acum, zise el cu o voce puţin aspră, dar cu un ton categoric.

În clipa aceea ar fi aruncat cu un bocanc în el, dar se stăpâni bravând cât fu ea în stare şi se prelinse demnă pe lângă el către camera de zi ca şi când abia aştepta să o vadă.

Se opri în mijlocul camerei, cu privirea măturând covorul gros de culoare gri perlat şi mobila cu tapiţerie fină. Picturile de pe pereţi erau originale ale unor artişti foarte buni, la fel cum erau şi câteva sculpturi interesante de deasupra şemineului.

— Drăguţ, murmură ea auzindu-l pe Mitch că intră în încăpere în spatele ei.

Ea se întoarse cu braţele încrucişate şi îi trimise o privire plină de îndoială.

— Eşti sigur că domnul Kozak doreşte ca o străină să locuiască în casa lui? Are câteva lucruri foarte frumoase aici. De ce le-ar încredinţa el unei persoane pe care n-a cunoscut-o niciodată?

— John are cuvântul meu că vei avea grijă de casă. Şi în afară de asta, tot ce se află aici este asigurat. Şi poţi să-ţi dai şi tu seama că eşti binevenită. Plantele deja s-au înviorat. Mitch se îndreptă spre uşa din capătul celălalt al camerei. Haide, te-ajut să faci turul casei.

Tiffany îl urmă făcând remarci de apreciere în timp ce viziona acest cămin de o eleganţă discretă. Dar sămânţa unei suspiciuni neplăcute deja încolţise în mintea ei. De ce n-a vrut Mitch să facă dragoste cu ea? Era el într-adevăr un Don Juan periculos? Era oare tipul de bărbat care nu era satisfăcut până când nu cucerea întreaga fiinţă şi sufletul unei femei, care trebuia să se asigure că aceasta nu îl va uita niciodată după ce o va părăsi?

Nu putea să accepte ideea. Mitch nu putea fi aşa, gândea ea. Mitch era prea integru pentru a avea nevoie să-şi afirme propriul simţ al valorii sale distrugând o altă fiinţă.

Dar mai căzuse o dată într-o astfel de capcană, îşi spuse ea. Ar fi înţelept să se gândească la posibilitatea ca acest lucru să se întâmple din nou.

— Este o casă minunată, spuse ea puţin crispată. Aş dori să locuiesc aici. Acum hai să discutăm despre chirie.

*

Discuţia asupra chiriei s-a desfăşurat la un prânz cu piroşti cu salată într-un mic restaurant ucrainean. Mitch pretindea că prietenul său era fericit să aibă pe cineva care să-i îngrijească plantele şi n-ar accepta niciun bănuţ, în timp ce Tiffany refuză categoric să se mute dacă nu plătea cât de puţin. Nici nu încăpea în discuţie. Nu voia să se simtă mai obligată decât era deja.

Până la urmă ajunseră la un compromis. Putea să plătească apa şi căldura consumate cât locuia acolo.

*

Mitch o sună pe Tiffany cu puţin înainte de ora patru pentru a-i spune că întârzie şi să se scuze că nu va putea să o ia la schi până la urmă. Spre surprinderea lui, ea nu era acolo.

— Domnişoara Greer a ieşit puţin, răspunse secretara cu o voce tremurată. Pot să vă ajut cu ceva, domnule Canfield?

Mitch se încruntă cu receptorul în mână. Vocea tinerei părea a se auzi de la mare distanţă.

— Poate îi transmiteţi un mesaj domnişoarei Greer, zise el cu un timbru exagerat de oficial. Vă rog să-i comunicaţi că sunt reţinut pentru a studia o nouă linie de articole de sport, dar voi termina în jurul orei şase. O să iau legătura cu ea pe la ora aceea.

Imediat ce sosi acasă la ora şase îi telefonă lui Tiffany la casa Kozak. Zâmbi când auzi vocea ei răspunzând, dar zâmbetul i se stinse când simţi o ezitare necaracteristică în tonul vocii ei şi se încruntă când închise telefonul. Se scuzase că a

întârziat, în special pentru că îi fusese imposibil să schieze fără el şi se părea că nu fusese afectată prea mult că ratase ieşirea.

— Oricum sunt prea obosită, spusese ea. Am forţat prea mult nota pe toate fronturile în ultima vreme. Poate că m-a ajuns şi pe mine. Am tot ce-mi trebuie pentru a-mi face un sandviş, aşa că o să mănânc şi apoi mă arunc direct în pat.

E-n regulă, se gândi Mitch. Probabil că chiar avea nevoie de o noapte liniştită. Sau poate că acesta a fost un fel al ei de a-i spune că forţează nota. Dar Tiffany? Pe dracu'! Ea a ieşit la rampă direct cu „Păstrează distanţa!" sau ceva de genul ăsta.

Ceva legat de ea continua să-l contrarieze. Ea îi mulţumise prea frumos că a ajutat-o să facă rost de casă. Ridicase din nou problema chiriei spunând că s-ar simţi mai bine dacă ar putea să păstreze totul în limitele unor relaţii de afaceri.

Relaţii de afaceri. Gândea asta în timp ce scotocea prin frigider după ceva de mâncare pe care s-o încălzească în cuptorul cu microunde. Nu trecuseră el şi Tiffany de mult timp de etapa asta?

Descoperi ceva cu macaroane pentru cină şi îşi petrecu seara în faţa televizorului uitându-se la reclame care nici măcar nu erau reuşite.

*

* * *

De-abia în după-amiaza următoare când o sună pe Tiffany la birou ca s-o invite la o partidă de schi şi să ia cina împreună, stomacul lui se răzvrăti.

Se întâmplase însă ca ea să fi promis unor

colege de la birou să meargă cu ele la un spectacol de balet şi nu şi-a găsit timp nici măcar pentru o oră să meargă la schi. Foarte bine, îşi spuse el. Avea şi ea dreptul la viaţa ei particulară. Şi sunase destul de sincer regretul de a-i fi refuzat invitaţia.

Însă el simţi că ea se retrage, distanţându-se de el, şi nu înţelegea de ce.

El începu să-şi pună întrebări. Nu ştia nici cât timp va sta Tiffany în Winnipeg. Într-o cursă contra-cronometru, nu cumva alerga el într-o direcţie greşită? Era el cumva prea precaut în încercarea de a-i câştiga inima fără a o lega de el imediat prin relaţii intime?

El fusese conştient tot timpul de marea ei prudenţă, era provocată probabil de mariajul nefericit al părinţilor ei şi confirmat, cu siguranţă, de vreun nenorocit care abuzase de încrederea ei. I-ar lua răbdare şi timp ca să depăşească aceste temeri. Răbdarea era punctul lui forte de când învăţase cât de mult ar putea costa nerăbdarea. Dar fie că avea, fie că nu avea suficient timp, părea să fie un drum prea lung.

Şi acum, din motive care îi scăpau, Tiffany se îndepărta de el.

În seara aceea, în timp ce se străduia să bage în el un hamburger care n-avea niciun gust, stând la masa din bucătărie, se hotărî. Nu avea talent la jocuri de-a ghicitul. Avea de gând să aibă o explicaţie cu Tiffany a doua zi dimineaţa. Se va duce la ea, într-un fel sau altul.

Dintr-odată se simţi mai bine. Să aştepte ce dorea nu era genul lui. El prefera lupta. Şi dacă

lupta cu Tiffany însemna să o care în braţe şi să o ţină acolo până când obţinea nişte răspunsuri, cu atât mai bine.

De fapt ar putea s-o ţină acolo şi după ce obţinea răspunsurile.

*

* * *

Era aproape de miezul nopţii când Tiffany s-a întors acasă după spectacol. Ieşise pentru a evita să mai stea singură. Dacă stătea singură însemna să-i rămână gândurile la Mitch, întrebându-se dacă era proastă sau o laşă. Nu. Fiind sigură că este o laşă. Nu-i plăcea prea mult poziţia ei în acel moment, dar îşi protejase inima, din câte îşi aducea aminte, chiar împotriva propriilor ei părinţi. Nu era un obicei uşor de lepădat. În singurul caz când îşi coborâse garda, fusese lovită prosteşte. Făcuse cea mai proastă alegere în privinţa omului în care se încrezuse.

Ea considera că încrederea este, totuşi, un lucru ca oricare altul. Îi trebuise ceva exerciţiu să facă alegerea corectă.

Se gândea să-l sune pe Mitch, chiar şi pentru a fi cinstită cu el şi să-i spună de ce fusese din cale-afară de timidă. Nu-i datora ea o explicaţie ca lumea? Nu-şi datora asta şi ei însăşi ca să se poată lupta cu memoria încăpăţânată a logodnicei lui? Nu era mai bine să rişte să piardă decât să nu lupte deloc?

Dimineaţa ea se hotărî. Îl va suna la prima oră.

Simţindu-se mai bine, totuşi puţin şocată la perspectiva asumării riscului emoţional când s-ar

fi simţit mult mai bine reţinându-se de la aceste riscuri, plăti taximetristul şi îşi căută cheile în timp ce urca aleea către uşa principală. Era o noapte friguroasă şi nu era suficient de gros îmbrăcată pe sub pardesiu. Pardesiul ei de culoarea narcisei, se gândea ea zâmbind. Mitch ar certa-o îngrozitor dacă ar şti că nu se îmbrăcase corespunzător.

Se încruntă când îşi dădu seama că uitase să aprindă lumina din faţa casei când plecase de-acasă.

În cele din urmă găsindu-şi cheile în fundul poşetei le scoase cu o mână tremurând de frig. Spre groaza ei, cheile îi scăpară din mână şi căzură în zăpada care se troienise în faţa treptelor din faţa uşii.

— Ah, nu, spuse ea încet cu un oftat. Acum chiar c-am încurcat-o! Se uită înapoi în stradă. Taxiul plecase. Trebuia să găsească cheile.

Ea încercă să stea pe aleea curăţată de zăpadă pipăind cu grijă în jurul ei unde credea că ar putea fi cheile, deşi nu le văzuse căzând. Nimic.

Nu avea de ales decât să părăsească aleea şi se întoarse prin zăpadă pentru a cerceta locul cu mai mare atenţie. Purta cizme înalte până la genunchi cu şosete groase în ele, dar în câteva secunde picioarele şi le simţea ca într-o carcasă de gheaţă, pielea necăptuşită a cizmelor lăsând frigul să pătrundă.

Încercând să nu intre în panică, cerceta zăpada din jurul copacilor, căutând o scobitură în albul zăpezii. Erau mai multe. Toate arătau ca şi când ar ascunde un set de chei, dar nu găsi decât

crăcuţe şi ţurţuri de gheaţă căzuţi din copaci.

După ce greblă cu degetele în zadar până când nu-şi mai simţi mâinile, Tiffany renunţă să mai caute şi se întoarse pe alee. Se uită în susul şi-n josul străzii. Nu era nici o singură lumină aprinsă la vreuna dintre case. Evident se afla într-un cartier în care locatarii se culcă devreme şi-apoi, nu cunoştea nici măcar un suflet. Anotimpul rece nu-i dăduse prilejul să lege vreo conversaţie peste gard cu vreun vecin.

Mitch, îi străfulgeră ei un gând. Mitch mai avea un set de chei. Şi locuia la câteva blocuri depărtare. El îi arătase casa în care locuia o dată când trecuseră cu maşina pe lângă ea în drum spre centru.

Tiffany mormăi. Numai la câteva blocuri depărtare? Deja îngheţa şi nu era sigură că ştie drumul. Dacă ar descoperi strada exactă şi, din fericire, el îi menţionase numele pe care ea şi-l reaminti, ar putea să recunoască şi Cherokee-ul roşu.

Doar dacă nu era în garaj.

Doar dacă era el acasă.

Doar dacă nu renunţase la ea şi-şi petrecea noaptea cu o femeie care nu se apucase să-i închidă telefonul în nas.

O porni la drum, sperând ca mişcându-se suficient de repede să reuşească să se încălzească până când îi va descoperi casa lui Mitch, o cabină telefonică sau un taxi în trecere.

Capitolul 11

Mitch tocmai se dezbrăcase şi se pregătea de culcare când auzi bătaia fără vlagă în uşa

principală. Sunetul era atât de slab, încât nici nu l-ar fi luat în seamă dacă un al şaselea simţ al său nu i-ar fi dat de ştire.

Stomacul i se strânse, iar părul de pe ceafă i se zbârli. În mintea lui nu exista nicio îndoială în legătură cu cine era la uşă, cu toate că nu şi-ar fi putut da seama de unde ştia acest lucru.

Aruncând pe el un halat, alergă pe scări în jos, şi se grăbi să deschidă fără a se mai uita pe vizor.

— Dumnezeule! explodă el, trăgând-o pe Tiffany înăuntru. Împinse uşa închizând-o şi o înfăşură pe Tiffany în braţele sale.

— Mi-am pierdut cheile, spuse ea, cu o voce atât de stinsă, încât abia se putea auzi. Le-am pierdut în zăpadă.

Mitch înjură.

— Ar trebui să fiu împuşcat. De ce nu ţi-am dat un set de rezervă? E atât de uşor să le scapi şi atât de greu să le găseşti. Nu-mi vine să cred că am omis un lucru atât de elementar.

— Aş fi putut şi eu să-mi fac un set de rezervă, dar nu am avut timp pentru asta, protestă ea în timp ce se băga în el, căutându-i căldura. Şi în plus, nu mi-ar fi atât de frig dacă ţi-aş fi urmat sfatul şi mi-aş fi cumpărat o haină mai bună şi nişte cizme de piele. Toată nenorocirea e din vina mea. Iar tu eşti aici pentru a mă salva din nou. Nu eram sigură că vei fi, dar întotdeauna eşti.

Mitch îşi strânse mai tare braţele în jurul trupului ei tremurând şi fragil, condamnându-se încă pe sine. Ar fi trebuit să-i cumpere o haină, chiar şi atunci când era prea încăpăţânată să-şi

cumpere singură. Ar fi trebuit să petreacă mai mult timp cu ea expunându-i lucrurile care s-ar putea întâmpla. S-ar fi putut asigura că ea avea un set de chei de rezervă.

Dar singurul lucru care conta acum era să o încălzească pe Tiffany. Ea era cuibărită şi îşi împingea corpul într-al lui atât de aproape, încât practic intrase în halatul lui. În mod uimitor, el abia simţi răceala. Corpul său părea concentrat să-şi ridice propria temperatură pentru a furniza căldură corpului ei.

Cu toate acestea, ce avea ea nevoie de fapt era mai mult decât o strângere în braţe. Ridicând-o în braţe, o duse sus în baie, unde o lăsă jos cu blândeţe lângă cada mare.

— Cel mai rapid mod de a te face să-ţi revii este în cadă, spuse el în timp ce ea se cuibărea cu disperare în braţele lui, nedorind să se despartă de el nici măcar pentru a-l lăsa să deschidă robinetele sau să întindă mâna pentru a aprinde radiatorul.

— Vom începe cu apă uşor călduţă şi o vom încălzi pe parcurs, spuse el reuşind într-un fel să dea drumul la apă în timp ce o ţinea pe ea.

O ţinu în braţe câteva momente.

— Iubito, trebuie să-ţi scoatem hainele, spuse el în cele din urmă. Începând cu cizmele.

— Cizme tâmpite, spuse ea printre dinţii clănţănindu-i în timp ce îl lăsă s-o aşeze pe un mic taburet de lângă cadă şi să-i scoată cizmele înţepenite. Nu. Tâmpita de mine. Nu mi-a fost niciodată frig în ghetele Sorels şi nici în alte lucruri pe care mi le-ai ales tu. Numai în hăinuţele

mele sofisticate, iar tu m-ai prevenit de o mie de ori că nu erau destul de călduroase. Deodată, lacrimi apăruseră în ochii ei.

— De ce nu te-am ascultat, când mi-ai dovedit de zeci de ori că tu ştiai despre ce vorbeşti?

Punându-i deoparte cizmele şi ridicând-o pe Tiffany în picioare, buzele lui Mitch se strânseră ca să nu zâmbească. Ea se va urî dimineaţa pentru toată această autoincriminare şi autocritică.

— Poate că nu am fost destul de diplomat, sugeră el ca învingător generos, străduindu-se să-i scoată haina în timp ce ea se lupta să se târască înapoi în halatul lui.

Tiffany îşi frecă nasul rece de locul acela păros şi cald din mijlocul pieptului lui.

— N-ai fost diplomat deloc. Dar asta nu-i o scuză. Ar fi trebuit să-ţi urmez fiecare sfat pe care ai încercat vreodată să mi-l dai.

El nu putu să-şi reţină un chicot înfundat.

— Ei bine, iubito, vei avea o grămadă de timp să te revanşezi, pentru că ai fost atât de dificilă. Sunt sigur că îţi voi da tot felul de sfaturi şi în viitor, şi poţi recupera tot ce n-ai făcut în trecut urmându-le fără niciun fel de comentariu.

De vreme ce Tiffany era sigură că va face orice îi va spune Mitch doar ca el să o ţină în continuare în siguranţă în braţele sale şi s-o încălzească cu dogoarea care îi radia prin fiecare por, ea dădu din cap în semn afirmativ.

— Fără niciun fel de comentariu, repetă ea.

După toate dăţile când Mitch îi încheiase şi îi descheiase nasturii la haine, îi ridicase şi-i desfăcuse fermoarul de la jachetă, o îmbrăcase cu

mai multe pulovere şi îi aşezase eşarfe în jurul gâtului, lui Tiffany i se părea ceva absolut normal ca ea să coopereze în timp ce el o dezbrăca. De fapt, părea ceva foarte plăcut. Extraordinar. Ea nu plănuise această situaţie în mod intenţionat, dar dacă se gândea mai bine, se poate ca ea să fi încercat. A îngheţa pe jumătate era un preţ de nimic pe care îl plătea pentru această desfătare.

Ea îl ajută un pic la scoaterea hainelor ei, dar Mitch se descurca atât de bine, încât nu avu nevoie de prea multă îndrumare. Era liberă să-şi încălzească mâinile pe pieptul lui şi să-şi atingă de el fiecare centimetru nou-descoperit de piele.

— Cel puţin purtai dresuri rezonabil de groase, spuse el în timp ce i le scotea uşor.

Tiffany ridică un picior şi atinse uşor degetele dezgolite de partea interioară a gambei lui.

— Doar pentru că ciorapii-dres maţi sunt la modă, recunoscu ea, ridicând şi celălalt picior, încălzindu-şi-l în acelaşi fel. Am fost o proastă încăpăţânată.

Mitch începea să răspundă la încercările disperate ale lui Tiffany de a-şi încălzi diferitele părţi ale corpului.

— Să văd dacă găsesc cămaşa din cânepă şi nişte cenuşă să-ţi pui în cap, mormăi el în timp ce-i desfăcea sutienul şi îi dădea jos bretelele de pe umeri şi le cobora pe braţe.

Tiffany îşi lăsă uşor capul pe spate şi se încruntă în sus la el.

— Ce să găseşti?

— Nimic.

Îi azvârli sutienul deoparte şi se luptă să

păstreze un oarecare nivel de obiectivitate clinică, chiar şi atunci când Tiffany se înmuiase în braţele lui. El ştia că frigul era cel care-i întărise sfârcurile, dar nu se putea abţine să nu se gândească la un mod plăcut de a-i încălzi.

Înghiţind greu, îi agăţă cu degetele mari bridele de la chiloţi, inspiră adânc şi îi trase în jos.

Complet goală, ea era mult deasupra viselor lui, sânii ei erau tari şi fermi, talia delicată îngustându-se armonios până la şold.

Pielea ei era moale şi fină, de culoarea piersicii aurii, vârfurile sânilor erau de acelaşi roz ca buzele ei.

Gura lui Mitch tânjea să guste dulceaţa ei, dar lăsându-şi mâinile să alunece lin pe spatele ei lung, graţios şi pe rotunjimea blândă a şezutului ei, simţi cât de frig îi era încă. Halatul său era desfăcut aşa că îl înfăşură în jurul ei, sprijinind-o de el până ce cada se umplu.

Când în cele din urmă fu destulă apă pentru a intra în ea, Mitch închise robinetele şi învârti un buton pentru a activa jeturile de aer. Tiffany îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi se mişca odată cu el de parcă ar fi fost împreunaţi în vreun straniu dans intim.

Nu vedea decât o singură soluţie. Ridicând-o din nou în braţele sale, păşi atent în cada adâncă şi se lăsă împreună cu ea în vârtejurile plăcute ale apei, legănând-o în braţele sale.

— E atât de bine, murmură ea, atingând uşor cu buzele gropiţa lui de la gât. Toate casele din Winnipeg au jacuzzi?

Mitch râse încetişor.

— Bineînţeles. Iar sub zăpadă, toate străzile sunt pavate cu aur.

— Cât mă bucur! spuse ea oftând. Am crezut că sub ea există doar un alt strat de zăpadă.

Relaxându-se lângă el, închise ochii, iar genele ei lungi atinseră pielea lui precum un sărut dulce, precum fructul dorit. Mitch avea nevoie de fiecare picătură de control de sine doar pentru a o ţine în braţe, când întregul lui corp cerea cu mult mai mult. Dacă eu câteva săptămâni în urmă cineva i-ar fi spus că va ţine atât de mult la o femeie încât şi-ar aduna toate rezervele de autodisciplină pentru a rezista tentaţiei de a o avea, ar fi considerat această idee ca fiind complet ridicolă.

Şi totuşi, iată-l. Cuibărind-o pe scumpa lui Tiffany în poala sa, mângâindu-i braţul, savurându-i parfumul feminin care-i răsfăţa simţurile, picurându-i apă pe umeri şi pe unduirea sânilor, şi recitând în gând tabla înmulţirii.

Când apa se răci, trebui să se încordeze pentru a se întinde să mai dea drumul la apă caldă. Regreta fiecare dată când trebuia s-o deranjeze pe Tiffany.

— Scuze, spuse el a treia oară când trebui să încălzească apa, când aceasta nu era destul de fierbinte pentru a ieşi aburi din ea.

Ea îşi lăsă uşor capul pe spate pentru a-i zâmbi pe jumătate adormită.

— Să nu-ţi pară rău. Este foarte plăcută. Şi ţine figura. M-am încălzit din cap până-n picioare.

— Bine. Vom mai sta un timp, apoi te pregătim de culcare. Tiffany îi zâmbi din nou, apoi

îşi apăsă uşor capul pe curbura gâtului. Un moment mai târziu, ea începu să-l sărute uşor pe gât şi pe umeri şi pe piept, iar degetele îi alunecau de-a lungul coapsei lui.

Mitch îşi ţinu respiraţia. Reuşi totuşi să spună cu seninătate.

— Sunt cumva, din întâmplare, sedus?

— Nu ştiu, răspunse Tiffany, lingându-l încet, ca o pisicuţă, cu vârful limbii. Eşti sedus?

El răspunse lăsându-şi mâna să alunece peste şoldul ei, peste talie, până pe stomac, apoi pe sânul ei.

— Cred că încep să-mi dau seama, murmură el, muşcându-i uşor buza inferioară. Eşti în stare de orice pentru a mă atrage în pat.

Ştiind că el doar o necăjea, Tiffany râse şi îşi trecu mâinile peste cârlionţii de păr ud de pe pieptul lui, zgâriindu-l uşor cu unghiile.

— Situaţia devenise insuportabilă. A trebuit să iau măsuri drastice.

Limba ei o întâlni pe a lui şi dansară un timp. Apoi, cu încă un zâmbet care părea inocent şi provocator în acelaşi timp, ea îl întrebă:

— Mă vor ajuta cu ceva?

Mitch o privi fix, înregistrând pentru totdeauna, în memoria lui, la loc sigur, acest moment, apoi îi răspunse capturându-i gura într-un sărut prelung, înfometat, care era o promisiune erotică. Mâinile lui se mişcară peste corpul ei, modelându-i formele, învăţându-i contururile, ca şi cum ea ar fi fost o comoară nepreţuită care intrase în posesia lui prin vreun miracol inexplicabil.

— Mă vrei, şopti Tiffany în timp ce palma ei,

aşezată în mijlocul pieptului lui, îi simţi bătăile nebuneşti ale inimii. Mă vrei cu adevărat?

— Dumnezeule, Tiffany, spuse el cu vocea îngroşată de dorinţă.

El îi luă mâna într-a lui şi o mişcă în jos, până ce atinse dovada incontestabilă a dorinţei lui.

— Da, te vreau. Ţi-am spus cât de mult. Ai văzut şi ai simţit tot timpul cât de mult te vreau. Cu siguranţă nu ai avut niciodată îndoieli în legătură cu acest lucru.

În timp ce-i mângâia bărbăţia mătăsoasă şi rigidă, sânii ei se ridicară şi coborâră odată cu respiraţia ei frântă şi tremurătoare.

— Acum nu mai am nicio îndoială, Mitch. Nici măcar una. El îi mută mâinile în jurul gâtului lui, îi cuprinse talia cu braţele şi o ridică împreună cu el în timp ce păşea afară din cadă. Înfăşurând-o în propriul lui halat de baie, gros şi călduros, îi picură sărutări blânde pe faţă şi îi şopti uşor, mângâind-o:

— Într-o bună zi, iubita mea, voi face dragoste cu tine chiar în această cadă, şi sub duş, şi probabil sub masa din sufragerie. Peste tot şi oriunde putem fi singuri şi nestingheriţi. Dar în momentul acesta te vreau unde te-am vrut de la început. Nu într-o cameră de hotel, nu la fermă, nu în patul altui bărbat, chiar dacă, temporar, este al tău. Locul tău este în patul meu, Tiffany Greer, şi acolo eşti pe cale să ajungi.

El zâmbi şi îi dădu pe spate câteva şuviţe de păr căzute peste faţă.

— Ai de gând să te certi cu mine apropo de acest subiect?

Cu ochii scăpărând şi cu un zâmbet jucăuş pe buze, care era de fapt esenţa misterului feminin, Tiffany scutură încet din cap.

Pulsul lui Mitch o luă razna. Inima i se zbătea în piept, ameninţând să plesnească. Mâinile îi tremurau, iar corpul său îl îmboldea să se grăbească, să o ducă pe Tiffany în patul său şi să se scufunde în căldura ei umedă şi moale.

Totuşi, se forţă să continue încet, să prelungească, pe cât de mult posibil, această primă noapte de dragoste cu Tiffany.

O aşeză pe taburetul pe care-l mutase de lângă cadă în faţa unei oglinzi, şi începu să-i usuce părul.

Ea îl privi în oglindă un timp, urmărindu-i fiecare mişcare, de parcă ar fi fost hipnotizată. El să gândi să-şi lege un prosop în jurul mijlocului, dar îi plăcea felul în care ochii ei îngreunaţi de gene lungi şi dese îl devorau. Apoi ea se întoarse pentru a-l privi direct, iar privirea ei era atât de arzătoare, încât în comparaţie cu ea radiatorul era rece.

El terminase deja să-i usuce părul când ea începu să-l atingă, dar Mitch nu se grăbi să plece de lângă ea. Tiffany întinse mâna şi atinse cu degetele ambelor mâini pieptul lui viril acoperit de păr cârlionţat, apoi îşi lăsă mâinile să alunece făcând cercuri largi care se micşorară din ce în ce mai mult, iar în cele din urmă conturară aureolele maro din jurul sfârcurilor lui. Când ea apăsă uşor cu degetele mari sfârcurile lui tari, masculine, căldura trecu prin el precum firele de electricitate, conectate direct la centrul fiinţei

sale.

Puse cu grijă uscătorul jos şi îşi avântă degetele prin părul ei mătăsos, negru cu tente albastre, trăgând-o cu ezitare spre el, până ce buzele ei apăsară direct pe inima lui care bătea sălbatic. Vârful limbii ei îi mângâie pielea, iar mâinile ei îşi urmară încet calea în jos, către şolduri, în lateral, şi către încheieturile coapselor lui. Undeva în adâncul minţii sale, el îşi amintea că dorise să-şi păstreze controlul, să plănuiască în secret fiecare desfătare împărtăşită. Dar în loc să fie aşa, ea preluase frâiele. El trebuia să fie cel care-i provoca plăcere, dar acum ea era cea care îi oferea acest lucru. Doamne, şi câtă plăcere îi oferea! Buzele şi limba ei făceau minuni, iar mâinile ei erau la fel de uşoare şi de răscolitoare de senzaţii precum fâlfâitul de aripi ale unei păsări colibri.

— Eşti atât de frumos, şopti ea, iar răsuflarea ei caldă îi răsfăţa pielea. E atât de bine să te pot atinge în felul acesta. Şi să te gust…

Un geamăt gros se rupse din gâtul lui Mitch. Ea îl adusese pe marginea prăpastiei, şi trebuia s-o oprească înainte ca el să treacă. Lăsându-şi mâinile pe umerii ei, o ridică un pic şi o strânse în braţe, îşi coborî buzele spre ale ei, şi îi asaltă gura într-un sărut sălbatic, devastator.

Câteva secunde mai târziu, ea era din nou goală, cu halatul căzut la picioare. Braţele ei erau în jurul gâtului lui, iar corpul mulat după al lui.

— Îmi place atât de mult să te simt, şopti el, iar mâinile lui alunecau de-a lungul coloanei ei, spre bază, apoi se opriră pentru a-i cuprinde

şezutul.

— Îmi doream de atâta timp să te am aşa lipită de mine, iubito. Se întâmplă oare cu adevărat?

— Cred că da. Şi s-ar fi putut întâmpla mai de mult, se încruntă ea cu dragoste în timp ce-l muşca uşor de buza inferioară. De ce nu s-a întâmplat, Mitch? De ce ai fugit de lângă mine când ştiai cât de mult te doream?

— Cred că aveam un motiv întemeiat, răspunse el, iar degetele lui strânseră carnea ei fină.

Trase tare partea de jos a corpului ei într-al său, pentru a alunga orice posibilă întrebare, cum ar fi dacă intenţiona să plece de lângă ea şi de această dată.

— Dar oricât aş încerca, iubito, nu mi-l pot aminti acum.

Ea îşi mişcă şoldurile în cercuri ameţitoare, provocatoare, care aproape că îl proiectară în tavan.

— Nu ţi-l aminti, îi spuse ea. Nici măcar să nu încerci.

Abia îşi dădea seama că o luase în braţe şi că o dusese în dormitor, dar deodată se aflau acolo, şi o lăsă uşor pe saltea, iar trupul său era întins complet peste al ei.

Fiecare fibră a fiinţei lui urla să se elibereze, dar hotărârea lui era mai puternică decât nevoia. O săruta pe faţă, pe gât, pe umeri, de-a lungul părţilor interioare a braţelor până la vârful degetelor. Limba lui îi dezmierda palmele, încheietura unde pulsul se zbătea cu putere,

partea interioară a coatelor. Buzele şi limba lui arătau o atenţie neobosită sânilor ei, înainte de a se muta spre plex şi spre stomacul ei.

— Nu mai suport! ţipă Tiffany. Mitch, te rog, nu mai pot aştepta...

— Ba poţi, spuse el cu blândeţe. Ai răbdare, dragostea mea. Ea simţea cum ia foc. Fiecare particulă, fiecare celulă era în flăcări în timp ce Mitch se ridică lângă ea, o luă în braţele sale şi o strânse lângă el, capturându-i buzele într-un sărut ucigător de tandru. Mâna sa liberă se mişca pe corpul ei, abia atingându-i pielea. Obţinând totuşi şocuri de pură energie senzuală în fiecare nerv. Atinse locul care constituia centrul exploziv al dorinţei ei, şi întâmpină ţipetele ei cu împunsături adânci ale limbii în dulceaţa gurii ei. Când degetele lui începură să exploreze secretele ei cele mai intime, simţi petalele feminităţii ei desfăcându-se precum un boboc al unei flori deschizându-se spre soare.

— Mitch, gâfâi ea. Dumnezeule, Mitch, acum, te rog acum...

— Da. Da, iubito. Da. Acum.

Se mută peste ea şi uşor, uşor intră în căldura ei şi îi acoperi gura cu a lui. Gura ei se înmuie. Strânsoarea ei îi eliberă umerii şi îşi puse braţul în jurul gâtului lui. Trupul ei părea să se topească, ademenindu-l cu dulceaţa ei, invitându-l în moliciunea ei irezistibilă.

Predarea ei îl cuceri. Gemând, el intră adânc în ea. Începură să se mişte într-un ritm alert, plutind pe valuri unduitoare care deveneau din ce în ce mai puternice.

— Mitch? şopti Tiffany, cuprinsă de o senzaţie care ei îi era străină şi care o făcea să tresară, un sentiment straniu de a nu şti unde s-a terminat şi unde a început el.

— Mitch, ţine-mă în braţe! ţipă ea, de parcă s-ar fi sfărâmat dacă el nu era acolo pentru a o ţine.

El îşi strecură ambele braţe sub ea şi o strivi de el.

— Te ţin, iubito. Nu-ţi voi da drumul.

Dintr-odată pământul se opri. Timpul se opri. Tiffany simţi o coloană de căldură explozivă şi intensă ridicându-se în ea. Se uită în sus la Mitch, transformându-i ochii într-un punct fix din universul care începea să se rotească scăpat de sub control.

— Lasă să se întâmple, spuse el. Nu te împotrivi, dragostea mea. Ochii lui se umbriră. Fiecare muşchi din corpul său era încordat. Mâinile îi alunecară în jos pentru a-i cuprinde şezutul şi o ridică spre el, în timp ce respiraţia lui se transformă într-un gâfâit sălbatic.

Brusc, o mie de senzaţii se prelinseră peste Tiffany, iar căldura dinăuntrul ei erupse ca un gheizer debordant. Mitch pulsa sălbatic în ea, cu ţipete de triumf masculin primitiv care se amestecau cu propriile ei vaiete ascuţite, neînfrânate.

Cu Tiffany cuibărită la îndoitura braţului său, cu păturile strânse aproape de ea pentru a-i fi destul de cald, Mitch zâmbi mulţumit.

— Acum îmi amintesc de ce am vrut să aştept până era momentul potrivit să facem dragoste, spuse el încet.

— Mmm? răspunse Tiffany, apăsându-şi buzele pe umărul lui.

— Din fericire, spuse el surâzând, noaptea asta era momentul perfect.

Ea abia oftă şi se întoarse un pic pe o parte, punându-şi un braţ în jurul mijlocului lui şi un picior peste coapsele lui.

— Nu voiam – şi nu vreau – să avem o aventură, continuă el, mângâindu-i absent umărul. Vreau să spun, doar o aventură.

Îi dădu un sărut uşor pe creştetul capului, trase tare aer în piept şi îşi umplu nările cu parfumul ei dulce feminin, apoi continuă cu hotărâre.

— Ştiu că există probleme între noi care ar trebui puse la punct, întrebări pe care amândoi vrem să le punem, compromisuri la care trebuie să ajungem. Dar principalul s-a realizat. Suntem făcuţi unul pentru celălalt. Eşti a mea, iubito. Numai a mea. Chiar dacă înţelegi pe deplin sau nu, acum eşti a mea, la fel cum eu sunt al tău – şi probabil că a fost aşa din prima zi, la aeroport.

El zâmbi din nou şi o cuibări mai aproape de el, bucuros că ea nu protesta.

— Şi pe legea mea, adăugă el de vreme ce părea a se bucura de atâta atenţie din partea ei, orice alte idei ai mai avea în căpşor, intenţionez să te păstrez, orice ar fi.

Ea nu scoase un cuvânt.

O bănuială încolţi în mintea lui Mitch. Înclină capul într-o parte pentru a putea vedea faţa lui Tiffany.

Buzele ei erau curbate într-un zâmbet visător.

Ochii îi erau închişi, iar genele lungi şi negre aruncau umbre pe obrajii ei îmbujoraţi de dragoste. Respiraţia îi era profundă şi regulată.

Mitch surâse şi întinse mâna spre întrerupătorul de la capul patului. Se îndoia ca ea să fi auzit vreun cuvânt din ce îi spusese. Poate că era mai bine aşa.

Răbdare, îşi spuse el. Răbdarea era întotdeauna cheia.

Capitolul 12

— Crezi că e timpul să-mi spui ce s-a întâmplat după ce te-am lăsat acasă alaltăieri? întrebă Mitch calm în timp ce o ţinea pe Tiffany de cot pentru a o îndruma să intre într-un complex din centrul oraşului.

— Nu prea multe, răspunse Tiffany prefăcându-se nevinovată, şi încercând să evite răspunsul la întrebare, continuând în grabă. Am veşti din Honolulu. Se pare că directorul nostru executiv a fost ocupat cu alt proiect mare, dar va ajunge şi la decizia acestuia foarte curând. În ceea ce priveşte casă, ben-jamina domnului Kozak se simte mai bine, iar celelalte plante vor fi şi ele fericite foarte curând.

Scrutând lista de articole a magazinului, Mitch găsi ceea ce căuta.

— Haine pentru femei, etajul al treilea, spuse el, întorcându-se apoi spre Tiffany zâmbindu-i răbdător în timp ce o conducea spre scările rulante. Şi acum, iubito, lasă teatrul. Ştii exact ce te-am întrebat. Când te-am sunat acum două zile, totul era bine şi frumos între noi. Când te-am sunat în noaptea aceea, ai început să te joci de-a

v-aţi ascunselea, şi ai continuat aşa până când subconştientul tău a preluat controlul şi ţi-a aruncat cheile în zăpadă pentru a te forţa să vii la mine. Ce-a vrut să însemne asta?

Ochii lui Tiffany se lărgiră, nevenindu-i să creadă.

— Ce… ce… ce-a făcut subconştientul meu? întrebă ea repede.

El îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Te-am prins! E bine s-o avem pe vechea Tiffany înapoi. Iubito, glumeam doar. Deveni brusc gânditor şi spuse: totuşi, trebuie să recunoşti că este şi aceasta o teorie interesantă.

— Nu trebuie să recunosc nimic din toată aberaţia asta! Pierderea acelor chei a fost într-adevăr un accident. Chiar tu ai spus că lucruri de genul acesta se întâmplă tot timpul. Şi de vreme ce ai de gând să mă baţi la cap să-ţi dau o explicaţie până vei primi una, iat-o: motivul pentru care am fost puţin… ei bine, nesigură, a fost pentru că eu… eu…

Se încruntă, iar mintea ei se goli brusc. Cum l-ar fi putut face pe Mitch să înţeleagă spaima ce o cuprinsese, de vreme ce nici măcar ea însăşi nu se înţelegea prea bine?

Uitându-se fix la el în timp ce o aştepta să termine ce avea de spus, Tiffany îşi îndreptă ţâfnoasă coloana şi se hotărî să-i mărturisească:

— După ce ai plecat pentru a te întâlni cu acel agent comercial al tău, am fost la bibliotecă şi am aflat câteva lucruri despre tine care m-au neliniştit.

Mitch ridică o sprânceană, zâmbind.

— Sună destul de serios. Dar sunt tulburat. Ce ai fi putut afla care să fie mai rău decât ceea ce credeai deja?

— Ai fost un schior olimpic, spuse ea când urcară scara rulantă. Un schior olimpic!

— Ei, în cazul acesta, nici nu-i de mirare că eşti supărată. Astea-s lucruri grave. Dacă ai fi descoperit că sunt bigam şi un ucigaş plătit de mafie, n-ar fi fost chiar atât de rău. Dar un schior olimpic? Cine te-ar putea învinovăţi că te-ai speriat atât de tare?

Tiffany refuză să se lase călcată pe nervi şi să fie provocată.

— De asemenea ştiu despre cariera ta ulterioară ca instructor de schi în câteva dintre cele mai cunoscute staţiuni din Europa. Ai petrecut ceva timp vorbind cu oameni cu poziţii sociale mai înalte, cum ar fi grupul lui Robin Leach. Ai tutuit femei despre care am citit articole mondene ale revistelor „Vogue” şi „Town and Country”. Ai dat oarece sfaturi oamenilor importanţi, precum membri ai familiilor regale!

El scutură din cap şi râse.

— Da, şi?

— Şi nu mi-ai spus niciodată toate astea!

— Asta s-a întâmplat cu ani de zile în urmă. Ar fi trebuit să mă prezint ca fiind Mitch Canfield, odată schior olimpic plin de speranţă. Fostă mascotă a bogătaşilor trândavi?

— Nu vorbi aşa. De ce insişti să te prezinţi în cea mai proastă lumină posibilă? Pentru un timp am crezut că faci asta din cauza faptului că voiai să te asiguri că nicio femeie cu jumătate de creier

nu ar deveni interesantă de persoana ta pentru mai mult de o noapte…

— Zău? întrebă el cu un surâs, luând-o de braţ când părăsiră scara rulantă. Interesant. Ar putea fi aşa cum spui tu, cred, cu toate că nu mi-a trecut niciodată prin minte acest gând.

El se uită în jur, localiză hainele, şi porni spre ele.

— Am putea foarte bine să îngropăm trecutul şi să-l lăsăm la o parte. Bănuiesc că ştii de asemenea că accidentul de care ţi-am spus a fost pur şi simplu din cauză că m-am aplecat prea mult, încercând să câştig medalia de aur?

— Da, am citit despre accidentul tău. Despre cum ai pierdut aurul din cauza lui, dar ai câştigat un premiu mai important, acela de a învăţa să mergi din nou – şi să schiezi din nou – în ciuda tuturor dificultăţilor. Aceste lucruri sunt importante, Mitch. De ce nu le-ai menţionat, mai ales când te-am întrebat despre accident? De ce ai evitat întotdeauna să-mi dai un răspuns direct?

El se opri în dreptul unui raion de haine groase de lână şi se uită la ele în grabă.

— Aş putea spune că totul s-a petrecut cu atâta timp în urmă, încât foarte rar mă gândesc la asta, spuse el ridicând din umeri cu nepăsare. Aş putea susţine că îmi provoacă multă suferinţă. Dar adevărul este că nu am niciun chef să vorbesc despre lucruri care mă fac de râs.

— Te fac de râs! Ai reuşit să ajungi la Jocurile Olimpice, ai pierdut aurul din cauza unui accident, te-ai refăcut complet în ciuda unui prognostic nefavorabil, iar tu te simţi stânjenit.

— N-a fost un accident! A fost o prostie.

Scoase din rândul de haine una albastră şi o ţinu puţin pentru a se uita la ea mai îndeaproape.

— Voiam aurul acela prea mult. Eram un tânăr plin de succes şi încrezător în mine însumi, convins că ştiam mai multe decât antrenorul meu. I-am ignorat sfatul, am întins coarda prea tare înainte de a fi pregătit, şi am obosit.

— Şi asta este ceva pentru care te simţi stânjenit? Eşti groaznic de dur cu tine însuţi, comentă Tiffany.

Mitch puse înapoi haina albastră, murmurând că era prea grea pentru Tiffany.

— N-ar fi fost atât de grav dacă aş fi fost singura persoană afectată, dar i-am dezamăgit pe alţii: echipa, sponsorii, antrenorii – chiar întreaga ţară, în final. Pentru a aduce un sportiv într-o echipă olimpică şi pentru a-l propulsa până pe podium chiar, este nevoie de ani întregi, de bani şi de o mulţime de oameni care se dedică în întregime acestui scop. Eu am năruit totul în doar câteva secunde de sfidare, deoarece am crezut că argintul nu era destul de bun pentru mine. Tot ce pot spune despre această întreagă experienţă este că mi-am clarificat nişte priorităţi, am învăţat să trăiesc în prezent decât să insist asupra unui singur moment iluzoriu de glorie, şi am pierdut o logodnică cu care mă logodisem din motive total eronate.

— Erai plin de ură pentru ea. Defectele femeii aceleia ţi-au înnegurat de atunci întreaga existenţă, relaţiile cu toate femeile, spuse Tiffany, ajungând în cele din urmă la ceea ce o rodea de

fapt.

— Poftim? întrebă el, privind-o fix cu un zâmbet şocat.

— M-ai auzit ce-am spus.

El se întoarse spre un rând e haine căptuşite cu puf, scoase trei dintre ele, având măsura ei, o apucă de mână şi o trase spre cabina de probă.

— Nu poţi intra aici, spuse Tiffany în timp ce el o conducea într-una din cabine şi închise uşa în urma lor.

— Suntem singuri. Am verificat, spuse el. Nu se văd picioarele pe sub uşă.

— Dar cineva…

— Tiffany, ascultă-mă, o întrerupse el, atârnând hainele în cuier. Vreau să te lămuresc chiar acum. Logodnica mea m-a făcut un tânăr plin de ură, da. Pentru două, poate chiar pentru trei luni. Dar până să-mi revin, mi-am dat seama că am scăpat ca prin urechile acului. Ea era drăguţă. Putea fi încântătoare când îşi punea în minte. Dar nu era pentru mine. Acea oboseală m-a costat o medalie de aur, dar m-a salvat de la comiterea unei greşeli îngrozitoare. Din acel moment, nu m-am mai implicat profund în nicio relaţie. Câteodată, m-am întrebat de ce. Am pus acest lucru pe seama comodităţii emoţionale, dar acum ştiu mai bine.

Cuprinse faţa lui Tiffany în mâinile sale şi o sărută îndelung, încet, iar apoi îi spuse uşor:

— Motivul era simplu, iubito. Nu te întâlnisem pe tine. Ochii lui Tiffany se umplură de lacrimi.

— O, Mitch, murmură ea. El îi zâmbi.

— Îmi place la nebunie cum spui asta. Încă o dată, iubito. Mai spune-mi o dată.

— O, Mitch, spuse ea, aruncându-şi braţele în jurul gâtului lui. El o ţinu strâns o bună bucată de timp, apoi, în cele din urmă, îi ordonă cu o voce groasă, răguşită:

— Gata cu tine. Probează chiar acum lucrurile astea. Nu plecăm de aici până nu-ţi cumpărăm o haină călduroasă.

Tiffany zâmbi. Emoţiile intense îl făceau pe acel bărbat un dictator adorabil.

*

* * *

Cumpărarea atâtor haine de iarnă atât de târziu, spre sfârşitul sezonului, îi păruse lui Tiffany o extravaganţă prostească, dar de vreme ce nu văzuse nici cel mai mic semn de primăvară până la sfârşitul primei săptămâni din martie, era bucuroasă să aibă acea călduroasă haină uşoară, de culoare verde, pe care Mitch o ajutase s-o aleagă, ca şi perechea de cizme din piele, lungi până la genunchi care îi ţineau degetele de la picioare calde, fără a purta o pereche de şosete în plus.

Vineri dimineaţa, găsi pe biroul ei un fax trimis din Honolulu la sfârşitul zilei de muncă de acolo, şi dis-de-dimineaţă în Winnipeg. Mult-aşteptata decizie de la cartierul general sosise. Termenii pe care îi negociase cu familia Canfield erau acceptabili pentru Paradise Foods. Un avocat avea să vină în doar câteva zile pentru a legaliza afacerea.

Tiffany era încântată de veşti.

Apoi citi ultimul paragraf al mesajului. Fu ca o lovitură în stomac. Îl mai citi o dată.

— Nu-i cinstit, şopti ea. E al dracului de necinstit.

După câteva minute de asimilare a şocului, întinse mâna spre telefon pentru a-l suna pe Mitch, dar mâna ei plutea deasupra receptorului. Aveau planuri pentru un weekend special. De ce să le strice?

La începutul săptămânii, Pete şi Jackie luaseră copiii şi se îndreptaseră spre sud, şi nu se vor întoarce până duminică seara târziu. Îl rugaseră pe Mitch să aibă grijă de fermă şi să le preia corespondenţa. El, în schimb, veni cu un plan care lui Tiffany îi plăcu la nebunie.

— Ce-ai spune să protejăm acest loc cum se cuvine, să stăm chiar aici de vineri noaptea, să zicem până duminică seara devreme? sugerase el. Am face o favoare familiei. Ei şi-au lăsat furgoneta în parcarea de la aeroport, aşa că nu trebuie să mă duc să-i întâmpin. Vor fi foarte încântaţi să se întoarcă într-o casă gata încălzită, iar noi vom putea petrece weekendul bucurându-ne de nişte adevărate partide de schi – fără îmbulzeală, fără zgomot. Doar noi doi tăindu-ne unul altuia urmele de pe zăpadă.

Ea hotărâse să ia liber vineri după-amiază pentru a adăuga câteva ore în plus micii lor escapade.

Luă o decizie de moment. Veştile ei – atât cea bună, cât şi cea rea – vor putea aştepta până duminică seara. Nimic nu-i va strica acest weekend cu Mitch.

Ar putea foarte bine să fie ultimul lor weekend.

*

Pe la 11: 30, era plină de emoţie şi nervi, încercând să nu se gândească la ce avea să urmeze după cele două zile, în timp ce aştepta nerăbdătoare ca Mitch să vină s-o ia de la casa lui Kozak, pentru un prânz târziu la fermă.

De îndată ce văzu Cherokee-ul trăgând în faţa casei, îşi aruncă pe ea haina şi-şi puse repede cizmele, iar până ce Mitch bătu la uşă ea era gata de plecare.

— Scuză-mă că a durat atât de mult, spuse el, iar părul său arăta mai răvăşit decât de obicei. Am avut de făcut câteva comisioane care mi-au luat mai mult timp decât mă aşteptam.

Zâmbi în timp ce privirea lui se prelingea pe corpul ei.

— Pari gata de plecare.

— Sunt, spuse ea ridicând geanta de voiaj pe care şi-o pregătise dimineaţa devreme când venise pe-acasă pentru a se îmbrăca să se ducă la serviciu. Mitch zâmbea întotdeauna dezaprobator la acest ritual, dar nu se plângea de asta. Părea să înţeleagă că ea avea totuşi nevoie de autonomie.

— Mi-ai adus şi celelalte lucruri? întrebă ea. Îşi ţinea echipamentul şi costumul de schi la el acasă.

Mitch se lovi cu palma peste frunte.

— Ştiam că am uitat ceva!

Ea îl crezu pentru vreo cinci secunde, până văzu luminiţa jucăuşă din ochii lui.

— Bine, bine, nu trebuie să întreb, spuse ea,

lovindu-l în joacă cu pumnul peste umăr. Scuză-mă. Am tendinţa de a verifica întotdeauna, poate pentru că nu sunt obişnuită să depind de altcineva.

— Obişnuieşte-te, spuse el cu severitate, trăgându-i mâna sub braţul lui, apoi se potoli cu un zâmbet şi făcându-i cu ochiul. Dar nu strică să verifici. Nici chiar eu nu sunt infailibil, dacă poţi crede sau nu.

„Obişnuieşte-te”, repetă ea în gând. Dorea măcar să fi avut şansa să o facă.

— Tiffany? spuse Mitch atingând-o sub bărbie cu degetul şi ridicându-i-o pentru a privi în sus la el. Te frământă ceva?

Ea forţă un zâmbet.

— Da. Acea ultimă remarcă a ta cere o replică, dar nu mă pot gândi la niciuna.

El râse, luând răspunsul ei drept unul sincer.

Drumul până la fermă fu plăcut. Mitch avusese veşti de la Pete în dimineaţa aceea şi era înarmat cu poveşti amuzante despre cât de bine se distra familia, aşa că Tiffany nu trebui să se lupte să menţină conversaţia veselă.

Când ajunseră, Mitch întrebă:

— Eşti înfometată, sau îţi surâde mai curând ideea unei partide de schi pentru a-ţi mări apetitul?

— Să sărim pe schiuri, răspunse Tiffany, provocând un geamăt de exasperare în glumă al lui Mitch.

Câteva minute mai târziu, alunecau peste câmpurile moi şi curate.

— Ce zi superbă, spuse Tiffany inspirând

aerul curat şi pătrunzător. Nu-mi vine să cred ce cald este.

Mitch zâmbi.

— Aproape zero grade. Înviorător, îţi aminteşti?

De vreme ce nu aveau nevoie de măşti de schi într-o zi aşa frumoasă, Mitch se asigură că faţa ei era bine dată cu cremă protectoare împotriva soarelui, iar buzele cu balsam. Trebui să-şi închidă ochii în timp ce el o ungea cu creme. Lacrimi, periculos de aproape de suprafaţă, ameninţară să se reverse. Îi va fi dor de grija lui. Îi va fi dor de zâmbetul lui, de tachinări şi de aerul lui de şef. Doamne, Dumnezeule, îi va fi atât de dor de tot ce e legat de el.

Se apropiau de un pâlc familiar de copaci înainte ca Tiffany să-şi dea seama că Mitch o conducea spre căbănuţa din copac.

Şi-au scos schiurile şi se urcară până la ea, iar în momentul în care băgă capul pe uşiţa joasă a cabanei, Tiffany izbucni în lacrimi. Un sac de dormit gros, îmbietor, era aşezat pe o saltea cu aer pe podea. Lângă el se aflau un reşou portabil, un coş de picnic plin până la refuz şi o sticlă de Dom Perignon cuibărită într-o găleţică de argint cu gheaţă.

Mitch îşi scoase mănuşile şi îşi deschise fermoarul la jachetă, apoi o strânse în braţe.

— Hai, voiam să te fac fericită.

— Ai reuşit, spuse ea, încolăcindu-şi braţele în jurul taliei lui şi strângându-l ca şi cum ar fi fost hotărâtă să nu-l mai lase niciodată să plece. Întotdeauna reuşeşti. Transformi fiecare clipă într-

o… o… sărbătoare. Oh, Mitch, te iubesc.

Îşi ţinu respiraţia, speriată de ceea ce tocmai spusese pe neaşteptate, nevenindu-i să creadă. Nu-şi găsise momentul potrivit. Ce-ar fi trebuit să facă el acum? Să-i întoarcă din obligaţie declaraţia? Să încerce să-i explice că ţinea foarte mult la ea, dar că dragostea nu se afla în programul său?

Îi cuprinse bărbia şi o făcu să se uite în sus la el.

— Speram că vei ajunge la această confesiune mai devreme sau mai târziu, spuse el încet, uitându-se în ochii ei. Pentru că şi eu te iubesc.

Tiffany se uita fix la el, iar inima îi bătea cu putere. O iubea? Era oare posibil? Era într-adevăr serios, sau era doar o propoziţie uşor de pronunţat? Nu! Nu Mitch. El n-ar arunca aceste cuvinte la întâmplare.

Aproape că voia să-i spună atunci, că fusese chemată înapoi în Hawaii şi că trebuie să plece peste câteva zile. Dar nu putea. Nu în momentul acela. Ar fi ca şi cum i-ar da un ultimatum: o iubea oare într-atâta încât să-i ceară să nu plece?

Dacă nu, atunci prefera să nu afle încă.

Şi dacă el era pregătit să-i ceară acest lucru, era ea oare pregătită să renunţe la tot şi să rămână?

Prefera să nu se confrunte nici cu această problemă încă.

— Iubito, eşti sigură că totul este în regulă? întrebă el cu blândeţe. Tiffany dădu încet din cap şi întinse mâinile pentru a le încolăci în jurul gâtului lui.

— Sunt prea ameţită ca să pot vorbi, îi zâmbi ea seducător. Te poţi gândi la altceva ce putem face?

O privi în ochi un moment îndelungat, apoi coborî capul şi abia îşi atinse gura de a ei.

— Cred că pot veni cu câteva idei, murmură el.

*

* * *

— Îmi plac ideile tale, spuse Tiffany mult timp mai târziu, întinzându-se înăuntrul sacului de dormit.

Îi era uimitor de cald, având în vedere că Mitch aprinsese reşoul doar cu câteva momente în urmă. Ea nu-i lăsase timp pentru asta mai devreme. Emoţiile reţinute explodaseră în secunda în care el a sărutat-o, şi şi-a ocupat mâinile convingând-o să caute căldura sacului de dormit înainte să se dezbrace complet.

De îndată ce închiseseră fermoarul coconului lor de nailon, restul lucrurilor lor zburaseră în toate direcţiile, iar mâinile lui Tiffany începuseră să se mişte cu lăcomie pe trupul lui. Îşi dorise să-l atingă peste tot în acelaşi timp, să-şi ospăteze gura şi să-şi potolească durerea din profunzimea fiinţei sale cu căldura lui puternică. Pentru scurt timp, el fu pătura ei, adăpostul şi piatra de încercare a existenţei ei.

Privindu-l îndreptând reşoul spre ei, ea zâmbi. Era o plăcere să-l priveşti, puternic şi frumos, şi atât de viril încât îţi tăia răsuflarea. Când el se întoarse pentru a se cufunda înapoi în sacul de dormit, Tiffany îşi deschise braţele pentru

a-l primi.

— Te voi răci prea tare, spuse el, ezitând. Aşteaptă un minut…

— Ţi s-a făcut pielea de găină, îl întrerupse ea, îmbrăţişându-l şi lăsându-şi palmele să alunece pe spatele lui lat şi musculos. Şi în plus, aşa e cinstit. Tu mă încălzeşti tot timpul. Este rândul meu să te încălzesc.

El cedă şi îşi strânse braţele în jurul ei.

— Te descurci destul de bine, murmură el. Ea râse, dându-şi deja seama cât de bine.

— Dacă mă gândesc mai bine, cred că este din nou rândul tău.

După ce îl împinse uşor şi se rostogoliră până ce ea se află deasupra lui, îi încălecă şoldurile zvelte şi întinse mâna în jos pentru a-l îndemna să intre în ea.

— Încălzeşte-mă, Mitch, şopti ea. Încălzeşte-mă aşa cum îmi place să fiu încălzită.

El îi cuprinse şoldurile cu ambele mâini şi o încălzi cum numai el putea.

*

* * *

Când ajunseră în cele din urmă la pateu, la brânzeturi, la pâinea rumenită şi la friptura rece de pui, pe care Mitch le adusese la căbănuţă în dimineaţa aceea, erau hămesiţi.

— Excelent! spuse Tiffany, săturându-se în sfârşit. Sprijinită în cot şi stând întinsă jumătate afară din sacul de dormit şi jumătate înăuntru, nefiindu-i frig niciun pic în ciuda goliciunii, ea întinsese paharul gol de şampanie cerând să fie umplut.

— Ştii care este marele avantaj al picnicurilor pe timp de iarnă?

— Ştiu mai multe avantaje legate de acest lucru, şi mai ales acesta, spuse Mtich turnând lichidul palid în paharul ei. Dar la ce te referi în mod special?

Ea sorbi un pic din şampanie şi îşi înclină capul pe spate, lăsând bulele să-i ciupească limba şi gâtul timp de câteva secunde înainte de a răspunde simplu:

— Fără gândaci.

Mitch râse şi îşi umplu şi paharul său.

— Ştii, iubito, o femeie care poate sta goală într-o amărâtă căbănuţă din lemn, având doar un reşou pentru a o proteja împotriva elementelor…

— Şi un bărbat puternic şi bine făcut care mă menţine fierbinte oricare ar fi temperatura, spuse ea.

Cu hotărâre, el continuă.

— O femeie care îşi face singură pârtie pe câmpuri virgine şi apoi se caţără într-un copac pentru a lua prânzul.

— Nu prânzul încercam să-l obţin, îl întrerupse Tiffany. Ultima dată când am urcat în acest copac, n-am terminat ce începusem.

El întinse mâna peste ea căutând în coşuleţul pentru picnic, şi găsi o trufă de ciocolată, o scoase din ambalaj, şi mângâie buzele lui Tiffany cu ea.

— Nu mă mai întrerupe, şi-ţi dau ceva bun.

Ea atinse de câteva ori bomboana cu limba, încercând degeaba să o captureze.

— Bine, spuse ea după un moment. Dar întâi dă-mi trufa.

Scuturând din cap şi râzând, el strecură bucăţica de ciocolată între buzele ei, apoi fură un pic din ea într-un sărut dulce şi cremos.

— Ceea ce încercam să spun, continuă el câteva momente mai târziu, este că nu voi mai accepta falsă modestie din partea ta. Ai câştigat pe cinstite pariul nostru. Aşadar te declar, acum şi pentru totdeauna, o adevărată nordică.

El ridică paharul spre ea, toastând. Tiffany zâmbi şi acceptă tributul lui ca fiind ceea ce i se cuvenea.

— O adevărată nordică, repetă ea încet.

— Şi-ţi sunt dator un weekend în Caraibe, îi reaminti el. Când vrei să-mi onorez pariul?

Ea se întoarse pe o parte, cu spatele la el.

— Uitasem de pariu, spuse ea uşor.

— Eu nu. Şi n-am de gând să mă eschivez.

Puse paharul jos şi o cuprinse pe Tiffany cu un braţ, atingându-i cu palma unul dintre sâni.

— Gândeşte-te, iubito, spuse el muşcând-o jucăuş de lobul urechii, murmurând apoi: imaginează-ţi cum ar fi să ne bronzăm pe o plajă încălzită de soare, dansând sub o lună tropicală…

— Tentant, spuse ea trăgând repede aer în piept, apoi îşi puse jos şampania şi se întoarse să-şi încrucişeze braţele de gâtul lui. Cu toate acestea, oricât de frumoasă este luna tropicală şi oricât ar fi plajele de încălzite de soare, sunt fericită aici şi acum. Şi am învăţat de la un bărbat înţelept că „acum” şi „aici” este tot ce avem cu adevărat. Hai să ne bucurăm de fiecare secundă cât mai mult cu putinţă.

El ezită, ridicând capul pentru a se uita în

ochii ei, ca şi cum graba şi spusele evazive îi creaseră suspiciuni, dar de-a lungul ultimelor săptămâni, Tiffany învăţase bine cum să-l facă să intre în uitare.

*

* * *

Când după-amiaza se transformă în seară, Mitch şi Tiffany îşi părăsiră cu părere de rău ascunzătoarea.

Luna care-i călăuzea nu era tropicală, dar ea ştia că nu va mai vedea niciodată o lună mai perfectă. Plină şi palidă, făcea un relief ascuţit în comparaţie cu cerul negru ca smoala, şi se ridica peste noapte precum o împărătească veghindu-şi domeniul.

Vântul nu şuiera, aşa că singurul sunet în acea tăcere vastă era acela al schiurilor. În timpul pauzelor pe care le luau pentru a se odihni, nemişcarea era atât de completă încât Tiffany se gândi că ar putea auzi cristalele de gheaţă mişcându-se în zăpadă. Aerul era rece şi dulce, mai ameţitor decât şampania pe care ea şi Mitch o băuseră cu câteva ore în urmă.

Când ajunseră acasă şi îşi scoaseră schiurile, înainte de a deschide uşa şi de a intra, Mitch trase puternic aer în piept.

— Vine primăvara, spuse el. Tiffany zâmbi în sus la el.

— Îi simţi mirosul?

— Puţin. Dar cel mai bine o simt.

— Creşterea de temperatură?

— Nu. Nu are nimic de-a face cu temperatura. Este vorba de altceva. O anume

moliciune în atmosferă. Un curent ascuns, ca un izvoraş iluzoriu de căldură care ţi se joacă pe la glezne când te bălăceşti într-un lac îngheţat. În clipa asta crezi că e acolo, în următoarea nu mai eşti sigur. În momentul acesta, este acolo. Va ieşi la iveală destul de curând.

— Când? întrebă Tiffany cu o urmă de melancolie. Mitch ridică din umeri.

— E greu de spus. Tocmai asta face primăvara atât de emoţionantă pe aici. Sau înnebunitoare, depinde de punctul de vedere al fiecăruia.

— Lasă-mă să ghicesc. Pentru tine, este emoţionantă. Coborându-şi capul, el îi atinse buzele cu ale sale.

— Pentru mine, aceasta va fi cea mai emoţionantă primăvară din câte au fost până acum.

Stomacul lui Tiffany se strânse ca un nod. Trebuia să-i spună! Cum s-ar fi simţit, dacă el i-ar ascunde ei ceva atât de important?

Şi totuşi, dacă-i spunea că ea nu va fi cu el să aştepte împreună venirea primăverii, n-ar fi schimbat nimic, ci doar ar fi aruncat o umbră de tristeţe peste bucuria lor.

Luni dimineaţa va fi destul de curând.

*

* * *

Luni dimineaţa veni prea repede.

Stând în faţa lui Mitch la măsuţa din bucătăria lui, Tiffany bea cu înghiţituri mici cafeaua de la micul dejun şi căuta metoda cea mai potrivită de a-i mărturisi ceea ce îi ascunsese de

vineri.

Încerca să se convingă pe sine că el s-ar putea nici să nu se supere de această plecare neaşteptată a ei. În definitiv, Mitch era persoana pentru care îşi făcea probleme. Poate că s-ar simţi uşurat că o despărţire naturală a intervenit, înainte ca lucrurile să devină într-adevăr serioase.

Dar nu credea niciun cuvânt din toate acestea.

Dragostea lui Mitch pentru ea era reală. La fel de reală precum a ei pentru el. Dar era o dragoste abia născută, prea proaspătă şi fragilă pentru a fi testată astfel.

— Bine, Tiffany, spune.

Întreruptă din acea luptă interioară, se uită cu groază la Mitch. Nu mai putea amâna inevitabilul.

— Ceva te tot frământă, spuse el aplecându-se puţin înainte şi încrucişându-şi braţele pe masă. Aşa că hai să vorbim. De vineri am tot aşteptat să te destăinuieşti, dar păreai că vrei să ne petrecem weekendul fără a deschide vreun subiect serios. Acum, weekendul s-a sfârşit. La ce te gândeşti?

Ea înghiţi greu, apoi trase adânc aer în piept şi-şi spuse toată problema.

— Compania mea a fost de acord cu tot ce era în ultima propunere, dar au decis să trimită pe altcineva pentru a supraveghea tranzacţia. Mă vor trimite înapoi la biroul din Honolulu până la sfârşitul săptămânii. Săptămâna aceasta.

Mitch se holbă la ea, ca lovit de trăsnet.

— De ce?

— Nu ştiu, spuse ea simţind sângele cum i se

scurge din vene.

Ura felul în care o privea Mitch. Se aşteptase la şoc. Ceea ce vedea era furie abia stăpânită.

— Mesajul nu conţinea alte detalii. Am crezut că şefii mei sunt mulţumiţi de munca depusă de mine, şi le-am spus că aş dori să rămân să mă ocup de acest proiect, dar ordinele nu se discută.

— Ştiai de vineri? întrebă Mitch, cu o voce periculos de calmă, iar ochii îi studiau în profunzime pe ai ei.

Tiffany dădu din cap şi îşi feri privirea. El tăcu un moment îndelungat, apoi spuse:

— Bine, ai vrut să ne bucurăm de acest weekend. Şi aşa am şi făcut, aşa că poate că ai luat decizia corectă. Dar dacă nu te-aş fi întrebat, când mi-ai fi spus? Sau măcar când aveai de gând să-mi spui ceva?

Ea îl privi jignită.

— Bineînţeles că aveam de gând să-ţi spun. De fapt, chiar în dimineaţa asta voiam să-ţi spun. Singurul motiv pentru care ai întrebat tu primul înainte de a-ţi vorbi eu, este că nu ştiam cum să-ţi dau vestea.

— Şi mai crezi că eu sunt cel care nu comunică? Erai supărată pentru că nu ţi-am împărtăşit lucruri care s-au întâmplat cu ani de zile în urmă, şi totuşi tu ai ţinut în tine ceva atât de important, atât de… de iminent?

Descrucişându-şi braţele, el lovi masa cu pumnii.

— Fir-ar să fie, Tiffany, pretinzi că mă iubeşti şi apoi îmi prezinţi chestia asta ca pe un fapt împlinit? Ce-ar trebui să fac eu? Să fiu

recunoscător şi să spun că mi-a părut bine să te cunosc, păcat că s-a terminat, şi „să-mi trimiţi o vedere din Don Ho”?

Lacrimi se iviră în ochii ei.

— Mitch, aceasta nu este decizia mea. Nu vreau să plec, dar nu am de ales.

Ridicându-se în picioare, Mitch începu să se învârtească prin bucătărie cu mâinile băgate în buzunarele pantalonilor.

— Există întotdeauna o alternativă.

— Nu, nu există, spuse ea înşfăcând un prosop pentru a-şi şterge lacrimile. Nu le spui şefilor unei corporaţii că nu te duci unde vor ei să te trimită.

El se întoarse către ea, ridicând o sprânceană.

— De ce nu?

Tiffany se ridică şi începu să cureţe masa, ducând vasele la chiuvetă.

— Fii serios. Ştii cum merg lucrurile pe lumea asta. Singurele mele opţiuni reale sunt să fac ceea ce mi se spune, sau să renunţ la serviciu.

— Şi renunţarea la serviciu iese din discuţie? Ea se întoarse brusc spre el.

— Ca să fac ce? Nu este ca şi cum aş putea prinde altă poziţie. Nici măcar nu sunt cetăţean al acestei ţări!

— Stai cu mine, spuse el, prinzând-o de umeri. Se uită la ea îndelung, apoi adăugă:

— Căsătoreşte-te cu mine.

Lui Tiffany nu-i veni să-şi creadă urechilor. Şi judecând după expresia de pe faţa lui Mitch, nici lui nu-i venea să creadă ce spusese.

— Nu cred că ai plănuit această cerere în căsătorie, aşa că nu te voi lăsa să o menţii în continuare, spuse ea forţându-se, cu toate că inima ei o împingea să ţipe un răsunător „Da”.

— Lasă-mă să-mi menţin cererea, spuse el, trăgând-o spre el. Vreau să mă laşi. Ai dreptate. N-am plănuit această cerere. Am plănuit alta. Cu flori, mai romantică şi într-un moment potrivit, zise el strângând-o în braţe. Dar această cerere impulsivă şi prostesc de nerăbdătoare este la fel de sinceră. Mărită-te cu mine, Tiffany. Ne iubim reciproc. Ce altceva mai contează?

— Nimic nu mai contează, spuse ea ţinându-şi palmele pe pieptul lui, şi obrazul pe umărul lui. Dar totul se întâmplă prea repede. O parte din mine ar putea face asta, Mitch. O parte din mine ar renunţa fără nicio problemă la carieră, la prietenii mei, şi la singura casă pe care am ştiut-o vreodată, pentru a juca totul pe o singură carte, pe această dragoste incipientă a noastră, sperând să dureze o viaţă întreagă. Dar cealaltă parte din mine nu crede că este pregătită pentru a face un astfel de pas gigantic, lăsând totul în voia sorţii. Ar fi atâta presiune asupra noastră, Mitch, am simţi că trebuie să facem lucrurile să meargă între noi, orice ar fi, cu orice preţ, iar aceasta este o reţetă pentru eşec. Poate dacă am fi putut avea mai mult timp…

Lăsându-şi capul pe spate, încercă să zâmbească şi apoi adăugă:

— Nu cred că ţi-ai putea lua un concediu să mergi cu mine înapoi în Hawaii, nu-i aşa?

Mitch se gândi câteva momente la această

variantă, dar în cele din urmă scutură din cap.

— Aş putea, dar având în vedere împrejurările, nu cred că asta ar fi soluţia problemei. Nu eu sunt cel care are îndoieli, Tiffany. Nu te condamn pentru că ai aceste dubii, dar nici nu le pot face să dispară urmându-te acasă precum un căţeluş plin de speranţă. Ăsta este un lucru cu care va trebui să ai de-a face singură.

— Îmi era teamă că asta vei spune, zise Tiffany. Dar Mitch pe care-l iubesc eu, n-ar fi reacţionat în niciun alt fel.

— Îmi pare rău, iubito, spuse el încet. Ea scutură din cap.

— Să nu-ţi pară rău. Poate că nu eram făcuţi să fim împreună. Poate că soarta ne-a scos în drum această problemă, pentru a ne opri de la a face o greşeală.

— Chiar crezi asta cu adevărat? întrebă el.

Oftând din greu, Tiffany ieşi din adăpostul braţelor lui şi se duse la chiuvetă pentru a se uita pe fereastră la curtea din spate acoperită de zăpadă. Începuse să vadă acele locuri ca pe o Ţară a Minunilor Iernii din viaţa reală, dar dintr-odată totul păru pur şi simplu rece.

— Nu, răspunse ea cu o voce mică, ce abia putea fi auzită. Dar poate ar fi mai bine să cred asta. Nu prea mai pot face altceva.

Capitolul 13

Scena era ca un déjà vu, iar Mitch nu era prea încântat de treaba asta.

Pentru a doua oară intra în fugă în aeroport pentru a întâmpina un pasager sosind din Hawaii.

La fel ca ultima dată, lui Pete i se ivise o problemă de ultim minut şi îl rugase pe el să preia reprezentantul de la Paradise Foods.

Doar că, de această dată, reprezentantul nu avea să fie Tiffany. Îi era teamă că îi va arunca doar o singură privire înlocuitorului ei şi îl va pocni în nas.

Se gândi că nici măcar nu era sigur că trebuia să întâlnească un bărbat. Pete închisese telefonul fără a-i da alte detalii. Nu era o problemă, se gândi Mitch, nefiind oricum în dispoziţia de a-i păsa. Dacă era necesar, i-ar fi transmis acestui personaj un mesaj. Dar avea sentimentul că nu va fi prea greu să localizeze al doilea venit din Hawaii, cel puţin nu va fi cu mult mai greu decât fusese să-l localizeze pe primul. Probabil că acest al doilea pasager avea ananaşi desenaţi pe mână pe cămaşa subţire din bumbac.

Verificând lista informaţiilor pentru sosiri, văzu că avionul aterizase. Va mai dura doar câteva minute până ce pasagerii vor apărea la poartă.

Mitch începu să se plimbe de colo-colo, încercând să fie cu un pas înaintea amintirilor care îl urmăreau, înaintea imaginii chinuitoare a lui Tiffany, mergând în haina ei galbenă, prostească, părul ei negru-albăstrui cârlionţat încadrându-i faţa, ochii ei migdalaţi privindu-l într-un fel care îi provoca toate instinctele masculine.

Precum proverbialul bărbat pe cale să se înece, îşi văzu viaţa trecându-i prin faţa ochilor – dar numai părţile cele mai importante ale vieţii sale.

Văzu figura lui Tiffany, luminată de un

zâmbet. O văzu luptându-se de-a lungul lacului îngheţat, hotărâtă să arate că ştia să schieze şi să patineze şi că se descurca cu rachetele acelea speciale pentru zăpadă, ca şi cum s-ar fi născut pentru ele. Îi văzu capul aplecat şi ochii închizându-se în mijlocul uneia dintre frazele lui interminabile şi plictisitoare. Buzele ei depărtându-se, primindu-i sărutul. Chicotind la paharul cu şampanie din căbănuţa din copac, lăudându-l ce inspirat a fost în legătură cu picnicul, iubindu-l.

Iubindu-l.

Rămase nemişcat.

Adevărul îl izbi. În loc să aştepte pasiv, sperând în van că ea se va întoarce la el, ar trebui să se ducă el după ea. Ar fi trebuit să plece cu ea de la bun început şi să stea lipit de ea până când toate îndoielile ei dispăreau. Acelaşi lucru i-l spusese şi Jackie, cu tact dar cu hotărâre. Pete fusese mai dur:

— Eşti un ticălos, frăţioare, explodase el cu o zi înainte. Peter fusese întotdeauna cel care spunea lucrurilor pe nume, fără menajamente:

— De ce nu eşti în Honolulu? Ce aşteptai de la Tiffany? Această femeie te cunoaşte de vreo două luni. Nu prea vorbeşti mult despre tine, lăsând-o cu încăpăţânare să creadă că eşti un fulg în bătaia vântului şi un incurabil Don Juan până în măduva oaselor, şi când îi spui că o iubeşti şi că vrei să te căsătoreşti cu ea, ea ar trebui să aibă destulă încredere în tine încât să rişte întreaga ei viaţă pentru tine? Cum de ai putut s-o urci în acel avion şi s-o laşi să plece, este peste puterea mea

de înţelegere. Tu, dintre toţi oamenii. Bărbatul care trece prin foc şi sabie pentru a obţine orice îşi pune în minte.

Mitch simţi că i se face rău. Deodată îşi dădu seama ce făcuse. Era o reluare ciudată şi oribilă a trecutului. Când ar fi trebuit să aştepte momentul potrivit şi să pregătească terenul pentru a încerca să câştige cel mai mare premiu dintre toate, s-a transformat într-un îngâmfat, cu prea multă încredere în sine. Doar că de această dată premiul pe care-l pierduse nu era aurul olimpic. De data aceasta o pierduse pe Tiffany.

Cum a putut să fie atât de prost? De ce crezuse că nişte cuvinte frumoase, câteva întâlniri romantice secrete, câteva ore de pasiune, ar reprezenta pentru Tiffany siguranţa de care avea nevoie?

De ce-şi pierduse răbdarea exact în momentul când avea mai multă nevoie de ea? Se hotărî.

— Honolulu, aşteaptă-mă că vin, murmură el când văzu primul grup de pasageri venind pe poartă. Îi va livra lui Pete acel intrus la fabrica de împachetare. Va încerca chiar să fie recunoscător de dragul înţelegerii încheiate de Tiffany şi de care fusese atât de mândră.

Apoi se va duce acasă să-şi facă bagajul şi să-şi rezerve un bilet la primul zbor spre Pacificul de Sud.

Nerăbdător să plece mai repede, îşi dorea să-şi fi scris un bilet mare pe care să-l ţină ridicat şi pe care să scrie cine era şi ce pasager trebuia să întâmpine. Ar fi putut grăbi lucrurile.

Deodată, văzu pentru o secundă ceva ce-i

făcu inima să-i sară în gât. Galben. Galbenul narciselor. Fâlfâind, ridicându-se, lăsând să se vadă nişte picioare lungi, armonioase şi zvelte.

Era sigur că are halucinaţii. O voia pe Tiffany atât de mult, încât o vedea şi unde nu era.

Dar dacă ea era doar un vis, era unul viu. Zâmbind, cu ochii strălucind, ea îl văzu şi începu să meargă mai repede.

— Tiffany, şopti el.

Ea începu să alerge spre el.

— Tiffany! grăbi şi el pasul. Era timpul s-o întâlnească la jumătatea drumului. La mai mult de jumătate dacă putea ajunge acolo destul de repede. Făcu slalomul vieţii sale printre oamenii care-i erau în cale, ajungând la ea după o cursă ce bătea toate recordurile.

— Tiffany! repetă el în timp ce o strângea în braţe. O, iubito, dragostea mea, iubirea mea…

Nu existau destule cuvinte drăgăstoase. Nu exista niciun fel de a-şi exprima deplin bucuria ce îl invadase. Îi căută gura şi se convinse că ea era reală gustându-i dulceaţa şi pierzându-se în căldura ei moale.

Tiffany se simţea de parcă întreg aeroportul se rotea. Nu-i păsa. Mitch o ţinea în braţe. Întreaga planetă se putea muta învârtindu-se într-o altă galaxie, şi ea tot s-ar simţi în siguranţă şi s-ar simţi acasă atâta timp cât se afla în braţele lui.

Când, în cele din urmă el îi eliberă gura, îşi strecură degetele în părul ei şi îi apăsă obrazul pe pieptul său, iar celălalt braţ al său era strâns în jurul ei, ea ştiu că el nu o va mai lăsa niciodată să plece.

— Te-ai întors, spuse el frecându-şi obrazul de părul ei. Te-ai întors la mine.

— A trebuit, murmură ea.

Lăsându-şi capul pe spate pentru a-i zâmbi printre lacrimi de bucurie, ea spuse:

— Muream de frig în Hawaii. Există un singur loc în lumea asta unde îmi poate fi cald. Cu tine, Mitch. Numai cu tine. El se uită la ea, cu ochii umezi.

— Până mâine aş fi fost acolo, cu tine, ca să te încălzesc, iubito, mi-a luat ceva timp, dar m-am deşteptat în cele din urmă. Acum, vrei să rămâi aici, sau să cumpărăm două bilete pentru a ne întoarce direct în Hawaii?

— Vreau să rămân. Trebuie să rămân. Am o treabă de făcut aici.

— O treabă? Tu eşti reprezentantul cu care trebuia să mă întâlnesc.

Ea dădu din cap.

— Hotărâsem să demisionez şi să zbor înapoi la tine, dar mi-am tot amintit că spuneai că mai există şi alte alternative. M-am gândit la felul în care te-ai luptat tu să-ţi revii dintr-un dezastru total, acum zece ani, şi m-am gândit că aş putea să lupt pentru postul meu. Aşa că mi-am adunat tot curajul, am cerut o întrevedere cu conducerea companiei şi le-am spus că proiectul Winnipeg a fost al meu de la început şi că trebuie să rămână al meu. Şi a mers! Partea cea mai nebunească este că ei credeau că-mi făceau o favoare trimiţând pe altcineva care era obişnuit cu vremea rece. Voiau să mă recompenseze! îţi poţi imagina?

— Trebuie să fie idioţi crezând că ai vrea să

stai într-un Eden tropical când poţi avea toate astea, spuse el cu vocea îngroşată, arătând cu mâna înspre geamurile cu vedere afară, spre pământul noroios, maro, pe care se aflau petice de zăpadă murdară.

Tiffany zâmbi, rămânând cu privirea aţintită la Mitch.

— Trebuie să fie idioţi.

Un gând încolţi în mintea lui Mitch. Era prea greu, având în vedere cele spuse de Tiffany, dar trebuia să întrebe.

— Ce se va întâmpla când munca ta de fuzionare va lua sfârşit?

— Poate nu voi termina. Am câteva idei despre înfiinţarea unor birouri în Winnipeg pentru a supraveghea îndeaproape câteva operaţiuni de pe continent. Dar dacă acest plan nu reuşeşte, nu-mi pasă. Sunt îndrăgostită de un rebel extraordinar, şi cu asta basta.

Ea ezită, apoi adăugă încet:

— Orice s-ar întâmpla cu cariera mea, propunerea ta impulsivă rămâne în picioare?

Mitch simţi că poate respira din nou pentru prima dată după mult timp.

— N-a fost o cerere în căsătorie impulsivă, iubito. În februarie am spus că sunt pe cale de a pune mâna pe aur cu tine, şi chiar şi atunci mă refeream la verighete de aur. Da, este încă valabilă, dar te voi întreba din nou, oficial. Tiffany, vrei să te măriţi cu mine?

— Oh, Mitch, şopti ea. Da, Mitch, da.

El închise ochii şi încercă să asimileze ceea ce părea un miracol. Când îi deschise iar, îşi

strânse mai tare braţele în jurul lui Tiffany.

— Dumnezeule, te iubesc, murmură el.

În secunda următoare, Tiffany văzu trăsăturile feţei lui luând expresia aceea gânditoare, ceea ce însemna că el lua deja decizii.

— O nuntă în iunie, la fermă, ar fi frumoasă. Iar luna de miere trebuie să fie în Caraibe, bineînţeles…

— Mitch, spuse Tiffany punându-i un deget pe buze. El ridică întrebător o sprânceană.

— Iar faci pe şeful.

Dând ochii peste cap, râse şi o eliberă, punându-i un braţ în jurul umerilor în timp ce mergeau spre caruselul de bagaje.

— Bine, preia conducerea. Cum vrei să fie?

Se gândi la acest subiect câteva secunde, apoi ridică bărbia.

— O nuntă în iunie, la fermă, ar fi frumoasă. Şi îmi eşti într-adevăr dator cu o excursie în Caraibe…

Mitch îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs, fiind cuprins de o bucurie exuberantă, împlinită.

— De acum înainte, iubito, promit să-ţi cer părerea şi să-ţi respect dorinţele în toate problemele.

— Iar eu nu mă voi mai contrazice cu tine niciodată, pentru nimic, spuse ea apăsat, în glumă.

El râse din nou şi o îmbrăţişă repede, apoi îi văzu bagajele şi le trase de pe bandă.

— Şi dacă amândoi credem în ceea ce a spus celălalt, Florea Zăpezii care înfloreşte iarna va acoperi în fiecare zi a anului străzile din Winnipeg, pentru tot restul vieţilor noastre naturale.

Tiffany nu se îndoise niciodată că aşa va fi.
Sfâr[*it*